DAVID MORRELL

RAMBO

I

editura elit comentator - bucurești 1993

Lui Philip Klass şi William Tenn :
fiecăruia în felul său

Titlul original : First Blood by David Morrell

I.S.B.N. 973-9100-25-2

DAVID MORRELL

RAMBO I
SINGUR CONTRA TUTUROR

versiunea românească : CORNELIA BUCUR

Editura ELIT COMENTATOR
BUCUREȘTI
— 1993 —

PARTEA I

1

Îl chema Rambo şi pentru oricine îl vedea stînd lîngă pompa de benzină de la marginea oraşului Madison, statul Kentucky, nu era decît un tinerel neisprăvit. Avea o barbă lungă, deasă, iar părul îi atîrna peste urechi, pe ceafă ; stătea cu mîna ridicată, făcînd semn maşinii oprite la benzinărie, să îl ia şi pe el. Văzîndu-l acolo, stînd într-o rînă, cu o sticlă de Coca Cola într-o mînă şi un sac de dormit făcut sul la picioare, pe asfalt, nu ţi-ai fi închipuit că a doua zi, marţi, cea mai mare parte a efectivelor poliţiei din Basalt County vor porni în căutarea lui. Şi în orice caz nu ţi-ai fi închipuit că pînă joi va ajunge să fie urmărit de Gărzile Naţionale ale statului Kentucky, de poliţia din şase regiuni şi de un mare număr de cetăţeni dornici să tragă cu puşca. E adevărat, zărindu-l aşa zdrenţăros şi prăfuit lîngă pompa staţiei de benzină, nu ţi-ar fi trecut niciodată prin minte cine era de fapt Rambo sau ce evenimente erau pe cale să se petreacă.

Dar Rambo ştia că aveau să urmeze belele. Belele mari, dacă cineva nu deschidea bine ochii. Maşina la care încercase autostopul aproape că dădu

peste el la ieşirea din benzinărie. Vînzătorul vîrî în buzunar bonul şi chitanţierul şi rînji uitîndu-se la urmele lăsate de cauciucuri pe asfaltul încins, lîngă picioarele lui Rambo. Apoi o maşină de poliţie ieşi din trafic îndreptîndu-se spre el ; recunoscu tipicul şi se încordă. „Nu, pentru numele lui Dumnezeu, de data asta n-am să mă mai las gonit de colo-colo".

Pe maşină scria ŞEFUL POLIŢIEI, MADISON. Opri lîngă Rambo. cu antena de radio legănîndu-se, iar poliţistul dinăuntru se aplecă, deschizînd uşa din partea opusă şoferului. Privi atent ghetele cu crusta de noroi, jeans-ii mototoliţi, zdrenţuiţi pe la manşete şi peticiţi pe-o coapsă, tricoul gros, albastru, stropit cu ceva care semăna a sînge uscat, jacheta de piele. Întîrzie cu privirea asupra bărbii şi a părului lung. Nu, nu asta îl deranja. Altceva era, dar nu putea spune exact ce.

— Păi hai, urcă, spuse.

Dar Rambo nu se clinti.

— Urcă, am spus, repetă omul. Cred că mori de căldură în haina aia.

Rambo sorbi din Coca Cola, privi la maşinile care treceau în sus şi-n jos pe şosea, apoi la poliţistul din maşină, şi rămase pe loc.

— Stai prost cu auzul ? spuse poliţistul. Urcă, pînă nu mă enervez.

Rambo îl studie la fel de atent cum fusese studiat el însuşi. Respectivul era un tip scund şi îndesat, cu riduri împrejurul ochilor şi urme de vărsat pe obraji, făcîndu-i să semene la vedere cu o scîndură uscată.

— Nu te holba la mine, spuse poliţistul.

Dar Rambo continuă să-l cerceteze : uniformă cenuşie, cu nasturele de sus al cămăşii descheiat, cravată slăbită, cămaşă pătată de sudoare pe piept. Rambo încercă, fără să reuşească, să vadă ce fel de

pistol avea. Polițistul ținea arma în toc, pe partea stîngă, la oarecare distanță de scaunul pasagerilor.

— Îți mai spun o dată, insistă polițistul. Nu-mi place să se zgîiască cineva la mine.

— Cui îi place ?

Rambo mai aruncă o privire în jur, apoi ridică sacul de dormit. Se urcă în mașină, punînd sacul între el și polițist.

— De mult aștepți ? întrebă polițistul.

— De-o oră. De cînd am venit.

— Ți s-ar fi putut întîmpla să stai și mai mult. Lumea de pe-aici nu prea ia autostopiști. Mai ales cînd arată ca tine. E împotriva legii.

— Să arăți ca mine ?

— Nu face pe deșteptul. Autostopul nu-i permis de lege. Sînt prea mulți care opresc ca să ia un puștan din drum și-apoi se trezesc jefuiți sau chiar omorîți. Închide portiera.

Rambo sorbi încet din sticlă înainte de a face ce i se spusese. Se uită la vînzătorul de la stația de benzină, care stătea tot lîngă pompă, rînjind, în timp ce polițistul se înscria în trafic, îndreptîndu-se spre centrul orașului.

— Nu trebuie să vă temeți, îi spuse Rambo polițistului. N-am să încerc să vă jefuiesc.

— Foarte amuzant. În cazul în care ți-a scăpat ce scrie pe ușa mașinii, aflã că eu sînt Șeful Poliției. Teasle. Wilfred Teasle. Dar cred că nu prea are sens să-ți spun cum mă cheamă.

Trecu printr-o intersecție cînd semaforul se schimbă în galben. Pînă departe, pe ambele părți ale străzii, erau magazine înghesuite unele într-altele : o drogherie, o sală de jocuri, o fierărie, apoi alte cîteva zeci de dughene. Dincolo de acoperișurile lor, departe, spre orizont, se ridicau munții

înalţi şi verzui, pătaţi ici-colo cu roşu sau galben, pe unde frunzişul începuse să se usuce.

Rambo urmări umbra unui nor alunecînd peste munţi.

— Încotro ? îl auzi pe Teasle întrebînd.

— Are vreo importanţă ?

— Nu. Dacă mă gîndesc bine, cred că nu mă interesează cu adevărat. Totuşi, încotro ?

— Poate Louisville.

— Sau poate nu.

— Aşa-i.

— Unde-ai dormit ? În pădure ?

— Da.

— Cred că la vremea asta e destul de sigur. Nopţile se răcesc, iar şerpii preferă să stea în găurile lor decît să iasă la vînătoare. Totuşi, s-ar putea ca într-o zi să te trezeşti cu un tovarăş de pat care să se dea în vînt după căldura trupului tău.

Trecură pe lîngă a staţie de spălare, o cîrciumă, un restaurant cu parcare, cu un afiş mare în vitrină, pe care scria : Dr. Pepper.

— Uită-te la cîrciuma asta, cum sare-n ochi, spuse Teasle. Au pus-o pe strada principală şi de-atunci nu mai sînt pe-aici decît puşti cu maşinile parcate, care sună din claxoane şi aruncă gunoaiele pe jos.

Rambo sorbi din Coca.

— Ai venit cu maşina cuiva din oraş ? întrebă Teasle.

— Am venit pe jos. Merg de cînd a răsărit soarele.

— Îmi pare rău. Măcar drumul ăsta cu maşina are să-ţi folosească un pic, nu ?

Rambo nu răspunse. Ştia ce urmează. Trecură peste un pod şi peste un rîu şi intrară în piaţa centrală a oraşului, cu clădirea veche, de piatră, a tri-

bunalului la un capăt, şi alte magazine îngheı
pe ambele părţi.

— Mda, secţia de poliţie e chiar aici, lîngă tribunal, spuse Teasle.

Dar continuară să meargă în josul străzii, trecînd de piaţă, pînă cînd nu mai fură decît case, ordonate şi prospere, apoi cocioabe cenuşii de lemn, în faţa cărora nişte copii se jucau în praf. Drumul continuă printre două coline, pînă la un nivel unde nu mai erau case deloc, numai cîmpuri cu porumb pipernicit, îngălbenit de soare. Şi, după un semn pe care scria : ACUM IEŞIŢI DIN MADISON. CONDUCEŢI CU ATENŢIE, maşina trase pe dreapta, lîngă marginea de pietriş a drumului.

— Ai grijă, spuse.

— Şi nu te băga în bucluc, răspunse Rambo. Nu asta e continuarea ?

— Ba da. Nu-i prima dată cînd treci prin asta. Acum, nu cred că mai e nevoie să-mi pierd vremea explicîndu-ţi cum tipi ca tine şi-au făcut un obicei din a provoca necazuri altora.

Ridică sacul de dormit de unde-l lăsase Rambo, între ei, i-l puse în poală şi se aplecă peste el să deschidă uşa din dreapta.

— Ai grijă.

Rambo coborî încet din maşină.

— Pe curînd, spuse, şi închise uşa.

— Nu, răspunse Teasle prin geamul deschis. Cred că nu prea curînd.

Puse maşina în mişcare, făcu un ocol larg şi porni înapoi spre oraş, claxonînd în trecere pe lîngă Rambo.

Acesta privi în urma maşinii care dispărea printre cele două coline. Luă o ultimă gură de Coca Cola, aruncă sticla într-un şanţ şi, cu sacul de dormit atîrnat pe umăr, o porni înapoi către oraş.

2

Aerul era îmbîcsit de mirosul grăsimii prăjite. Rambo o privea pe femeia din spatele tejghelei care, la rîndul ei, îi studia furiş, pe sub lentilele bifocale, hainele, părul, barba.

— Doi hamburgeri şi o Coca Cola, îi spuse.

— Şi pune-le la pachet, se auzi din spatele lui. Privi imaginea reflectată în oglinda din spatele tejghelei şi îl văzu pe Teasle în prag, ţinînd uşa de plasă deschisă, apoi lăsînd-o să se închidă cu un pocnet.

— Şi repede, Merle, da ! ? spuse Teasle. Puştiul ăsta se grăbeşte grozav.

Localul nu avea decît cîţiva clienţi pe scaunele de la bar, şi cîţiva în separeuri. Rambo îi văzu în oglindă cum se opresc din mestecat şi se uită la el. Însă Teasle se rezemă de tonomat şi, cum nimic grav nu părea că sta să se întîmple, se întoarseră la farfuriile lor.

Femeia de la tejghea rămase cu capul plecat într-o parte, nedumerită.

— A, Merle, şi cît faci pachetul ăla, poate-mi aduci repede şi o cafea, spuse Teasle.

— Cum zici tu, Wilfred, spuse ea, nelămurită încă. mergînd să pună cafeaua.

Rambo continuă să-l privească în oglindă pe Teasle, care se uita la el. Poliţistul avea însemnele Legiunii Americane lîngă insignă, prinse de cămaşă. „Oare în ce război ? se întrebă Rambo. Eşti cam tînăr pentru al doilea război mondial."

Se răsuci pe taburet, cu faţa spre el..

— Coreea ? spuse arătînd insigna.

— Da, răspunse Teasle plat.

Şi continuară să se măsoare unul pe celălalt.

Rambo îşi mută privirea în jos, spre stînga lui Teasle şi spre pistolul pe care îl purta. Surprinzător, nu era revolverul standard al poliţiei, ci un pistol semiautomat şi, după patul mare, Rambo trase concluzia că era un Browning de 9 mm. Mînuise şi el o dată un Browning. Patul era mare fiindcă avea un încărcător de treisprezece cartuşe în locul celor de şapte sau opt pe care le aveau cele mai multe pistoale. Nu omorai un om cu el dintr-un singur foc, dar puteai să-l răneşti foarte serios, şi cu alte două gloanţe îl terminai, iar asta îţi lăsa încă zece cartuşe cu care să împuşti pe oricine alt-cineva se întîmpla să fie pe aproape. Rambo trebui să recunoască şi că Teasle îşi purta arma foarte bine. Teasle avea vreun metru şaptezeci, poate şi şaptezeci şi cinci, iar pentru un om atît de mic de statură pistolul acela atît de mare ar fi trebuit să fie incomod, dar nu era. Trebuie totuşi să fii destul de solid ca să apuci ca lumea mînerul acela atît de mare, gîndi Rambo. Apoi se uită la mîinile lui Teasle şi se miră cît de uriaşe erau.

— Ţi-am mai spus să nu mă mai măsori, spuse Teasle.

Sprijinit de tonomat, îşi dezlipi de piept cămaşa udă. Cu mîna stîngă îşi scoase o ţigară din pachetul pe care îl avea în buzunarul de sus, la cămaşă, o aprinse, rupse în două băţul de chibrit folosit, apoi pufni în rîs, dînd amuzat din cap, se îndreptă spre bar, zîmbindu-i pe neaşteptate lui Rambo, care stătea încă pe scaun.

— Ce mai, mi-ai tras-o de data asta, nu ? spuse.

— Nu de asta m-am întors, să vă fac în ciudă.

— Bineînţeles. Bineînţeles că n-ai făcut-o special. Totuşi, mi-ai făcut-o, nu ?

Femeia puse pe tejghea cafeaua pentru Teasle și se întoarse către Rambo.

— Cum vrei hamburgerii ? Simpli sau tăvăliți prin grădină ?

— Cum ?

— Simpli sau cu garnitură ?

— Cu multă ceapă.

— Cum vrei.

Dispăru să prăjească hamburgerii.

— Mda, chiar mi-ai făcut-o, îi spuse Teasle, zîmbindu-i din nou în felul acela straniu. Mi-ai făcut-o fără doar și poate.

Se încruntă la scamele murdare de vată care se ițeau printr-o tăietură în taburetul de alături și se așeză, parcă împotriva voinței lui.

— Vreau să zic că pari un tip isteț. Și vorbești ca un tip isteț așa că, normal, am crezut că ai priceput. Dar pe urmă te-ntorci aici și-ncerci să mă fraierești și asta-i destul să facă pe oricine să se întrebe dacă ești într-adevăr atît de isteț pe cît pari. Ai pățit ceva ? De-asta te-ai întors ?

— Mi-era foame.

— Ei, asta pe mine nu mă interesează cîtuși de puțin, spuse Teasle trăgînd din țigară.

Era fără filtru și după ce dădu drumul fumului își culese de pe buze și de pe limbă firele de tutun lipite acolo.

— Un tip ca tine ar trebui să aibă destulă minte ca să își ia mîncare la el. Știi, pentru cazuri extreme, cum ți se întîmplă ție, acum.

Puse mîna pe cana cu smîntînă să-și toarne în cafea, dar observă fundul vasului și gura i se schimonosi la vederea resturilor agățate acolo.

— Ai nevoie de-o slujbă ? întrebă calm.

— Nu.

— Atunci, ai deja una.

— Nu, n-am nici o slujbă. Şi nici nu vreau una!
— Asta se cheamă vagabondaj.
— Spune-i cum dracu' vrei.
Mîna lui Tesle izbi tejgheaua cu un sunet ca un foc de armă.
— Ai grijă cum vorbeşti !
Toate capetele din local se întoarseră iute spre Teasle. Acesta se uită la ei şi le zîmbi de parcă ar fi spus un banc, apoi se aplec spre tejghea, ca să-şi soarbă cafeaua.
— Acum or să aibă despre ce vorbi.
Zîmbi şi trase din nou din ţigară, culegîndu-şi din nou firele de tutun de pe limbă. Gluma se încheiase.
— Uite ce e, eu nu înţeleg. Felul în care arăţi, părul, şi hainele, şi tot restul. Cînd te-ai întors pe strada mare nu te-ai gîndit că o să sari în ochi ca un negru ? Echipajul mi-a transmis prin radio la cinci minute după ce-ai venit.
— De ce le-a trebuit atîta ?
— Gura aia ! spuse Teasle. Te-am prevenit.
Păru că vrea să mai spună ceva, dar tocmai atunci apăru bătrîna, aducîndu-i lui Rambo o pungă de hîrtie pe jumătate plină şi spuse :
— Un dolar trei'ş'unu.
— Pentru ce ? Pentru mizilicul ăsta ?
— Ai zis că vrei cu garnitură.
— Hai, plăteşte, spuse Teasle.
Femeia nu dădu drumul pungii pînă cînd Rambo nu-i numără banii.
— O.K., hai să mergem, spuse Teasle.
— Unde ?
— Unde te duc eu.
Din patru înghiţituri grăbite îşi goli cana, şi-nai lăsă în ea un sfert.
— Mulţumesc, Merle.

Toți îi urmăreau pe cei doi îndreptîndu-se spre ușă.

— Era să uit, spuse Teasle. Hei, Merle, încă ceva, ce-ar fi să mai cureți fundul cănii ăleia de smîntînă din cînd în cînd ?

3

Mașina era chiar în față.

— Urcă, spuse Teasle trăgînd de cămașa asudată. Fir-ar să fie, e tare cald pentru întîi octombrie. Nu știu cum rabzi să porți jacheta aia.

— Nu transpir.

Teasle se uită la el.

— Așa e, nu transpiri.

Își aruncă țigara prin grătarul unui canal de lîngă bordură și se urcară în mașină. Rambo privea mașinile și oamenii care treceau pe lîngă el. În lumina soarelui, după întunericul din local, îl dureau ochii. Un bărbat ce trecea pe lîngă mașină îi făcu semn cu mîna lui Teasle și acesta dădu și el din mînă, apoi se îndepărtă de bordură profitînd de o întrerupere în șirul de mașini. De data asta conducea repede.

Trecură pe lîngă o fierărie, apoi pe lîngă un cimitir de mașini, pe lîngă bătrîni fumîndu-și țigările de foi stînd pe bănci, pe lîngă femei împingînd cărucioare cu copii.

— Uită-te la femeile astea, spuse Teasle. O zi atît de călduroasă, iar ele n-au destulă minte să țină copiii ăia în casă.

Rambo nu se deranjă să privească. Închise ochii și se lăsă pe spate. Cînd îi deschise, mașina gonea

pe drumul dintre cele două coline, pînă unde începea porumbul sfrijit, lăsat la întîmplare pe cîmp, dincolo de semnul care avertiza că ACUM IEŞIŢI DIN MADISON. Teasle opri brusc maşina pe buza de pietriş şi se întoarse către el.

— Acum ascultă bine, spuse el. N-am chef să întîlnesc în oraşul meu un puşti care să arate ca tine, şi fără slujbă pe deasupra. Pînă să mă dezmeticesc, o gaşcă de amici de-ai tăi or să-şi şi facă apariţia, şterpelind mîncare sau poate ca să fure, ori ca să vîndă droguri. Chiar mă gîndesc dacă să nu te închid pentru necazurile pe care mi le-ai făcut. Dar eu sînt de părere că şi un puşti ca tine are dreptul la o greşeală. Fiindcă nu poţi încă să gîndeşti ca un om mare, trebuie să fiu îngăduitor. Da' dacă te-ntorci, n-ai să ştii dacă ce iei în fund sînt şuturi sau gloanţe. E destul de limpede ca să pricepi ? Clar ?

Rambo apucă punga cu mîncare şi sacul de dormit şi coborî din maşină.

— Te-am întrebat ceva, spuse Teasle prin uşa din dreapta, deschisă. **Vreau să ştiu dacă m-ai auzit cînd ţi-am spus să nu mai vii înapoi !**

— Am auzit, spuse Rambo închizînd scurt portiera.

— Atunci să faci bine să ţii minte ce ţi-am spus !

Teasle apăsă brusc pe acceleraţie şi maşina ţîşni din marginea drumului, aruncînd pietriş în toate părţile, urcînd pe asfalt. Făcu un viraj strîns, cu cauciucurile scîrţîind şi o luă în viteză înapoi spre oraş. De data asta nu mai claxonă cînd trecu.

Rambo privi în urma maşinii care se micşora şi dispărea între coline şi, cînd n-o mai văzu, aruncă o privire împrejur, la cîmpurile cu porumb, munţii

din depărtare şi soarele alb de pe cerul gol. Trecu peste şanţ şi se întinse în iarba înaltă, plină de praf şi deschise punga.

Un rahat de hamburger. Ceruse multă ceapă şi căpătase o fîşiuţă strivită. Felia de roşie era subţire şi îngălbenită. Chifla era plină de grăsime, iar carnea de zgîrciuri. Mestecînd greu, desfăcu capacul de plastic al cutiei de Coca Cola, îşi clăti gura şi înghiţi. Totul se duse pe gît într-un bol dulceag. Hotărî că trebuia să-şi drămuiască Coca Cola în aşa fel încît să-i rămînă pentru ambii hamburgeri ca să nu trebuiască să le simtă gustul.

Cînd termină, puse paharul şi cele două bucăţi de hîrtie cerată de la hamburgeri în pungă, şi aprinse un chibrit, dînd foc la tot. Ţinea pachetul în mînă şi studia flacăra, calculînd cît de aproape va trebui să ajungă focul de degetele lui înainte de a fi silit să-i dea drumul. Focul îi atinse degetele şi-i arse părul de pe mînă. Abia atunci dădu drumul pungii în iarbă şi o lăsă să se facă scrum. Apoi călcă resturile cu piciorul. Şi, atent să fie bine stinse, le împrăştie. Dumnezeule, se gîndi. De şase luni se întorsese din război şi încă mai avea tendinţa să distrugă resturile de mîncare ca să nu lase urme pe unde trecea.

Scutură din cap. Nu trebuia să se mai gîndească la război. Îşi va aminti apoi şi de celelalte ponoase din timpul războiului : insomniile, trezitul la cel mai mic zgomot, nevoia de a dormi în aer liber, groapa în care îl ţinuseră prizonier — amintiri încă proaspete în mintea lui.

— Mai bine gîndeşte-te la altceva, spuse cu voce tare şi îşi dădu seama că vorbeşte singur.

Şi-acum ? Încotro ? Privi în lungul drumului spre oraş, apoi înspre partea opusă oraşului şi se hotărî. Apucă sfoara sacului de dormit, şi-l atîrnă

pe umăr și o porni să facă autostopul înapoi spre Madison.

La poalele dealului, la intrarea în oraș, pe ambele părți ale drumului, erau copaci, jumătate verzi — jumătate ruginii, frunzele roșcate întotdeauna pe ramurile dinspre șosea. Din cauza gazelor de eșapament, se gîndi. Gazele le ucid înainte de vreme.

Ici și colo pe șosea zăceau animale moarte, probabil lovite de mașini, însîngerate și acoperite de muște, la soare. Mai întîi o pisică, tărcată ca un tigru — și părea să fi fost o pisică simpatică — apoi un cocker, apoi un iepure, apoi o veveriță. Încă un obicei rămas din război. Observa mai degrabă mortăciunile. Nu cu groază. Numai cu curiozitatea de a afla cum își găsiseră sfîrșitul.

Trecu pe lîngă ele mergînd pe dreapta șoselei, cu mîna ridicată pentru autostop. Hainele îi erau acoperite cu praf galben, părul și barba îi erau încîlcite și murdare și toți cei care treceau în mașini îl priveau, dar nimeni nu oprea. „Și-atunci, de ce nu te cureți puțin ? se gîndi. Te razi și te tunzi. Îți aranjezi hainele. Așa or să te ia în mașină. Da, pur și simplu. Un aparat de ras e un obiect în plus care să-ți încetinească mersul, iar un tuns înseamnă bani aruncați, pe care mai bine îi dai pe mîncare ; și, oricum, unde să te razi ? Nu poți să dormi în pădure și, cînd ieși, să arăți ca vreun mare prinț. Și-atunci, ce rost are să umbli așa, razna, să dormi în pădure ?

Și cu asta cercul se închise și gîndurile despre război reveniră. Gîndește-te la altceva, își spuse. De ce nu te întorci pe călcîie să pleci ? De ce să te întorci în orașul ăsta ? N-are nimic special. De chestie. Am dreptul să hotărăsc singur dacă rămîn

aici sau nu. Nu vreau să hotărască nimeni pentru mine.

Dar polițistul ăsta e mai cumsecade decît alții. Mai rezonabil. De ce să-l sîcîi ? Fă cum îți spune.

Numai fiindcă cineva zîmbește atunci cînd îmi întinde o grămadă de rahat, nu înseamnă că trebuie s-o și iau. Puțin îmi pasă cît e de cumsecade. Nu contează decît ce face.

Dar e adevărat că arăți cam sălbatic, exact genul care să le facă probleme. Are dreptate.

Ei, și ? Același lucru mi s-a întîmplat în cincisprezece nenorocite de orașe. Ăsta e ultimul. Nu mă mai las dat afară.

De ce nu-i explici, de ce nu te aranjezi puțin ? Sau chiar tînjești după ce-o să vină ? Duci dorul acțiunii, nu-i așa ? Ca să-i arăți ce poți ?

Nu sînt obligat să-mi dau explicații nici mie însumi, nici altuia. După cîte am tras, am dreptul să nu mai dau explicații.

Măcar spune-i despre medalie, ce te costă ?"

Era prea tîrziu ca să-și mai împiedice memoria să închidă cercul. Se întoarse din nou la război.

4

Teasle îl aștepta. De cum trecuse pe lîngă puști, se uitase în oglinda retrovizoare și-l văzuse reflectat mic, clar. Dar puștiul nu se clintea. Stătea acolo unde-l lăsase, la marginea drumului, privind în urma mașinii, nu făcea altceva decît stătea, din ce în ce mai mic, și privea în continuare.

Ei, ce-ai înțepenit așa, puștiule ? se gîndi Teasle. Hai, du-te !

Dar puștiul nu se mișcase. Continuase să stea acolo, micșorîndu-se în oglinda retrovizoare, uitîndu-se după mașină. Apoi drumul intră brusc între coline și Teasle nu-l mai văzu în oglindă.

Dumnezeule, tu ai de gînd să te-ntorci iar, realiză el deodată. Dădu din cap și rîse. Tu chiar ai de gînd să vii înapoi.

Făcu la dreapta pe o stradă lăturalnică și merse cam un sfert din ea, pe lîngă un șir de case cenușii, de scînduri. Coti pe o alee cu pietriș, întoarse și parcă mașina cu botul spre șoseaua principală de pe care tocmai venise. Apoi se lăsă în jos pe scaun, în spatele volanului și-și aprinse o țigară.

Expresia de pe fața puștiului. Ăsta avea de gînd să se întoarcă. Teasle nu-și revenea din uimire.

De unde era, vedea tot ce trecea pe șoseaua principală. Nu era circulație prea mare, ca întotdeauna luni după-amiază : puștiul nu avea cum să treacă pe trotuarul de vis-à-vis, mascat de mașini.

Așa că Teasle rămase la pîndă. Strada pe care se afla intersecta drumul principal într-un T. Automobile și camioane treceau în ambele sensuri pe strada mare, vis-à-vis era trotuarul. Dincolo de el se zărea rîul curgînd paralel cu strada și, după aceea, clădirea Madison Dance Palace. Vechea construcție fusese sortită demolării în urmă cu o lună. Teasle își amintea cum, în timpul liceului, lucrase acolo vinerea și sîmbăta seara, parcînd mașini. Hoagy Carmichael fusese cît pe-aici să cînte acolo o dată, dar proprietarii nu putuseră să-i facă o ofertă destul de bănoasă.

Unde-i puștiul ?

Poate vine. Poate totuși a plecat.

I-am văzut eu chipul. Vine, cu siguranță.

Teasle trase adînc din țigară și privi în sus, la

munții de un verde-brun, înghesuiți deasupra orizontului. Trecu o pală neașteptată de vînt rece și cu miros de frunze uscate.

— Teasle — către secție, spuse în microfonul radioului instalat pe mașină. A venit ceva corespondență ?

Ca de obicei Shingleton, de serviciu lîngă stația de radio, răspunse imediat, cu glasul bruiat de paraziți.

— Sigur că a venit, șefule. Am și verificat-o. Mă tem însă că n-a venit nimic de la soția ta.

— Nici de la vreun avocat ? Sau poate vreun plic din California, pe care să nu-și fi pus numele?

— Am verificat și asta, șefule. Îmi pare rău.

— Mai e ceva important ce-ar trebui să știu ?

— Doar un set de semafoare scurtcircuitate, dar i-am trimis pe ăia de la depanare acolo.

— Dacă asta-i tot, atunci mai întîrzii cîteva minute.

Puștiul ăsta îl enerva, ca și faptul că trebuia să stea să-l aștepte. Voia să se întoarcă la secție, să-i dea nevestei un telefon. Era plecată deja de trei săptămîni și promisese să-i scrie pînă cel mai tîrziu în ziua aceea, dar iată că n-o făcuse. Nu se mai gîndea la propria lui promisiune de a nu o căuta, avea să-i dea un telefon. Poate că mai meditase și se răzgîndise.

Dar se îndoia.

Își aprinse altă țigară și se uită într-o parte. Femeile ieșiseră pe verande să vadă ce face acolo. Gata, hotărî. Azvîrli țigara pe geam, răsuci cheia în contact și o luă înapoi pe strada mare, în căutarea puștiului.

Nu era nicăieri.

Bineînțeles. Plecase, iar privirea aceea fusese numai ca să mă facă pe mine să cred că se întoarce.

Se îndreptă către secția de poliție să telefoneze cînd, trei cvartale mai departe, îl văzu pe puști pe trotuarul din stînga, rezemat de gardul de sîrmă dinspre rîu ; stupefiat, călcă frîna atît de violent încît mașina din spate se ciocni de el.

Tipul care îl lovise stătea șocat la volan, cu mîna la gură. Teasle deschise portiera și se uită crunt la el o secundă, înainte de a se îndrepta spre locul unde puștiul stătea sprijinit de gardul de sîrmă.

— Cum ai intrat în oraș fără să te văd ?

— Magie.

— Urcă-n mașină.

— Nu prea am chef.

— Mai gîndește-te.

În spatele mașinii care lovise mașina poliției se strînsese un șir lung. Șoferul stătea acum în mijlocul drumului, uitîndu-se la stopurile făcute zob, clătinînd din cap. Ușa deschisă a lui Teasle stătea în unghi pe banda opusă, încurcînd circulația. Șoferii claxonau, clienții și funcționarii își ițeau capetele din magazinele de pe stradă

— Ascultă, spuse Teasle. Eu mă duc să fac ordine în bramburita asta de circulație. Pînă termin, să fii în mașină.

Se măsurară din priviri. Apoi Teasle se repezi la tipul care-i lovise mașina. Acesta încă mai dădea din cap privind stricăciunile.

— Permisul, asigurarea, actele mașinii, îi spuse Teasle. Vă rog.

Dădu ocol mașinii și închise ușa.

— Dar nici n-am avut timp să opresc.

— Erați la distanță prea mică în spatele meu!

— Dar ați frînat prea brusc.

— Nu contează. Legea zice că întotdeauna cel

din maşina din spate e de vină. Eraţi prea aproape ca să puteţi frîna în caz de nevoie.

— Dar...

— N-am de gînd să mă tîrguiesc cu dumneavoastră, îi spuse Teasle. Vă rog daţi-mi permisul, asigurarea şi actele maşinii.

Se uită după puşti dar, bineînţeles, acesta dispăruse.

5

Rambo rămase pe drumul mare ca să dea clar de înţeles că nu încerca să se ascundă. În momentul acela Teasle ar putea să renunţe, şi să-l lase în pace ; dacă nu, înseamnă că Teasle e acela care o caută cu lumînarea, nu el.

Mergea pe trotuarul de pe partea stîngă, privind la rîul lat şi iute. Dincolo de rîu era peretele galben strălucitor, proaspăt tencuit al unei clădiri cu balcoane deasupra apei şi cu o firmă mare sus : HOTELUL ISTORIC MADISON. Rambo încercă să priceapă ce era istoric la o clădire care părea ridicată cu un an în urmă.

În centrul oraşului făcu la stînga pe un pod mare, vopsit în portocaliu, lăsîndu-şi mîna să alunece pe balustrada de metal netedă şi caldă, pînă cînd ajunse la mijlocul lui. Se opri să se uite în apă. După-amiaza era fierbinte, apa curgea repede, răcoroasă.

Lîngă el, sudat de balustradă, era un aparat cu un vas de sticlă, plin cu bile de gumă. Scoase din buzunar o monedă şi întinse mîna s-o introducă în automat, dar se opri la timp. Se înşelase.

Mașinăria nu era plină cu chewing-gum. Era plină cu hrană pentru pești. Pe ea era o plăcuță de metal. HRĂNIȚI PEȘTII, scria. 10 CENȚI. ÎN BENEFICIUL ORGANIZAȚIEI DE TINERET DIN BASALT COUNTY. TINERII CARE MUNCESC SÎNT TINERI FERICIȚI.

Cum să nu, gîndi Rambo. Și cine se scoală de dimineață o ia peste bot.

Se uită din nou la apă. Nu trecu mult și auzi pași în spate. Nu se deranjă să vadă cine e.

— Urcă-n mașină.

Rambo se concentră asupra apei.

— Uită-te ce de pești sînt acolo, spuse el. Trebuie să fie cîteva mii. Cum îi spune ăluia mare, auriu ? Nu poate să fie caras auriu. E prea mare.

— Păstrăv Palomino, auzi în spatele său. Urcă în mașină.

Rambo continuă să privească apa.

— Precis că e o specie nouă. N-am mai auzit de ea pînă acum.

— Băiete, cu tine vorbesc. Uită-te la mine.

Dar Rambo nu se întoarse.

— Am pescuit și eu un pic, spuse uitîndu-se în jos. Cînd eram mic. Dar acum aproape toate rîurile sînt fie poluate, fie secate de pește. Aici se-aduc din crescătorie ? De-aia-s atît de mulți ?

Da, de-aia. De cînd se știa Teasle, primăria hrănise rîul cu pește din crescătorie. Tatăl său îl aducea adesea să vadă muncitorii de la crescătorie descărcînd peștele. Aceștia veneau cu gălețile, coborau de la camioane spre rîu, băgau gălețile în apă și le răsturnau ca să lase peștii să iasă, lungi cît o mînă de bărbat, uneori în toate culorile curcubeului.

— Isuse Cristoase ! Uită-te odată la mine ! spuse Teasle.

Rambo simţi o mînă apucîndu-l de mînecă. Se smuci, eliberîndu-se.

— Jos mîinile, spuse, privind în jos spre apă.

Apoi simţi mîna apucîndu-l din nou şi, de data aceasta, se întoarse.

— Jos mîinile, am spus !

Teasle dădu din umeri.

— Bine, fă pe durul, dacă aşa vrei. Pe mine nu mă deranjează deloc.

Îşi desfăcu cătuşele de la brîu.

— Să-ţi văd încheieturile.

Rambo rămase cu mîinile pe lîngă corp.

— Vorbesc serios, lasă-mă în pace.

Teasle rîse.

— Vorbesc serios ? spuse rîzînd. Vorbeşti serios ? Am impresia că nu înţelegi că şi eu vorbesc serios. Mai devreme sau mai tîrziu tot ai să te sui în maşina aia. Singura întrebare e în ce măsură va trebui să fac uz de forţă.

Îşi sprijini mîna stîngă de pistol şi zîmbi.

— E o chestie aşa de simplă să te urci în maşină. Ce zici, nu-i mai bine să nu ne enervăm ?

Trecătorii îi priveau curioşi.

— Ţi-ar plăcea să scoţi obiectul ăla, spuse Rambo, urmărind mîna lui Teasle pe pistol. La început am crezut că eşti altfel decît ceilalţi, dar văd acum că am mai întîlnit nebuni ca tine.

— Aici stai mai bine decît mine, spuse Teasle, fiindcă eu n-am mai întîlnit niciodată unul ca tine.

Încetă să zîmbească şi strînse mîna pe patul pistolului.

— Mişcă !

Ei, asta era, hotărî Rambo. Unul dintre ei va trebui să dea înapoi, altfel Teasle avea să iasă şifonat. Rău. Urmărind mîna lui Teasle pe pistolul

din toc, gîndi: curcan tîmpit, ți-aș putea frînge și mîinile și picioarele din încheieturi înainte să apuci să scoți pistolul ăla. Atunci peștii ar avea într-adevăr ce mînca.

Dar nu dintr-atîta, își spuse deodată, nu dintr-atîta. Chiar și numai gîndul la ce i-ar fi putut face lui Teasle reuși să-i satisfacă furia și să-l ajute să se controleze. De controlul acesta nu fusese pînă acum capabil și gîndul la el îl făcu să se simtă mai bine. Cu șase luni în urmă, cînd își încheiase convalescența în spital, era total incapabil să se abțină. O dată, într-un bar din Philadelphia, un tip care se tot înghesuia în fața lui să vadă o dansatoare dezbrăcîndu-se, se alesese cu nasul zdrobit. O lună mai tîrziu, în Pittsburgh, îi tăiase beregata unui negru masiv care scosese un cuțit la el în timp ce dormea pe malul unui lac, într-un parc. Negrul venise cu un prieten, care încercase să scape, dar Rambo îl hăituise prin tot parcul, pînă cînd îl prinsese în timp ce încerca să-și pornească mașina decapotabilă.

Nu, nu pentru atîta lucru, își spuse. Acum ești încă suportabil.

Era rîndul lui să zîmbească.

— OK, hai să mai facem o plimbare, îi spuse el lui Teasle Dar nu înțeleg ce rost are. Tot am să mă-ntorc în oraș.

6

Secția de poliție era într-o veche școală. Încă roșie, gîndi Rambo în timp ce Teasle băga mașina în parcarea din laterala clădirii. Fu cît pe-aici să-l

întrebe pe Teasle dacă școala zugrăvită în roșu fusese o glumă a cuiva, dar știa că nimic din ce i se întîmpla nu mai era o glumă și se întrebă dacă nu cumva ar trebui să încerce să vorbească totuși cu ei, să scape de acolo.

Nici măcar nu-ți place locul ăsta. Nici măcar nu te interesează. Dacă nu s-ar fi agățat Teasle de tine, ai fi trecut mai departe.

Asta n-are nici o importanță.

Treptele de ciment pînă la ușa secției păreau noi, ușa lucioasă de aluminiu era cu siguranță nouă, iar înăuntru încăperea albă, luminoasă, care acoperea toată lățimea clădirii și jumătate din lungimea ei, mirosea a terebentină. Sala era împînzită de birouri, dar numai două păreau ocupate, unul de către un polițist care bătea la mașină, celălalt de către un polițist care vorbea la stația de radio instalată de-a lungul peretelui din dreapta. Ambii se opriră văzîndu-l, în așteptare.

— Da, tristă priveliște, spuse cel de la mașina de scris.

Replicile astea nu se lăsau niciodată așteptate prea mult.

— Sigur, îi spuse Rambo. Și-acum urmează să spui : ce sînt eu, băiat sau fetiță ? Și după aia ai să spui : dacă sînt prea sărac să fac o baie și să mă tund, o să faceți o colectă în beneficiul meu.

— Nu felul în care arată mă deranjează, spuse Teasle, ci gura asta mare. Shingleton, ai vreo veste pentru mine ? îl întrebă pe cel de lîngă radio.

Polițistul se ridică, era înalt și solid. Avea o figură aproape perfect dreptunghiulară, cu perciunii retezați cu grijă, puțin sub lobul urechii.

— O mașină furată, spuse el.

— Cine se ocupă de ea ?

— Ward.

— Bine, spuse Teasle şi se întoarse spre Rambo! Atunci hai să terminăm odată.

Traversară încăperea şi o luară pe un coridor ce ducea în partea din spate a clădirii. Prin uşile deschise de ambele părţi se auzeau paşi şi zgomot de voci, funcţionari în cele mai multe dintre ele, poliţişti în celelalte. Coridorul orbitor de alb, mirosul de terebentină era şi mai puternic ; la capătul lui, sub o porţiune de tavan verde murdar, rămasă nevăruită, se ridica o schelă. Rambo citi hîrtia lipită pe schelă : **Am rămas fără vopsea albă, dar mai aducem mîine. Şi avem şi vopseaua albastră cu care vrei să acoperi roşul de afară.**

Apoi Teasle deschise uşa unui birou chiar din capătul holului, iar Rambo ezită o clipă.

Eşti sigur că vrei să continui povestea asta ? se întrebă. Încă nu e prea tîrziu să deschizi gura şi să-ncerci să ieşi de-aici.

Să ies din ce ? N-am făcut nimic rău.

— Hai, intră. Pentru asta te-ai zbătut.

Faptul că nu intrase din prima fusese o greşeală. Ar fi putut părea că îi e frică şi nu voia. Acum, dacă intra după ce îi ordonase Teasle, era ca şi cînd s-ar fi supus ordinului şi nici asta n-ar fi vrut. Intră înainte ca Teasle să apuce să-i mai ordone o dată.

Tavanul biroului cobora pînă aproape de înălţimea unui om şi părea atît de aproape de creştetul lui încît simţi nevoia să se aplece, dar n-o făcu. Pe jos era un preş verde, tocit, ca iarba tăiată prea scurt. Pe partea stîngă, în spatele unui birou, era un rastel cu arme. Se concentră asupra unui pistol Magnum de calibru 44, pe care şi-l amintea din taberele de instruire ale Forţelor Speciale : cel mai puternic dintre pistoale, putea trage printr-o foaie de oţel de zece centimetri sau să doboare un ele-

fant, dar avea un recul atît de puternic că lui nu-i plăcuse niciodată să-l folosească.

— Şezi pe bancă, băiete, spuse Teasle. Numele.

— Poţi să-mi spui băiete, spuse Rambo.

Banca era în lungul peretelui drept. Îşi sprijini sacul de dormit şi se aşeză, extrem de drept şi de rigid.

— Distracţia s-a terminat, puştiule. Numele

— Mi se mai spune şi puştiule. Poţi să-mi zici şi-aşa, dacă vrei.

— Bine, aşa o să-ţi zic, spuse Teasle. De-acum o să-ncep să-ţi zic cum îmi vine la gură.

7

Puştiul ăsta îi făcea mai multe şicane decît era el dispus să înghită. Acum nu mai voia altceva decît să-l vadă ieşit din birou, ca să poată telefona. Era 4,30 şi, făcînd socoteala fuselor orare, era... Cît ? Trei jumate, două jumate, unu jumate în California ? ! Poate că nici nu e acasă la sora ei, acum. Poate e în oraş, poate ia masa cu cineva. Cu cine ? se întrebă. Unde. De aceea îşi pierdea atîta timp cu puştiul — fiindcă ardea de nerăbdare să-i telefoneze ei. Nu trebuie să laşi necazurile personale să se amestece cu slujba. Viaţa personală trebuie să rămînă acasă, unde îi e locul. Dacă necazurile intime te împing să te grăbeşti ca să termini treaba mai repede, încetineşti forţat ritmul, ca să faci lucrurile şi mai temeinic.

De data asta, regula poate merita să fie aplicată. Puştiul nu voia să-şi dea numele şi singurul motiv pentru care oamenii nu-şi dau numele este că au

ceva de ascuns și se tem să nu fie verificați în fișele poliției. Poate că era mai mult decît un simplu puști neascultător.

Ei bine, o s-o ia încet și-o să afle. Se așeză pe colțul biroului, în fața puștiului așezat pe bancă și își aprinse, calm, o țigară.

— Vrei o țigară ? îl întrebă pe puști.

— Nu fumez.

Teasle aprobă din cap și trase adînc fumul în piept.

— Hai să-ncercăm din nou. Cum te cheamă ?

— Nu te privește.

Dumnezeule mare, gîndi Teasle. Aproape fără să vrea se dădu jos de pe birou și făcu cîțiva pași către puști. Ușurel, își spuse. Calm.

— N-ai spus tu asta. Nu pot să cred că e adevărat ce-am auzit.

— Ba m-ai auzit perfect. Cum mă cheamă e treaba mea. Încă nu m-ai convins că ar fi și-a ta.

— Vorbești cu șeful poliției.

— Asta nu-i un motiv suficient.

— E cel mai bun motiv din lume, spuse Teasle, apoi așteptă să se mai răcorească.

Zise calm :

— Să-ți văd portofelul.

— N-am.

— Să-ți văd actele.

— Nu le am la mine.

— Nici permis de conducere, nici chitanță de asigurare, nici cărți de credit, nici certificat de naștere, nici...

— Nici, îl întrerupse puștiul.

— Nu încerca să-mi vinzi așa ceva. Scoate actele.

Puștiul nici nu se mai deranja să se mai uite la

el. Era întors spre rastelul cu arme : făcu semn spre medalia de deasupra șirului de trofee la tir.

— Crucea pentru Merite Deosebite. Le-ai dat ceva bătaie de cap în Coreea, nu ?

— OK, spuse Teasle. În picioare.

Era a doua medalie în ordinea valorii, mai importantă decît stelele de bronz sau argint, decît Purple Heart, Distinguished Flying Medal și Distinguished Service Medal *. Numai Medalia de Onoare a Congresului mai era deasupra ei. „Sergentului major din Infanteria Marină Wilfred Logan Pentru curajul său de a conduce trupele noastre în luptă, împotriva dușmanilor superiori ca număr, scria pe diplomă. „Campania de la Choisin Reservoir, 6 decembrie 1950 " La vremea aia avea douăzeci de ani și n-avea de gînd să lase pe un oarecare, nu cu mult mai bătrîn, să-l ia în bășcălie.

— Ridică-te-n picioare. M-am săturat să-ți spun orice lucru de cîte două ori. Ridică-te și întoarce-ți buzunarele pe dos.

Puștiul dădu din umeri și se ridică alene. Își scoase buzunarele jeans-ilor pe rînd, trăgînd de ele, dar erau goale.

— Nu ți-ai întors buzunarele jachetei, spuse Teasle.

— Ca să vezi, așa e.

Le întoarse și scoase la iveală doi dolari și 23 de cenți, plus o cutie de chibrituri.

— La ce-ți folosește chibriturile ? întrebă Teasle. Mi-ai spus că nu fumezi.

— Trebuie să fac focul ca să-mi fac de mîncare.

— Dar n-ai nici slujbă, și nici bani. De unde iei mîncarea pe care o gătești ?

---

* Importante distincții militare — Inima de Purpură, Medalia pentru [illegible] Aviatice, Medalia pentru Merite Deosebite în Timpul Serviciului Militar.

— Şi ce vrei să-ţi spun ? C-o fur ?

Teasle măsură din ochi sacul de dormit, rezemat de banchetă, bănuind că acolo erau actele. Îl dezlegă şi-l azvîrli, derulat, pe podea. Găsi o cămaşă curată şi o periuţă de dinţi. Cînd începu să pipăie cămaşa, puştiul spuse :

— Hei, mi-a luat o grămadă de timp să calc cămaşa aia. Ai grijă să n-o şifonezi.

Teasle se simţi, brusc, sătul de el.

Apăsă butonul dictafonului de pe birou.

— Shingleton, te-ai uitat la puştiul ăsta cînd a trecut prin birou. Vreau să-i transmiţi semnalmentele, prin radio, poliţiei statale. Spune-le că-l vreau indentificat cît mai repede. Şi dacă tot te ocupi de el, vezi dacă se potriveşte cu vreo descriere din fişe. N-are slujbă, nici bani, dar pare bine hrănit. Vreau să ştiu cum de se poate una ca asta.

— Deci, eşti hotărît să continui, spuse puştiul.

— Aici greşeşti. Nu eu sînt acela care continuă.

8

Judecătorul de pace avea o instalaţie de aer condiţionat. Bîzîia un pic şi din cînd în cînd zdrăngănea, răcind aerul din birou atît de tare, încît Rambo începu să tremure. Omul de la birou era încotoşmănat într-o jachetă albastră, prea mare pentru el. Îl chema Dobzyn, aşa scria pe uşă. Mesteca tutun şi se opri din mestecat de cum îl zări pe Rambo.

— Fir-aş al naibii, spuse, învîrtindu-se pe scaunul rotativ şi întorcîndu-se cu spatele la birou. Will, cînd m-ai sunat, ar fi trebuit să-mi spui că a venit circul în oraş.

Niciodată, remarca nu se lăsa aşteptată. Niciodată. Începea să piardă controlul întregii poveşti şi ştia că ar trebui să cedeze repede, altfel puteau să-i facă o mulţime de mizerii. Dar tîmpeniile astea se înghesuiau în calea lui, nu-l lăsau în pace şi, pe Dumnezeu, n-avea de gînd să le mai înghită.

— Uite ce e, fiule, spunea Dobzyn, zău că trebuie să te întreb ceva.

Avea o faţă rotundă. Cînd vorbea, îşi înghesuia tutunul într-o parte a maxilarului, care-i rămînea umflată.

— Eu tot văd puştani de-ăştia la televizor, demonstrînd şi făcînd scandal...

— Eu nu sînt demonstrant.

— Ce vreau eu să ştiu e, nu te gîdilă părul ăla pe ceafă ?

Întotdeauna puneau aceeaşi întrebare.

— M-a gîdilat, la început.

Dobzyn îşi scărpină o sprînceană, meditînd asupra răspunsului.

— Mda, cred că te poţi obişnui cu orice, dacă-ţi pui mintea. Dar barba ? Ea nu te mănîncă pe căldură ?

— Uneori.

— Atunci, ce-ţi veni s-o laşi să crească ?

— Am o eczemă pe faţă şi n-am voie să mă rad.

— Cum am eu un junghi în dos şi n-am voie să mă şterg, spuse Teasle de lîngă uşă.

— Stai un pic. Will, poate spune adevărul.

Rambo nu rezistă.

— Nu-i adevărul.

— Atunci de ce-ai spus aşa ?

— M-am plictisit să tot fiu întrebat de ce mi-am lăsat barbă.

— Şi de ce ţi-ai lăsat barbă ?

— Am o eczemă pe faţă şi n-am voie să mă rad.

Dobzyn arăta ca pălmuit. Instalaţia de aer condiţionat zbîrnîi, apoi zdrăngăni.

— Aşaa, spuse el tărăgănat. Pe asta mi-am făcut-o cu mîna mea, nu-i aşa, Will ? Singur m-am băgat la mijloc.

Încercă să rîdă.

— M-am băgat singur. Da, da, asta am făcut.

Mestecă bucata de tutun.

— Care-i acuzaţia, Will ?

— Sînt două. Vagabondaj şi opunere la arestare. Dar asta numai ca să-l pot reţine pînă aflu dacă nu e căutat în altă parte. Eu cred că a furat pe undeva.

— Păi să luăm vagabondajul mai întîi. Eşti vinovat, fiule ?

Rambo spuse că nu e.

— Ai o slujbă ? Ai mai mult de zece dolari ?

Rambo spuse că nu are.

— Atunci n-avem ce face, fiule. Eşti un vagabond. Asta o să te coste cinci zile de închisoare sau o amendă de cincizeci de dolari. Care din ele o preferi ?

— Tocmai v-am spus că n-am nici zece dolari, aşa că de unde dracu' să iau cincizeci ?

— Aici eşti la tribunal, spuse Dobzyn, aplecîndu-se deodată în faţă. Şi n-am să tolerez un astfel de limbaj în tribunalul meu. Încă o ieşire din asta şi te condamn pentru atitudine ireverenţioasă.

Îi trebui un moment ca să se reaşeze pe scaun, apoi reîncepu să mestece meditativ.

— Chiar şi-aşa, nu ştiu cum aş putea să nu ţin cont de atitudinea ta atunci cînd voi da verdictul. Ca şi chestia asta cu opunerea la arestare.

— Nevinovat.

— Nu te-am întrebat încă. Aşteaptă să te întreb. Cum e cu opunerea la arest, Will ?

— L-am ridicat fiindcă făcea autostopul şi i-am făcut un serviciu scoţîndu-l din oraş. M-am gîndit că e mai bine pentru toată lumea dacă-şi continuă drumul.

Teasle îşi sprijini un şold de balustrada şubredă care despărţea biroul de spaţiul de aşteptare de lîngă uşă.

— Dar s-a-ntors.

— Era dreptul meu.

— Aşa că l-am scos iar din oraş şi s-a-ntors iar şi cînd i-am cerut să se suie în maşină, a refuzat. A trebuit să-l ameninţ cu forţa ca să mă asculte.

— Crezi că m-am urcat în maşină de frica ta ?

— Şi nu vrea să-şi dea numele.

— De ce să mi-l dau ?

— Pretinde că n-are acte.

— La ce dracu-mi trebuie acte ?

— Să ştiţi că n-am de gînd să stau aici toată noaptea să ascult cum vă certaţi, spuse Dobzyn. Nevastă-mea e bolnavă, ar fi trebuit să fiu acasă la cinci, să pregătesc cina pentru copii. Deja am întîrziat. Treizeci de zile de închisoare sau două sute de dolari amendă. Ce alegi, fiule ?

— Două sute ? Dumnezeule, abia v-am spus că nu am mai mult de zece.

— Atunci, treizeci şi cinci de zile de închisoare, spuse Dobzyn şi se ridică de pe scaun, descheindu-şi nasturii jachetei. Voiam să-ţi anulez cele cinci zile pentru vagabondaj, dar ai o atitudine intolerabilă. Trebuie să plec. Am întîrziat.

Instalaţia de aer condiţionat începu mai mult să zdrăngăne decît să bîzîie şi Rambo nu ar mai fi putut spune dacă tremura de frig sau de furie.

— Hei, Dobzyn, spuse el, prinzîndu-l în timp ce ieşea. Încă mai aştept să mă-ntrebi dacă sînt vinovat de opunere la arestare.

9

Uşile de pe ambele părţi ale coridorului erau acum închise. Trecu pe lîngă schela zugravilor de la capătul holului, îndreptîndu-se spre biroul lui Teasle.

— Nu, de data asta o luăm pe-aici, spuse Teasle.

Arătă spre ultima uşă pe dreapta, o uşă cu gratii şi cu o ferestruică în partea de sus, şi întinse mîna cu cheia să descuie, înainte să observe că uşa e gata deschisă preţ de cîţiva milimetri. Clătinînd dezgustat din cap, împinse uşa deschizînd-o de tot şi îi făcu semn lui Rambo să coboare scara de ciment cu balustrada de fier, luminată din tavan de becuri fluorescente. Teasle intră imediat în urma lui Rambo şi încuie uşa, apoi coborîră cu paşi tîrşîiţi pe treptele de ciment, stîrnind ecoul.

Rambo auzi zgomotul apei înainte de a ajunge în subsol. Podeaua de ciment era udă şi reflecta luminile fluorescente ; la capătul opus un poliţist slăbuţ spăla cu furtunul podeaua unei celule, iar apa se scurgea printre bare, într-un şănţuleţ. Cînd îl văzu pe Teasle cu Rambo, închise apa ; jetul descrise un arc larg şi se opri brusc.

Vocea lui Teasle se auzi odată cu ecoul.

— Galt. De ce era uşa de sus deschisă iar ?

— A... ? Dar nu mai avem nici un deţinut. Ultimul abia s-a trezit şi i-am dat drumul.

— N-are importanță dacă avem sau nu deținuți. Dacă-ți faci un obicei din a o lăsa deschisă cînd e gol, atunci s-ar putea să-ncepi să n-o-ncui și cînd avem pe cineva aici. Așa că vreau ca ușa aia să stea încuiată tot timpul. Nu-mi face plăcere să ți-o spun, știu că e greu să te obișnuiești cu o slujbă nouă, cu reguli noi, dar dacă nu înveți iute ce ai de făcut, s-ar putea să-mi caut pe altcineva.

Rambo tremura de frig ca și în biroul lui Dobzyn. Luminile din tavan erau prea aproape de creștet dar, chiar și așa, locul părea întunecos. Fier și ciment. Dumnezeule, n-ar fi trebuit să se lase adus de Teasle aici, niciodată. Pe drumul de la tribunal ar fi trebuit să-l bată pe Teasle și să fugă. Orice, chiar și fuga era mai bună decît treizeci și cinci de zile aici.

Dar ce altceva sperai ? își spuse. Ai căutat-o, nu ? N-ai vrut să dai înapoi.

Bineînțeles că nu. Și n-aș face-o nici acum. Numai pentru că urmează să mă închidă, asta nu înseamnă că sînt terminat. O să mă bat pînă la capăt. Cînd o să vină vremea să-mi dea drumul, or să fie fericiți să scape de mine.

Sigur, o să te bați. Bineînțeles. Ce glumă. Uită-te la tine. Deja tremuri. Deja știi de ce-ți amintești locul ăsta. După două zile în celula asta strîmtă ai să faci pe tine.

— Trebuie să înțelegi că nu pot sta aici.

Nu se putuse abține.

— Umezeala. Nu suport să fiu închis într-un loc umed.

Groapa, se gîndea, pielea capului — o rană deschisă. Grătarul de bambus de deasupra. Apă scurgîndu-se prin noroi, pereții care se prăbușeau, stratul de mîzgă scîrboasă pe care era nevoit să doarmă

Spune-i, pentru numele lui Dumnezeu!
Du-te dracului, vrei să zici : milogeşte-te de el!

Sigur, acum cînd era prea tîrziu, puştiul încerca să iasă basma curată. Teasle nu-şi putea lua gîndul de la inutilitatea întregii istorii, de la felul în care puştiul făcuse pe dracu-n patru ca să ajungă aici.

— Să fii mulţumit că e ud, îi spuse. Că spălăm totul cu furtunul. Aici îi aducem pe beţivii de peste weekend şi pînă lunea, cînd îi aruncăm afară, îşi borăsc maţele pînă şi pe pereţi.

Aruncă o privire celulelor curate, reflectate în apa de pe podea.

— Oi fi tu neatent cu uşa aia de sus, Galt, îi spuse, dar ai făcut treabă bună cu celulele astea. Fă-mi un serviciu, du-te pînă sus şi adu nişte aşternuturi şi o uniformă pentru puştiul ăsta, da ? Auzi tu, îi spuse el puştiului. Cred că în mijlocul celulei e mai bine. Intră, scoate-ţi ghetele, pantalonii, jacheta. Lasă şosetele, chiloţii, tricoul. Scoate orice bijuterie, lanţ de la gît, ceas... Galt, la ce te uiţi ?

— La nimic.

— Cum e cu lucrurile după care te-am trimis ?

— Mă uitam şi eu. Le aduc imediat.

O luă grăbit în sus pe scări.

— Nu-i spui să-ncuie uşa ? spuse puştiul.

— Nu-i nevoie.

Teasle ascultă zgomotul uşii descuiate. Aşteaptă, apoi îl auzi pe Galt încuind după el.

— Începi cu ghetele, îi zise iarăşi puştiului.

Ce altceva ar fi putut spera ? Îşi scoase haina.

— Iar începi. Ţi-am spus s-o iei de la ghete.

— E ud pe jos.

— Iar eu ţi-am spus să-ncepi de-acolo.

— N-o să ajung acolo decît cînd n-o să mai am încotro.

Își împături haina, uitîndu-se chioriș la apa de pe jos, și o puse pe trepte. Alături își puse ghetele; își scoase jeans-ii, îi împături și-i puse peste haină.

— Ce-i cu cicatricea aia mare de deasupra genunchiului stîng ? spuse Teasle. Ce-ai pățit ?

Puștiul nu răspunse.

— Arată a urmă de glonț, spuse Teasle. De unde o ai ?

— Mi se udă șosetele pe podeaua asta.

— Scoate-le atunci.

Teasle fu nevoit să facă un pas înapoi, să evite contactul cu ele.

— Acum scoate-ți tricoul, spuse el.

— Pentru ce ? Să nu-mi spui că încă mă mai cauți de acte.

— Să zicem că mie-mi plac percheziţiile făcute ca la carte, și că vreau să văd dacă nu ai ceva ascuns sub brațe.

— Ce, de exemplu ? Droguri ? Heroină ? Marijuana ?

— Cine știe ? S-au mai văzut cazuri.

— Eu nu. M-am lăsat demult. Ce dracu', e ilegal.

— Foarte amuzant. Scoate-ți tricoul.

Pentru prima dată puștiul făcu așa cum i se spusese. Cît putea de încet, bincînțeles. I se vedeau mușchii stomacului, întinși, și pieptul brăzdat de trei cicatrici drepte.

— Astea de unde le mai ai ? întrebă Teasle surprins. Urme de cuțit. Ce dracu' ai făcut pînă acum ?

Puștiul privea becurile fără să răspundă. Avea o porțiune mare, triunghiulară, acoperită cu păr

negru, pe piept. Două dintre cicatrici treceau dintr-o parte într-alta.

— Ridică brațele și întoarce-te, spuse Teasle.

— Nu e nevoie de toate astea.

— Dacă ar fi existat o modalitate de percheziție mai simplă, aș fi descoperit-o sigur pînă acum. Întoarce-te.

Pe spatele puștiului erau zeci de cicatrici mici, zigzagate.

— Isuse, ce-i asta ? Astea sînt urme de bici. Cine te-a biciuit ?

Puștiul tot nu răspunse.

— Raportul pe care poliția statală o să-l trimită despre tine o să fie foarte interesant.

Ezită : venea partea pe care o ura cel mai tare.

— Bun, acum dă-ți jos chiloții.

Puștiul îl privi atent. Continuă să-l privească o bună bucată de vreme.

— Nu-mi arunca ocheade rușinate, îi spuse, fără nici o plăcere. Toți cei care vin aici trebuie să treacă prin asta și toți rămîn virgini cînd am terminat. Dă-ți chiloții jos. Atît. Oprește-te așa, la genunchi. Nu țin să văd mai mult decît sînt obligat. Ridică-ți organele. Vreau să văd dacă ai ceva ascuns acolo. Nu cu ambele mîini. Doar cu una. Cu vîrful degetelor.

Stînd la distanță, Teasle se aplecă, și se uită din mai multe unghiuri. Testicolele erau mult ridicate. Acum venea partea cea mai neplăcută. Ar fi cerut altcuiva s-o facă, dar nu-i plăcea să paseze treburile murdare.

— Întoarce-te și apleacă-te.

De data asta puștiul îl măsură îndelung.

— Găsește-ți pe altul căruia să-i faci glume de-astea. Eu n-am de gînd să mai înghit.

— Ba ai să-nghiți. În afara obiectelor pe care

le-ai fi putut ascunde în el, popoul tău nu mă interesează cîtuşi de puţin. Numai fă cum ţi se spune. Acum, du mîinile la spate şi desfă-ţi fesele. Haide, nici mie nu-mi place priveliştea. Aşa. Ştii, pe vremea cînd lucram în Louisville, am găsit un cuţit de 8 cm, cu tot cu teacă, vîrît în fundul unui prizonier. Niciodată n-am înţeles cum putea să stea jos.

Sus, Galt descuia şi deschidea uşa.

— O.K., eşti curat, îi spuse Teasle puştiului. Poţi să-ţi tragi chiloţii.

Teasle îl ascultă pe Galt închizînd şi încuind uşa de sus, apoi coborînd cu picioarele tîrşîite pe treptele de ciment. Avea în braţe o salopetă de jeans decolorată, o saltea subţire, un cearşaf impermeabil, o pătură gri. Se uită la puştiul care stătea, doar în chiloţi, şi-i spuse lui Teasle :

— Tocmai a sunat Ward în legătură cu maşina aia furată. Au găsit-o în cariera de piatră din nord.

— Spune-i să stea cuminte, iar lui Shingleton, spune-i să sune la poliţia statală, să ne trimită o echipă pentru amprente.

— I-a şi sunat.

Galt intră în celulă şi puştiul încercă să-l urmeze, lipăind cu picioarele prin apa de pe jos.

— Încă nu, îi spuse Teasle.

— Păi hotărăşte-te. Mai întîi vrei să intru. Acum nu mai vrei. Ar fi bine să ştii ce vrei.

— Vreau să te duci la duşul ăla de la capătul coridorului. Şi vreau să-ţi scoţi chiloţii şi să te speli bine înainte de a îmbrăca uniforma curată. Ai grijă să te speli şi pe cap. Vreau să ai părul curat cînd pun mîna pe el.

— Cum adică, să pui mîna pe el ?

— Trebuie să ţi-l tai.

— Ce vorbeşti ? N-ai să-mi tai părul. Nici n-ai să te apropii cu foarfeca de capul meu.

— Ţi-am spus că toţi cei care intră aici trebuie să treacă prin asta. Toţi, de la hoţii de maşini pînă la beţivi, sînt percheziţionaţi, spălaţi şi tunşi. Salteaua pe care ţi-o dăm e curată şi o vrem înapoi curată, fără ploşniţe sau purici de pe unde ai dormit, prin magazii sau pe cîmp sau Dumnezeu mai ştie pe unde.

— N-ai să mă tunzi.

— Cu un pic de efort ţi-aş putea aranja să mai stai aici încă 35 de zile. Te-ai chinuit destul ca să intri. Acum ai să înghiţi şi coada şobolanului. De ce nu te laşi păgubaş, să ne uşurezi soarta, şi mie şi ţie ? Galt, du-te pînă sus şi adu foarfeca, crema de ras şi briciul.

— Nu sînt de acord decît cu duşul, spuse puştiul.

— Deocamdată e suficient. Toate la rîndul lor.

În timp ce puştiul se îndrepta spre duşuri, Teasle se uită din nou la urmele de bici de pe spatele lui. Era vreo şase. Raportul poliţiei statale trebuia să sosească.

Dacă tot se gîndise la ceas, socoti trei ore în urmă, ora Californiei, nefiind sigur dacă era bine să sune. Dacă s-ar fi răzgîndit, cu siguranţă că l-ar fi căutat. Deci, dacă o suna, nu făcea altceva decît să-i forţeze mîna şi să şi-o îndepărteze şi mai mult.

Totuşi trebuia să încerce. Poate mai tîrziu, cînd va termina cu puştiul, o să o sune să stea de vorbă, fără să pomenească de divorţ.

Pe cine vrei să prosteşti ? Prima întrebare pe care i-o vei pune are să fie dacă s-a răzgîndit.

La duş, puştiul dădu drumul la apă.

Groapa avea trei metri adîncime și abia dacă era destul de largă ca să poată sta jos, cu picioarele întinse. Uneori, seara, veneau cu lanternele să se uite la el prin grătarul de bambus. Puțin după răsăritul soarelui, în fiecare zi, ridicau grătarul și-l scoteau la muncă. Era în aceeași tabără din junglă în care îl torturaseră, aceleași colibe de stuf și aceiași munți înverziți. Pentru motive pe care la început nu le înțelesese, îi trataseră rănile în timp ce zăcea fără cunoștință; împunsăturile de pe piept, făcute cu stiletul, și pe care ofițerul i le unise între ele apoi, cu lama cuțitului scrîșnindu-i pe coaste; rănile de pe spinare, făcute de același ofițer care, strecurat pe neașteptate în spatele lui, pusese biciul pe el. Îl biciuise pînă obosise. Piciorul i se infectase rău dar, cînd deschiseseră focul asupra unității lui și-l capturaseră, nu-i atinseseră nici un os, doar mușchii coapsei și, după cîtăva vreme, fu în stare să meargă șchiopătat.

Acum nu-l mai interogau, nu-l mai amenințau; nici măcar nu-i mai vorbeau. Îi arătau ce are de făcut prin semne : să care lăturile, să sape latrine, să facă focul la bucătărie. Bănuia că tăcerea lor era o pedeapsă pentru că se prefăcuse că nu le înțelege limba. Dar noaptea, din groapă, le auzea conversațiile înăbușite și, din fragmente de cuvinte, înțelese mulțumit că nici măcar în stare de inconștiență nu le spusese ce voiau să afle. După ambuscadă și capturarea sa, restul unității probabil că își continuase planul fiindcă îi auzea vorbind despre alte fabrici aruncate în aer și despre tabăra asta, una din multele ridicate în munți, de pază împotriva altor grupuri de gherilă americane.

Curînd îi dădură mai mult de muncă, mai greu, şi mai puţin de mîncare, obligîndu-l să muncească mai multe ore şi să doarmă mai puţin. Înţelese. Trecuse prea multă vreme ca să mai ştie unde îi erau camarazii. Dacă tot nu le mai putea da informaţii, îi lecuiseră rănile ca să se mai poată juca puţin cu el şi să vadă cît mai rezistă la muncă, înainte de a-l ucide. Ei bine, avea să le arate că pentru asta trebuiau să mai aştepte. Nu puteau să-i dea să facă prea multe lucruri pe care să nu le fi făcut deja la ordinele instructorilor săi. La şcoala pentru trupele Forţelor Speciale, trebuia să alerge, cinci mile înainte de micul dejun, zece mile după micul dejun, cu mîncarea ridicată-n gît, dar atent să nu iasă din rînd fiindcă, pentru oricine rupea rîndurile ca să vomite, pedeapsa era o altă porţie de zece mile. Se căţărau pe turnuri înalte, strigîndu-şi numărul de identificare către instructor, salturile cu picioarele lipite, cu tălpile încordate, coatele strînse pe lîngă corp, răcnind : O mie, două mii, trei mii, patru mii, în timp ce cădea, cu stomacul în gît, şi hamul care-l oprea chiar deasupra solului. Treizeci de flotări pentru fiecare abatere de la reguli, plus încă una cu strigătul „**Pentru Aeropurtate !**" Alte treizeci de flotări dacă strigătul nu era destul de puternic, plus încă una „**Pentru Aeropurtate !**". În sala de mese, la WC, peste tot, ofiţerii pîndeau, urlînd pe neaşteptate : „**Dă-i drumu' !**" iar el trebuia să se arunce în poziţie de atac, strigînd : O mie, două mii, trei mii, patru mii". Să ţîşnească în poziţie de drepţi pînă cînd i se dădea liber, apoi să strige : „Liber, sir !" şi s-o ia în pas alergător răcnind „Aeropurtate ! Aeropurtate ! Aeropurtate !". Salturi în pădure, ziua. Salturi de noapte, în mlaştini în care trebuia să supravieţuiască o săptămînă, cu un cuţit ca unic

echipament. Cursuri despre arme, explozivi, filaj, interogatorii, lupta corp la corp. Un cîmp cu vite, el și colegii lui cu cuțite în mîini. Mațe și burți împrăștiate pe cîmp și animalele încă vii mugind asurzitor. Carcasele golite pe dinuntru și ordinul de a se ascunde în ele, de a se înfășura cu ele, de a se scălda în sînge.

Asta însemna să fii Beretă Verde. Să poți să rabzi orice. Dar, cu fiecare zi în tabăra din junglă era tot mai slab și pînă la urmă începu să se teamă că n-o să reziste. Muncă din ce în ce mai multă, mai grea, mîncare și somn din ce în ce mai puține. Văzul îi era întunecat și împăienjenit ; mergea împiedicat, gemînd, vorbind singur. După trei zile fără hrană, îi aruncaseră în groapă un șarpe care se zbătea în noroi apoi îl urmăriră cum îi sucește capul și mănîncă restul crud. Reuși să nu vomite doar o mică parte. Abia după o vreme — cîteva minute, cîteva zile, nu mai știa — începuse să se întrebe dacă nu cumva șarpele era otrăvitor. Acesta, gîndacii pe care- găsea prin groapă și gunoaiele pe care i le aruncau din cînd în cînd, fură singurele lucruri care îl ajutară să supraviețuiască în zilele următoare — sau poate săptămînile următoare, n-ar fi putut spune. În timp ce tîra un trunchi de copac prin junglă pînă la tabără, i se permise să culeagă niște fructe și să le mănînce și, înainte de căderea serii, se îmbolnăvise de dizenterie. Zăcea prosternat în groapa lui, scăldat în propriile excremente, în timp ce își băteau joc de prostia lui.

Dar nu fusese prost. Delirînd, mintea îi mergea mai bine ca oricînd de cînd căzuse prizonier, iar dizenteria fusese intenționată. Mîncase numai atît cît să facă o formă ușoară, pentru ca a doua

zi, cînd aveau să-l tragă afară din groapă, să se prefacă a avea crampe mai rele decît în realitate, şi să cadă cărînd trunchiurile de copac înapoi, spre tabără. Poate că aşa n-or să-l mai pună la muncă o vreme. Poate paznicul o să-l lase în junglă şi o să plece după ajutoare ca să-l ducă înapoi şi, pînă să se întoarcă el, o să poată să evadeze.

Apoi însă realiză că mintea nu-i funcţionase deloc bine. Mîncase prea multe fructe şi durerile erau mai mari decît se aşteptase şi, odată ce nu va mai putea munci, paznicul probabil că o să-l împuşte şi chiar dacă evada, cît putea să reziste, cît de departe putea să ajungă flămînd, pe jumătate mort şi diareic ? Nu-şi mai amintea dacă înţelesese toate astea înainte, sau după. Totul i se încîlci în minte şi se trezi singur, alergînd prin pădure, apoi prăbuşit într-un pîrîu. Următorul lucru de care-şi amintea era că se tîrîse printre ferigi, urcînd un deal, apoi ajunsese în vîrf, unde se prăbuşise în iarbă ; se ridicase din nou şi o luase din loc, apoi urcase alt deal dar, ajuns sus, nu se mai putuse ţine pe picioare, ci numai să se tîrască. Se gîndea la triburile din munţi. Trebuie să ajungi la unul din ele — era singurul lucru la care mai putea să se gîndească.

Cineva îi dădea ceva de băut. Era sigur că-l prinseseră soldaţii şi se zbătea să scape, dar cineva îl ţinea bine şi-l obliga să înghită. Nu erau soldaţii, nu puteau fi ei : îl lăsaseră să plece, bălăbănindu-se prin junglă. Uneori avea impresia că e înapoi în groapă şi doar visează că e liber. Alteori i se părea că sare din avion, împreună cu întreaga trupă şi că paraşuta nu i se deschide, iar munţii se aruncă în sus spre el. Se trezi întins sub nişte tufişuri, apoi descoperi că fugea, apoi se găsi lat pe-o

stîncă. Şi, cînd soarele începu să apună, îşi stabili reperele în funcţie de el şi se îndreptă spre sud. Apoi începu să se teamă că a încurcat iar reperele temporare, că zăcuse fără cunoştinţă toată noaptea, confundînd răsăritul cu apusul şi că o luase în direcţia greşită, spre nord în loc de sud. Se uită bine la soarele care continua să apună şi se linişti. Pe urmă se făcu noapte şi, cînd nu mai văzu nimic, se prăbuşi.

Îşi reveni dimineaţa, proptit sus, între crengile unui copac. Cînd şi cum se căţărase pînă acolo nu-şi mai amintea dar, dacă n-ar fi făcut-o, acum ar fi fost cu siguranţă mort : un om singur, inconştient, n-ar fi supravieţuit animalelor care bîntuiau jungla. Rămase în copac toată ziua, împletind ramurile ici-colo ca să se acopere mai bine, dormind, mîncînd încet din carnea uscată şi plăcintele de orez pe care, mirat, şi le descoperise într-un sac de cîrpă pe care-l avea atîrnat de gît. Cei care îl obligaseră să înghită trebuie că fuseseră ţărani; mîncarea nu putea fi decît de la ei. Îşi opri ultimele bucăţele pentru masa de seară după care coborî din copac şi, luîndu-şi direcţia după soarele care apunea, continuă să se îndrepte spre sud. Dar de ce îl ajutaseră ? Oare din cauza halului în care era, se hotărîseră să-i ofere o şansă ?

Mergea acum numai nopatea, folosindu-se de stele ca de o busolă, mîncînd rădăcini, coajă de copac şi plante de pe lîngă izvoare. Adesea delirul îl părăsea dar, apoi, se întorcea, mai rău ca niciodată, făcîndu-l să-şi închipuie că aude încărcătorul unui automat şi să se rostogolească în tufişuri înainte de a-şi da seama că nu fusese decît pocnetul unei crengi pe care el însuşi călcase.

După două săptămîni începu ploaia, nesfîrşită.

Mocirlă. Putregaiuri. Apa care cădea în pînze atît de compacte încît abia mai putea să respire. Mergea înainte, orbit de ploaie, înfuriat de noroiul care îl absorbea, pe tufişurile ude care se agăţau de el. Nu mai ştia în ce parte era sudul — norii se mai spărgeau, noaptea, şi se mai ghida după cîte o stea, dar apoi norii se refăceau şi trebuia să umble orbeşte pentru ca, data următoare, să constate că pierduse drecţia. Într-o dimineaţă descoperi că mersese în cerc ; după aceea nu mai umblă decît ziua. Trebuia să înainteze mai încet, mai atent, ca să nu fie văzut. Cînd norii acopereau soarele, îşi alegea repere îndepărtate — un vîrf de munte sau un copac ma înalt. Şi, zi după zi, fără oprire, ploaia continua să toarne.

Ieşi din pădure împleticindu-se peste un cîmp şi cineva trase după el. Se aruncă la pămînt şi se tîrî înapoi spre copaci. O nouă împuşcătură. Prin iarbă alergau oameni.

— Ţi-am cerut parola, spunea cineva. Dacă n-aş fi văzut că nu eşti înarmat, te lichidam. Ridică-te dracului şi dă-mi parola.

Americani. Începu să rîdă. Nu se mai putea opri din rîs. Stătu în spital timp de o lună pînă să-l părăsească isteria. Lansarea în nordul teritoriului avusese loc în decembrie iar acum, după cum i se spusese, era începutul lui mai. Nu ştia cîtă vreme fusese prizonier. Nu ştia cîtă vreme fusese fugar. Dar de atunci şi pînă acum acoperise distanţa între zona de lansare si această bază americană din sud, 390 de mile. Şi ceea ce-l făcuse să rîdă era gîndul că probabil se găsea în teritoriu american de multe zile şi că unii dintre soldaţii pe care-i auzise noaptea şi de care se ascunsese, fuseseră americani.

Amînă întoarcerea cît putu de mult. Ştia că nu va rezista cînd Teasle se va apropia cu foarfeca de capul lui şi va începe să taie. Lăsînd apa să-i curgă pe trup, aruncă o privire pe coridor. Galt era la piciorul scării, cu foarfeca, o cutie de cremă de ras şi un brici drept în mînă. Muşchii stomacului i se contractară. Panicat, îl urmări pe Teasle arătîndu-i lui Galt un birou şi un scaun de lîngă trepte, spunîndu-i ceva ce el nu putea să audă din cauza zgomotului apei. Galt puse scaunul în faţa biroului, scoase dinăuntru nişte ziare şi le întinse pe jos, sub scaun. Treaba asta nu-i luă mult. Imediat după aceea Teasle se îndreptă către duş, destul de aproape ca să se facă auzit.

— Închide apa, spuse.

Rambo se făcu însă că nu aude.

Teasle se apropie încă puţin.

— Închide apa, repetă el.

Rambo continua să se spele pe piept şi pe braţe. Avea o bucată mare de săpun galben, care mirosea puternic a dezinfectant. Începu să îşi săpunească picioarele pentru a treia oară. Teasle dădu din cap şi se duse în stînga, unde Rambo nu-l mai putea vedea, dar unde probabil că era un robinet de siguranţă fiindcă, în cîteva secunde, apa se opri. Picioarele şi umerii i se încordară, apa picura de pe el pe podeaua goală, de metal, a duşului, apoi poliţistul reapăru ţinînd un prosop.

— N-are nici un sens să tragi de timp, spuse Teasle. Nu faci altceva decît să răceşti.

Rambo n-avea de ales. Ieşi încet. Ştia că, dacă n-o face, Teasle are să-l tragă afară şi nu voia ca

acesta să-l atingă. Se șterse îndelung cu prosopul. Era frig și i se făcu pielea de găină.

— Ai să tocești prosopul ăla dacă te mai ștergi mult, spuse Teasle.

Continuă să se șteargă. Teasle se întinse să-l conducă spre scaun, dar Rambo făcu un pas în lături, cu fața la el și la Galt, mergînd cu spatele spre scaun. Fără să-i lase o clipă de răgaz, lucrurile se precipitau.

Mai întîi Teasle îi atinse tîmpla cu foarfeca, tăind, și Rambo încercă, dar nu reuși, să nu tresară.

— Stai liniștit, spuse Teasle. Ai să te înfigi în foarfecă și poți să te rănești.

Apoi Teasle tăie o șuviță groasă de păr și urechea stîngă a lui Rambo rămase fără apărare în aerul umed și rece al subsolului.

— Ai mai mult păr decît mi-am închipuit, spuse Teasle dînd drumul șuviței pe ziarul întins pe jos. În mai puțin de un minut capul îți va fi mult mai ușor.

Ziarul se făcea cenușiu, îmbibîndu-se cu apă.

Apoi Teasle mai tăie o șuviță, iar Rambo tresări din nou. Teasle se dădu un pas înapoi și Rambo se încordă, neputînd să vadă ce se întîmplă în spatele lui. Întoarse capul să vadă, iar Teasle îl împinse înainte. Rambo își smuci capul de sub mîna lui.

Dar polițistul clămpăni iar din foarfecă și Rambo tresări iar, și un smoc de păr i se prinse în încheietura foarfecii, trăgîndu-l de pielea capului. Nu mai putea suporta. Țîșni de pe scaun și se întoarse spre Teasle.

— Lasă-mă-n pace !

— Stai jos pe scaun.

— Nu mai tai nimic. Dacă vrei să mă tunzi, adu un frizer.

— E trecut de şase. Nici un frizer nu mai lucrează la ora asta. Pînă nu-ţi tai părul nu te îmbraci cu uniforma aia.

— Atunci o să stau aşa.

— O să te aşezi pe scaunul ăla. Galt, du-te sus şi adu-l pe Shingleton. Am fost cît se poate de îngăduitor. O să te tundem aşa de repede de-o să fie ca la tunsul oilor.

Galt păru bucuros să scape. Rambo ascultă cum descuia uşa din capul scărilor, zăngănind. Totul se petrecea din ce în ce mai repede. Nu voia să facă rău nimănui, dar ştia ce urmează, simţea cum nervii îi scapă de sub control. Imediat, cineva se repezi în jos pe scări, cu Galt urmîndu-l nu prea departe. Era tipul care stătea lîngă aparatul de radio în biroul de sus. Shingleton. Acum, că rămase în picioare, părea uriaş, cu creştetul aproape de becurile puternice din tavan. Arcadele şi oasele mandibulei păreau foarte proeminente în lumină. Îl măsură, iar Rambo se simţi de două ori mai gol.

— Ai probleme ? îl întrebă pe Teasle. Am auzit că ai ceva probleme.

— Nu, el are, spuse Teasle [illegible] Galt, ţineţi-l pe scaun.

Shingleton se apropi[illegible] Galt ezită, apoi se apropie şi el.

— Nu ştiu care-i necazul, îi spuse Shingleton lui Rambo, dar eu sînt un tip rezonabil Te las să alegi. Mergi singur sau trebuie să te car ?

— Eu zic mai bine să nu te atingi de mine.

Era hotărît să nu-şi piardă cumpătul. Doar cele cinci minute mai trebuia să suporte atingerea foarfecii, şi apoi totul avea să se termine.

Porni spre scaun, lipăind cu picioarele goale prin apă şi, în spatele lui, Shingleton spuse :

— Doamne Dumnezeule, de unde ai cicatricile alea pe spinare ?

— Din război.

Fusese o slăbiciune. N-ar fi trebuit să răspundă.

— Bineînţeles. Sigur. În ce armată ?

În mintea lui, Rambo aproape că îl ucise atunci, pe loc.

Dar Teasle îi tăie iar din păr, speriindu-l. Pe ziarul cenuşiu şi ud erau şuviţe lungi, unele încurcate printre picioarele ude ale lui Rambo. Aştepta ca poliţistul să taie în continuare. Se încordă. Dar acesta îi aduse foarfeca prea aproape de ochiul drept, ca să-i taie barba, şi tînărul îşi smuci instinctiv capul spre stînga.

— Stai liniştit, spuse Teasle. Shingleton, tu şi Galt, ţineţi-l.

Shingleton îi săltă capul, ţinîndu-i-l drept, dar Rambo îi dădu peste mînă. Teasle îi tăie din nou din barbă, prinzîndu-i-o în foarfecă, ciupindu-i obrazul.

— Isuse !

Se zbătu. Erau prea aproape. Îl sufocau, îi venea să urle.

— Aşa putem s-o ţinem toată noaptea, spuse Teasle. Galt, du-te şi adu crema de ras şi briciul de pe masă

Rambo se zbătu.

— N-ai să mă razi. Nu te apropia de mine cu briciul ăla.

Apoi Galt se apropie întinzîndu-i lui Teasle briciul iar Rambo, văzînd lama lungă care scînteia în lumină, îşi aminti de ofiţerul inamic crestîndu-i pieptul, şi acesta fu sfîrşitul. Se smulse înşfăcînd briciul şi se ridică în picioare, împingîndu-i. Lup-

ta împotriva impulsului de a ataca. Nu aici. Nu în blestemata de secție de poliție. Tot ce voia era să le ia briciul. Dar Galt, alb la față și cu ochii ațintiți pe brici, își căuta pistolul.

— Nu, Galt ! strigă Teasle. Fără arme !

Dar Galt își căuta în continuare pistolul și, stîngaci, pînă la urmă îl scoase. Probabil era foarte nou în slujba asta : arăta de parcă nu i-ar fi venit să creadă că el era acela care ridică arma, cu mîinile tremurînd, și apăsă pe trăgaci, iar Rambo îi despică stomacul cu briciul. Galt se zgîi stupid în jos la tăietura adîncă de-a latul burții, la sîngele care-i trecea prin cămașă și se întindea pe pantaloni, la organele care-i ieșeau ca o cameră de bicicletă umflată printr-un cauciuc tăiat. Cu un deget, încercă să le vîre înapoi, dar se bulbucau iar și sîngele îi îmbibase pantalonii și i se scurgea din manșete pe podea, iar el scoase un sunet mic și caraghios din fundul gîtului și se prăbuși peste un scaun, răsturnîndu-l.

Rambo era deja în sus pe scări. Îi căutase pe Teasle și pe Shingleton din priviri, însă unul era lîngă celule, celălalt lîngă perete și își dădu seama că erau prea departe unul de altul ca să-i poată ajunge pe amîndoi înainte ca măcar unul din ei să-și scoată pistolul și să tragă. Chiar cînd dădea colțul pe scări, la jumătatea drumului pînă la ușă izbucni prima împușcătură și glonțul se lovi de zidul de beton.

Jumătatea superioară a scării era în unghi de 180° cu cea inferioară, așa că era în afara razei lor vizuale, deasupra capetelor lor, alergînd spre ușa care dădea în holul mare. Auzi strigăte răsunînd dedesubt și apoi pași pe prima parte a treptelor. Ușa. Uitase de ușă. Teasle îl avertizase pe Galt să încuie. Se repezi înainte, rugîndu-se ca Galt să fi

fost prea grăbit cînd se întorsese cu Shingleton! Auzi „Stai !" în spatele lui şi o armă încărcîndu-se, puse mîna pe clanţă şi smuci de uşă şi, Doamne Dumnezeule, aceasta se deschise. Tocmai dădea colţul cînd două gloanţe se înfipseră în peretele curat şi alb din faţa lui. Zgîlţîi de schela zugravilor, care se prăbuşi în faţa uşii, scînduri, cutii de vopsea şi ţevi unele peste altele, blocînd drumul.

— Ce se-ntîmplă ? spuse cineva pe hol, în spatele lui ; se întoarse, faţă în faţă cu un poliţist care privea uluit fugarul, gol-puşcă, în acelaşi timp întinzînd mîna după pistol. Patru paşi repezi şi evadatul îl lovi cu muchia palmei la rădăcina nasului, smulgîndu-i pistolul din mînă în timp ce se prăbuşea. Cineva de jos împingea ruinele schelei. Rambo trase două focuri, îl auzi pe Teasle strigînd şi speră că împuşcăturile îl vor ţine pe loc suficient ca să-i dea timp să ajungă la uşă.

Ajunse şi mai trase o dată în direcţia schelei înainte de a ieşi despuiat în lumina soarelui de după-amiază. Pe trotuar, o bătrînă ţipă ; un bărbat încetini maşina, zgîindu-se la el. Rambo sări treptele şi ajunse pe trotuar, trecu pe lîngă bătrîna care ţipa, apoi se repezi la un bărbat în haine de lucru, călare pe o motocicletă. Omul făcu greşala să încetinească pentru a vedea ce e şi pînă să se gîndească să accelereze din nou, Rambo era deja lîngă el şi-l aruncase de pe motocicletă. Omul căzu cu capul înante, iar casca galbenă scrîşni pe asfalt. Atacantul său se aruncă pe motocicletă, cu coapsele goale pe şaua neagră, fierbinte, şi motocicleta porni în viteză iar el trase ultimele trei gloanţe spre Teasle, care tocmai ieşea pe uşa secţiei şi care se aruncă înapoi cînd îl văzu ochind. Trecu în goana motocicletei pe lîngă tribunal, mergînd în zig-

zag pentru a-l deruta pe Teasle. În fața lui, la un colț, erau strînși cîțiva privitori și Rambo spera că riscul de a-i lovi îl va împiedica pe Teasle să tragă. Auzi strigăte în spate și înaintea lui de la cei adunați la colț. Un bărbat se repezi de pe trotual să-l oprească, dar Rambo îi trase un picior și dădu colțul făcînd la stînga, de-acum în siguranță, accelerînd puternic.

12

Șase gloanțe, numără Teasle. Pistolul puștiului era gol. Ieși în fugă, mijindu-și ochii în soare, la vreme ca să-l vadă dispărînd după colț. Shingleton avea arma pregătită. Teasle îi dădu peste mînă.

— Nu vezi cîtă lume e acolo ?

— Puteam să-l ochesc !

— Puteai să-l nimerești nu numai pe el !

Fugi înapoi în secție, dînd de perete ușa cu panourile de aluminiu găurite de gloanțe în trei locuri.

— Vino încoace ! Vezi ce fac Galt și Preston ! Cheamă un doctor !

O luase deja la fugă spre aparatul de emisie-recepție, surprins că Shingleton încercase să tragă. Tipul era foarte eficient în serviciu, avînd o intuiție perfectă, dar acum, fără experiență în astfel de cazuri, acționase prostește dintr-un impuls.

Ușa exterioară pocni în urma lui Shingleton care se repezi în hol ; Teasle apăsă întrerupătorul aparatului, vorbind repede în microfon. Îi tremurau mîinile. În stomac parcă îi clocotea avea un lichid fierbinte.

— Ward! Unde dracu' eşti, Ward? strigă în aparat, dar Ward nu răspundea; în sfîrşit Teasle îl prinse, îi spuse ce se întîmplase şi îi explică ce are de făcut.

— Ştie că strada mare îl scoate din oraş! A luat-o spre vest, spre voi. Taie-i calea!

Shingleton intră grăbit, din hol, şi se îndreptă spre Teasle.

— Galt e mort. Dumnezeule, toate maţele-i atîrnă pe-afară, bolborosi el.

Înghiţi în sec, încercînd să-şi recapete suflul:

— Preston trăieşte. Nu ştiu cîtă vreme. Îi ţîşneşte sînge prin ochi!

— Taci din gură! Sună după o ambulanţă! Un doctor!

Teasle apăsă alt comutator al aparatului de emisie. Mîinile nu voiau să i se oprească din tremurat. Lichidul din burtă era cald, mişcător.

— Poliţia statală, chemă repede în microfon: Madison către poliţia statală. Urgent.

Nu răspundeau. Strigă mai tare.

— Nu-s surd, Madison, se auzi o voce hîrîită de bărbat. Ce ţi s-a întîmplat?

— Evadare. Un ofiţer mort, raportă în grabă, nevrînd să piardă timp cu relatarea celor întîmplate.

Ceru baraje de circulaţie. Vocea deveni brusc atentă.

Shingleton puse receptorul jos. Teasle nici măcar nu-l auzise formînd numărul.

— Ambulanţa e pe drum.

— Formează-mi numărul lui Orval Kellerman.

Teasle apăsă alt comutator, chemînd o altă patrulă, punînd-o pe urmele puştiului.

Shingleton formase deja numărul. Mulţumită lui Dumnezeu, era din nou el însuşi.

— Kellerman e pe-afară. A răspuns nevastă-sa. Nu vrea să mi-l dea pe el.

Teasle luă receptorul.

— Doamnă Kellerman, sînt Wilfred. Am nevoie de Orval, repede.

— Wilfred ? vocea îi era subţire şi ascuţită. Ce surpriză, Wilfred. Nu te-am mai auzit de-atîta vreme.

De ce nu vorbea mai repede ?

— Chiar voiam să trecem pe la tine să-ţi spunem că ne pare tare rău de plecarea Annei.

Trebuia s-o întrerupă.

— Doamnă Kellerman, trebuie să vorbesc cu Orval. E important.

— Vai, îmi pare tare rău. E pe-afară, lucrează cu cîinii şi ştii că, atunci cînd lucrează cu cîinii, nu pot să-l deranjez.

— Trebuie să-l chemaţi la telefon. Vă rog. Credeţi-mă, e foarte important.

Îi auzea respiraţia.

— Bine, o să-l chem, dar nu pot să-ţi promit că vine. Ştii cum e cînd lucrează cu cîinii.

O auzi punînd receptorul jos şi, repede, îşi aprinse o ţigară. De cincisprezeci ani era poliţist şi nu avusese pînă acum nici o evadare, nici un coleg asasinat. I-ar fi strivit puştiului ăluia mutra de ciment.

— De ce a trebuit să facă asta ? îi spuse lui Shingleton. E o nebunie. Vine aici căutînd gîlceavă şi, într-o singură după-masă, trece de la vagabondaj la crimă. Hei, ţi-e rău ? Stai jos şi ţine-ţi capul între genunchi.

— N-am mai văzut pînă acum un om înjun-

ghiat. Galt. Pentru numele lui Dumnezeu, am luat prînzul împreună !

— Poţi să vezi de oricîte ori. Eu cred că am văzut cel puţin cincizeci de tipi înjunghiaţi cu baioneta în Coreea, dar de fiecare dată mi s-a făcut rău. Era un tip pe care-l cunoşteam în Louisville, avea douăzeci de ani în poliţie. A trebuit să meargă într-o seară într-un bar, după o bătaie cu cuţite. Pe jos era atît de mult sînge amestecat cu bere încît a avut un atac de inimă şi a murit încercînd să se întoarcă la maşină.

Auzi pe cineva ridicînd receptorul la capătul celălalt al firului. Dă, Doamne, să fie Orval.

— Ce e, Will ? Sper că e important într-adevăr.

El era. Orval fusese cel mai bun prieten al tatălui lui şi mergeau toţi trei la vînătoare în fiecare sîmbătă, în sezon. Apoi, după ce tatăl lui Teasle fusese ucis, Orval îi devenise al doilea tată. Se pensionase acum, dar era mai în formă decît bărbaţii ce se bucurau de jumătate din vîrsta lui şi avea cea mai bine antrenată haită de cîini de vînătoare din tot ţinutul.

— Orval, tocmai am avut aici o evadare. N-am timp să-ţi explic, dar cel pe care-l urmărim e un puşti care mi-a ucis unul din oameni şi care nu cred că va ţine drumul prea multă vreme cu poliţia statală pe urmele lui. Sînt sigur că se va îndrepta spre munţi şi sper din suflet că eşti dispus să le dai cîinilor tăi şansa vieţii lor.

13

Rambo gonea cu motocicleta pe strada principală. Vîntul îi înţepa faţa şi pieptul, ochii îi lăcri-

mau şi se temu că va trebui să încetinească, să vadă ce are înainte. La vederea lui, gol pe motocicletă, maşinile opreau brusc, cu şoferii holbîndu-se pe geamuri. Trecătorii se întorceau după el, arătîndu-l cu degetul. Acceleră pînă la 90 km/oră, trecînd în goană un semafor pe roşu, evitînd în ultimă instanţă ciocnirea cu o cisternă de petrol care trecea prin intersecţie. O altă sirenă începu să sune mult în stînga. Motocicleta nu va putea întrece maşinile poliţiei. Dar o motocicletă putea merge pe unde maşinile poliţiei nu puteau : în munţi.

Strada cobora brusc, apoi urca un deal lung şi Rambo acceleră ascultînd sirenele. Cea din stînga cotise pentru a se alătura celei din spate. Ajunse în vîrful dealului cu o asemenea viteză încît motocicleta îşi luă zborul, apoi căzu din nou, obligîndu-l să încetinească pentru a-şi recăpăta echilibrul. Acceleră iar.

Trecu de semnul cu IEŞIŢI DIN MADISON, de şanţul în care îşi mîncase hamburgerii, după-amiază. Cîmpul cu porumb uscat alerga pe ambele părţi, rămînînd în urmă ; sirenele se apropiau ; munţii erau în dreapta. Coti într-acolo pe un drum lăturalnic, aproape răsturnîndu-se cînd trebui să vireze brusc pentru a evita o cisternă de lapte. Şoferul se aplecă pe fereastră şi strigă după el.

Ridică nori de praf în urmă, păstrînd vitezometrul la 75, ca să nu derapeze pe pietrişul drumului. Sirenele erau în urma lui, în dreapta, apoi chiar în spate. Se apropiau prea repede. Dacă rămînea pe drumul ăsta, nu putea scăpa de ei la vreme pentru a ajunge în munţi — trebuia să-l abandoneze şi să aleagă un drum pe care ei să nu poată merge. O luă la stînga, printr-o poartă deschisă, pe un drum de căruţe, cu şanţuri gălbui, adînci,

făcute de roţi în pămînt. Porumbul rămase pe ambele părţi, munţii tot pe dreapta. Coti la dreapta peste un cîmp cu iarbă uscată, motocicleta gîfîia pe terenul accidentat, săltînd în sus şi-n jos, fîşîind prin iarbă. Dar maşinile poliţiei îl puteau urmări şi pe-aici şi iar le auzi sirenele, mai tare, dar tot drept în spate.

Un gard solid în faţă. Se apropie, ca împins de la spate de sirene, văzu vite. Erau vreo sută, la păşune, dar se îndreptau spre partea opusă şi ieşeau printr-o poartă deschisă în gard, luînd-o în sus la deal, printre copaci. Zgomotul motorului le puse pe fugă înainte ca el să le ajungă din urmă. Erau vaci brune de Jersey, care acum mugeau, înghesuindu-se cîte trei prin poarta deschisă apoi în sus pe pantă, cu ugerele pline bălăbănindu-li-se în toate părţile. Pe măsură ce se apropia de ele păreau tot mai mari. Se împrăştiau tropăind. Se înghesui, împreună cu ultimele animale, pe poartă, şi o porni în viteză în sus pe deal. Panta era abruptă şi trebuia să se aplece peste ghidon ca să nu se răstoarne pe spate. Trecu de un copac, apoi de altul. Munţii se apropiau. Scăpă de pantă şi ajunse pe teren drept. Sări cu motocicletă cu tot peste un pîrîu îngust, aproape dezechilibrîndu-se la aterizarea pe celălalt mal. Dar munţii erau acum minunat de aproape, iar el îşi recăpătă echilibrul şi acceleră la maximum. În faţă avea un rînd de copaci, apoi pădurea deasă, pietre, tufişuri. În sfîrşit, găsi ceea ce căuta — o trecătoare printre dealurile stîncoase — şi o luă pe-acolo în timp ce sirenele începură să se depărteze din ce în ce.

Asta însemna că maşinile se opriseră. Poliţiştii vor sări din ele şi vor deschide focul. Se concentră asupra drumului. O armă pocni, glonţul îi trecu şuierînd pe la urechi şi se înfipse într-un pom.

Gonea printre copacii rari, şerpuind odată cu drumul. O altă detunătură de armă urmă, dar glonţul se duse departe şi el intră în desişul pădurii, unde nu mai putea fi văzut. Zece metri mai încolo, o grămadă încîlcită de stînci şi copaci răsturnaţi îl bloca drumul. Lăsă motocicleta să derapeze şi să se zdrobească de stînci. O luă la goană, împiedicîndu-se, în sus pe pantă, iar crengile ascuţite i se agăţau pretutindeni de trup. Aveau să aducă şi alţi poliţişti pe urmele lui. Foarte mulţi. În curînd. Dar măcar avea un pic de timp la dispoziţie pentru a ajunge în munţi înainte de sosirea lor. Se va îndrepta spre Mexic. Se va stabili acolo într-un orăşel mic de pe coastă şi va înota în ocean în fiecare zi. Dar ar fi mai bine ca puiul ăla de căţea, Teasle, să nu-i mai iasă în cale. Îşi jurase că nu va mai face rău oamenilor şi iată că nenorocitul ăsta îl făcuse să ucidă din nou. Şi, dacă Teasle avea de gînd să se ţină de el, Rambo era hotărît să lupte crunt, în aşa fel încît Teasle să-şi dorească să nu-l fi întîlnit niciodată în viaţa lui.

PARTEA A DOUA

1

Teasle nu avea prea mult timp la dispoziție. Trebuia să-și organizeze și să-și răspîndească în pădure oamenii, înainte de sosirea poliției statale. Cîrmi, părăsind drumul de căruță și o luă pe iarbă, gonind pe urmele celorlalte două mașini de poliție și ale motocicletei puștiului, îndreptîndu-se spre gardul de la celălalt capăt al pășunii, spre poarta deschisă. Alături de el, Shingleton stătea cu mîinile proptite în bordul mașinii care gonea săltînd peste cîmp, prin gropi atît de adînci încît șasiul greu se înfunda uneori pînă la osii.

— Poarta e prea îngustă, îl avertiză Shingleton. Nu încapi.

— Ceilalți au încăput.

Frînă scurt, încetinind în timp ce trecea prin poartă, cu cîte doi centimerti rezervă de fiecare parte, apoi acceleră, urcînd panta pînă la cele două mașini de poliție oprite la sfertul drumului spre vîrf. Acolo probabil se împotmoliseră : panta era foarte abruptă și motorul începu să dea rateuri. Băgă într-a-ntîia și apăsă pe accelerație pînă la fund ; simți roțile din spate mușcînd iarba și țîșni spre vîrf.

Ward era acolo. Îi aştepta, scăldat în razele roşii ale soarelui care apunea. Era în stînga, la jumătatea drumului. Puţin aplecat de şale, mergea cu burta scoasă înainte, cu centura pistolului sus, pe talie. Ajunse la maşină înainte ca Teasle să oprească.

— Pe-aici, spuse el, arătînd spre rîpă. Aveţi grijă la pîrîu. Lester deja a căzut în el.

Pe maluri răsunau cîntecele greierilor. Teasle tocmai coborîse din maşină cînd se auzi un motor pe drumul de căruţă, apropiindu-se. Privi iute într-acolo, cu speranţa că nu era poliţia statală.

— Orval.

O veche camionetă Volkswagen, şi ea împurpurată de văpăile asfinţitului, venea hodorogind peste cîmpul acoperit cu iarbă de la poalele dealului. Se opri jos de tot, nefiind construită să poată urca pe teren accidentat, ca maşinile de poliţie şi Orval coborî, înalt şi suplu, împreună cu un poliţist. Teasle începu să se teamă că nu avea cîinii în maşină ; nu îi auzea lătrînd. Ştia că Orval îi antrena perfect şi că nu lătrau decît atunci cînd trebuia. Dar nu se putea opri să se teamă că acum nu lătrau pentru că bătrînul lui prieten nu-i adusese.

Orval şi poliţistul urcau rapid panta. Cel din urmă avea 26 de ani, fiind cel mai tînăr dintre toţi subalternii lui Teasle, şi îşi punea centura invers decît a lui Ward, pe şold, ca la vechii cowboys. Orval îl lăsă în urmă, alergînd repede cu picioarele lui lungi. Creştetul capului îi era chel şi lucios, împresurat de o cunună de păr alb. Avea ochelari pe nas, purta canadiană, jeans verzi şi ghete de campanie înalte, cu şireturi.

Teasle se gîndi din nou la cei din poliţia statală şi îşi aruncă privirea pe drumul de căruţă, să se asigure că nu veneau. Se uită din nou la Orval;

care se apropiase. Pînă atunci nu-i văzuse decît fața ascuțită, bronzată, acum însă zărea și ridurile adînci, pielea care-i atîrna pe gît și rămase șocat de cît de tare îmbătrînise de cînd nu-l mai văzuse, în urmă cu trei luni. Orval însă nu se mișca greoi, ca orice bătrîn. Reuși să ajungă în vîrful pantei, aproape fără să gîfîie, cu mult înaintea polițistului mult mai tînăr.

— Cîinii, strigă Teasle. Ai adus cîinii ?

— Sigur, dar nu înțeleg de ce a trebuit să-l trimiți pe copilandrul acela să mă ajute să-i încarc în mașină, îi răspunse Orval oprindu-se locului. Uită-te la soare — într-o oră are să fie întuneric.

— Ce crezi, că nu îmi dau seama și singur ?

— Ba cred că-ți dai seama, spuse Orval. N-aveam deloc de gînd să-ți dau o lecție.

Teasle își dori să nu fi deschis gura. Nu-și putea permite s-o ia iarăși de la capăt. Lucrurile erau mult prea grave. Orval continua să-l trateze ca la treisprezece ani. Îi spunea ce și cum să facă, așa cum proceda pe vremea cînd Teasle, copil fiind, locuia cu el. Dacă Teasle curăța o armă, sau pregătea o încărcătură mai periculoasă, Orval apărea cu sfaturi și ordine, iar lui Teasle asta îi displăcea și-atunci îi spunea să-și vadă de treabă, că se descurcă și singur. Adesea se certau. Înțelegea prea bine de ce nu-i plăcea să i se dea sfaturi : existau profesori care nici cînd ieșeau din clasă nu renunțau să dea lecții, iar el era ca și ei — atît de obișnuit să dea instrucțiuni, încît nu mai accepta nici o sugestie a altora. Nu întotdeauna refuza sfaturile. Dacă erau bune, le primea ca atare. Dar nu putea face din asta un obicei ; dacă voia să-și facă bine meseria, trebuia să se bazeze numai pe el însuși. Dacă Orval ar fi încercat să-l dăscălească numai din cînd în cînd, nu l-ar fi deranjat. Dar nu de

fiecare dată cînd se întîlneau. Iar acum aproape că o luaseră de la capăt, așa că Teasle trebuia să se abțină și să tacă. Orval era omul de care avea acum nevoie, și era destul de încăpățînat ca să plece acasă cu cîini cu tot dacă se luau din nou la harță.

Teasle se strădui să zîmbească.

— Hai, Orval, știi cum fac eu cînd sînt întors pe dos. Nu mă lua în seamă. Mă bucur că te văd.

Îi întinse mîna. Orval îl învățase cum să dea mîna, cînd fusese mai mic. Îndelung și cu fermitate, îi spusese. Strîngerea de mînă să-ți fie ca și cuvîntul — fermă și nădejde. Acum, cînd mîinile li se atinseră, Teasle simți un nod în gît. Cu păcatele lui, îl iubea pe bătrîn și-i venea greu să privească ridurile noi de pe fața lui, părul alb de la tîmple, rărit și subțiat ca pînza de păianjen.

Strîngerea de mînă fu însă nesigură. Teasle îl evitase dinadins în ultimele trei luni, din ziua în care ieșise țipînd din casa lui, în urma unei simple observații care se transformase într-o discuție lungă, despre cum era mai bine să-ți pui diagonala pistolului, încheiată înainte sau înapoi. Puțin după aceea, gîndindu-se la felul în care plecase atunci, începuse să se simtă prost, ca și acum de altfel, cînd încerca să se comporte normal și să-l privească pe Orval în ochi, fără să reușească prea bine nici una, nici alta.

— Orval, știi, ultima dată... îmi pare rău. Pe cuvînt. Îți mulțumesc că ai venit atît de repede cînd te-am chemat.

Orval se mulțumi să zîmbească. Da, omul era extraordinar.

— Nu ți-am spus să nu vorbești celui cu care dai mîna? Privește-l drept în ochi. Nu trăncăni.

Oricum, părerea mea e, în continuare, că diagonala aia trebuie încheiată înspre spate.

Făcu cu ochiul celorlalţi. Avea o voce profundă, vibrantă.

— Ce-i cu puştiul ăla ? Încotro s-a îndreptat ?

— Pe-aici, spuse Ward.

O luă înainte să le arate drumul, peste doi bolovani prăbuşiţi în albia rîului, dincolo de lizieră, în rîpă. Sub copaci era umbră şi răcoare ; se îndreptară spre locul unde motocicleta zăcea într-o rînă, peste ramurile căzute ale unui copac uscat. Greierii nu se mai auzeau. Teasle şi toţi ceilalţi rămaseră nemişcaţi — greierii reîncepură să cînte.

Orval arătă cu capul la grămada de pietroaie şi copaci răsturnaţi de-a curmezişul rîpei, la tufişurile de pe ambele părţi.

— Mda, se vede locul pe unde a urcat, prin tufişurile alea din dreapta.

Ca la un semnal dat de glasul lui, un corp mare se mişcă sus, în tufişuri şi, cu gîndul la puşti, Teasle făcu un pas înapoi, scoţîndu-şi instinctiv pistolul.

— Nu-i nimeni pe-aici, spuse o voce dintr-acolo şi, stîrnind la vale pietriş şi pămînt, Lester coborî legănîndu-se printre tufişuri.

Era ud leoarcă, de cînd căzuse în pîrîu. Ochii, de obicei bulbucaţi, i se holbară şi mai tare la vederea pistolului lui Teasle.

— Hei, stai puţin, eu sînt. Verificăm dacă e puştiul pe-aproape.

Orval se scărpină sub bărbie.

— Era mai bine să n-o fi făcut. Probabil ai încurcat urmele. Will, ai vreun obiect de-al puştiului, să-l dăm cîinilor să-l miroasă ?

— În portbagajul maşinii. Lenjeria, pantalonii, ghetele.

— Atunci nu ne mai trebuie decît mîncare şi o noapte de somn. Organizăm totul în cele mai mici amnunte şi, cînd răsare soarele, putem porni.

— Nu. În seara asta.

— Cum adică ?

— Pornim acum.

— Nu m-ai auzit cînd ţi-am spus că într-o oră se face întuneric ? Noaptea asta va fi fără lună. Sîntem aşa de mulţi, încît va trebui să ne împărţim în mai multe cete şi o să ne rătăcim pe întuneric.

Teasle se aşteptase la asta. Era sigur că Orval o să vrea să înceapă vînătoarea abia în zori. Asta era modalitatea cea mai practică, însă avea un singur neajuns : el nu-şi putea permite să irosească atîta vreme.

— Cu sau fără lună, trebuie s-o luăm pe urmele lui acum, îi spuse lui Orval. L-am gonit deja în afara zonei aflată sub jurisdicţia noastră şi singura noastră şansă este să ne ţinem aproape de el. Dacă aşteptăm pînă dimineaţă, va trebui să cedăm cazul poliţiei statale.

— Atunci, lasă-i pe ei. Oricum treaba asta e murdară.

— Nu.

— Ce importanţă are ? Poliţia statală va fi aici curînd — de îndată ce proprietarul terenului ăstuia le telefonează, să le spună că pe pămîntul lui sînt o grămadă de maşini străine. Şi-atunci va trebui să-i laşi pe ei, fie că vrei sau nu.

— Nu şi dacă ajung înaintea lor în pădure.

I-ar fi fost mai la îndemînă să încerce să-l convingă pe Orval fără să fie subalternii săi în preajmă, cu urechile ciulite. Dacă nu-l încontra pe Orval, îşi pierdea prestigiul, dar dacă-l enerva prea

tare, acesta avea pur și simplu să ridice din umeri și să plece acasă.

Iar Orval nu-l ajuta deloc. Spuse doar :

— Nu, Will, îmi pare rău dacă te dezamăgesc. Sînt gata să fac multe pentru tine, dar dealurile astea sînt greu de străbătut chiar și ziua, iar eu n-am de gînd să-mi duc cîinii și să-i mîn așa, orbește, numai pentru că vrei tu să tragi toată spuza pe turta ta.

— Nu-ți cer să-i mîni orbește. Voiesc doar să luăm cîinii cu noi și, cînd tu ai să consideri că e prea întuneric, facem popas. Atît îmi e suficient pentru a fi lăsat să continui urmărirea. Haide, noi doi am mai dormit și altădată în pădure, pe vremea cînd trăia tata.

Orval oftă adînc și aruncă o privre în jur pădurii. Parcă era mai întunecată, mai rece.

— Tu nu-ți dai seama că-i o nebunie ? Nici măcar nu avem ce ne trebuie. N-avem nici puști, nici mîncare, nici...

— Shingleton poate rămîne în urmă să ne aducă tot ce ne trebuie. O să-i dăm unul din cîinii tăi, ca să ne găsească mîine după urme. Am destui oameni în oraș. Patru dintre ei pot veni înapoi cu Shingleton. Am și un prieten la aeroport, care spunea că ne împrumută elicopterul lui, cu care ne poate aproviziona, sau poate să zboare în recunoașteri. Tu ești singurul care ne poate ține pe loc. Te rog. Vrei să ne ajuți ?

Orval privea în jos, stîrnind praful cu vîrful ghetei.

— Nu am prea mult timp, Orval. Dacă ajungem sus la vreme, poliția statală va trebui să-mi lase mie comanda operațiunii. Îmi vor da cîteva mașini care să păzească drumurile ce coboară din munți, dar ne vor lăsa pe noi să-l urmărim acolo,

sus. Dar ţi-o spus deschis : dacă nu mă ajutaţi cu cîinii, mai bine mă las păgubaş de-acum.

Orval ridică privirea şi, încet, băgă mîna în buzunarul hainei şi scoase de-acolo o pungă de tutun şi hîrtia pentru ţigări. Trăgea de timp răsucindu-şi atent o ţigară, iar Teasle ştia că nu trebuie să-l grăbească. În cele din urmă, chiar înainte de a aprinde chibritul, spuse :

— S-ar putea, dar lămureşte-mă odată şi pe mine. Ce ţi-a făcut ţie puştiul ăsta, Will ?

— Mi-a despicat un om în două şi l-a bătut pe altul de l-a orbit.

— Da, Will, pricep, zise Orval aprinzînd chibritul şi palmîndu-l cu grijă, să nu-l stingă vîntul. Dar nu mi-ai răspuns. Ce ţi-a făcut puştiul ăsta ţie ?

2

Ţinutul acela avea coline înalte şi sălbatice, acoperite cu pădure deasă, întretăiată de rîpi şi prăpăstii, presărată cu grote, întocmai ca dealurile din Carolina de Nord, unde fuseseră antrenaţi. Era deci în elementul lui, lupta cu armele lui şi era mai bine pentru ceilalţi să nu încerce să-l înghesuie prea tare, că putea oricînd să le-o întoarcă şi el, iar atunci chiar că ieşea rău. Străduindu-se să o ia înaintea întunericului care cădea, fugea cît îl duceau picioarele, cît mai departe, dar numai la deal. Trupul gol îi era acoperit cu sînge, de la crengile care-l scrijeleau ; tălpile goale îi erau tot o rană, de pe urma beţelor ascuţite care îi stătuseră în drum, a pantelor stîncoase şi a pereţilor de piatră.

Ajunse pe o ridicătură, unde se profila silueta prelungă a unui stîlp de înaltă tensiune, pe lîngă care se tăiase o potecă prin desiș, pentru a împiedica firele să se încîlcească în crengile copacilor. Cărarea era acoperită cu pietriș, bolovani și tufe printre care se putea strecura cu greu, mereu atent la firele electrice de deasupra capului. Trebuia să ajungă pe cea mai înaltă creastă înainte de căderea întunericului, ca să vadă ce e pe partea cealaltă și să se hotărască încotro o ia.

Aerul era curat și răcoros și Rambo se lăsă învăluit de ultimele raze ale soarelui care apunea departe, în stînga. Se opri, lăsînd lumina călduță să-l pătrundă, bucurîndu-se de atingerea moale a pămîntului sub tălpi. Piscul din fața lui era și el dezmierdat de ultimele văpăi, dar pantele îi erau deja umbrite și la poale era chiar întuneric. Într-acolo trebuia s-o ia, să se despartă de terenul neted de pe culme, să coboare iar pe pietriș și bolovani, spre peștera de la poalele dealului. Dacă nu găsea ce căuta, avea să se îndrepte spre stînga, spre un alt pîrîu pe care-l zărise, apoi să urmeze cursul lui. Îi va fi mai ușor să meargă de-a lungul malului.

Pîrîul cotea adesea, iar el urmări cursul apei. Curînd aveau să îl urmărească și cîinii, știa, dar n-avea rost să se ostenească să meargă prin apă ca să-și piardă urma. N-ar fi făcut decît să-și încetinească mersul și, din moment ce tot trebuia să iasă din apă, mai devreme sau mai tîrziu, pe unul din cele două maluri, instructorul cu cîinii nu avea decît să împartă haite în două, pînă cînd să regăsească urma, iar Rambo se va fi ales doar cu întîrzierea.

Se întuneca mai repede decît se așteptase. Urcînd, mai prinse ultimele raze cenușii, apoi pă-

durea şi tufişurile se cufundară în umbră. Curînd numai conturul copacilor înalţi şi al bolovanilor mai rămase, apoi totul se cufundă în negură. Susurul apei se prelingea peste pietre, împreună cu cîntecul greierilor şi al păsărilor de noapte, cu scîncetele animalelor, mai în largul lor noaptea, şi Rambo începu să strige. Cu siguranţă că aceia pe care îi căuta nu şi-ar fi făcut cunoscută prezenţa dacă se mărginea să urmeze cursul apei şi să îi cheme. Trebuia să şi spună ceva mai interesant. Trebuia să le stîrnească curiozitatea de a vedea cine naiba era. Glăsui în vietnameză, apoi în puţina franceză învăţată în liceu. Imită accentul sudic, pe cel vestic, vorbi ca un negru. Înşiră o listă lungă cu cele mai cumplite obscenităţi pe care le putea inventa.

Pîrîul cădea într-o adîncitură nu prea mare, pe o coastă a dealului. Nimeni. Apoi urca şi-şi dădea din nou drumul în jos ; strigă — nimeni. Strigă iar. Dacă nu găsea pe cineva cît mai repede, avea să urce destul ca să ajungă la izvor şi nu ar mai fi găsit nici un punct de reper Ceea ce se şi întîmplă. Asudat, în aerul rece al nopţii, ajunse la locul unde apa se pierdea într-o mlaştină de unde se auzea ţîşnind un izvor.

Şi cu asta, basta. Mai strigă o dată, lăsînd ocările să se izbească de pereţii întunecaţi de piatră; aşteptă, apoi o porni în sus. Spera că, dacă va continua să urce şi să coboare pantele, va găsi un alt pîrîu pe care să-l urmeze. La zece metri de apă, două lanterne se aţintiră asupra lui, din două părţi, făcîndu-l să încremenească.

În orice altă împrejurare ar fi fugit, ieşind din bătaia celor două lanterne, la adăpostul întunericului. Umblatul prin munţii aceia, noaptea, şi vîrîtul nasului unde nu trebuia, putea să coste pe

oricine viaţa — şi cîţi nu luaseră un glonţ în cap pentru exact ceea ce făcea el acum, apoi fuseseră aruncaţi într-o groapă de cîteva palme şi lăsaţi acolo, la îndemîna animalelor de pradă.

Razele lanternelor stăruiau chiar pe el — una pe chip, cealaltă pe trupul descoperit. Nu se clinti. Rămase pe loc, cu capul sus, cu privirea drept înainte, între cele două fascicole, ca şi cînd locul lui acolo ar fi fost şi el ar fi făcut acelaşi lucru noapte de noapte. Insectele zburau încolo şi-ncoace în lumină. O pasăre îşi luă zborul fîlfîind dintr-un copac.

— Mda, ar fi bine dacă ai arunca briciul ăla şi pistolul, spuse un bătrîn din dreapta lui, cu o voce răguşită.

Rambo începu săre spire mai uşurat : n-aveau de gînd să-l omoare, sau măcar nu acum pe loc, le stîrnise suficient de tare curiozitatea. Totuşi, faptul că nu aruncase briciul şi pistolul fusese riscant. Văzîndu-le, s-ar fi putut simţi ameninţaţi şi l-ar fi putut împuşca. Dar nu-şi putea permite să umble noaptea prin pădure fără o armă cu care să lupte, dacă era nevoie.

— Da, domnule, spuse Rambo calm, lăsînd să-i cadă briciul şi pistolul. Nu vă faceţi griji. Pistolul nu-i încărcat.

— Sigur că nu-i.

„Dacă bătrînul este în partea dreaptă, cel din stînga pare să fie tînăr", îşi zise Rambo. „Poate sînt tată şi fiu. Sau unchi şi nepot, aşa se fac lucrurile astea, întotdeauna în familie : un bătrîn care să dea ordinele şi unul sau doi tineri care să le execute".

Rambo îi simţea pe cei doi măsurîndu-l din spatele lanternelor. Bătrînul era tăcut, iar Rambo

nu avea de gînd să vorbească fără să fie întrebat. Era un intrus, așa că era mai bine să-și țină gura.

— Mda, și toate porcăriile și rahaturile pe care le-ai urlat..., spuse bătrînul. Pe noi ne strigai ? Sau pe cine ai făcut labagii ?

— Tată, întreabă-l și de ce umblă în fundu' gol și cu toate alea atîrnînd ? zise cel din stînga. Părea să fie mult mai tînăr decît se așteptase Rambo.

— Tu să taci, îi ordonă bătrînul. Ți-am spus că nu vreau să aud nici un scîrțîit de la tine.

Rambo auzi o armă încărcîndu-se în direcția în care era bătrînul.

— Stai un pic, spuse repede. Sînt singur. Am nevoie de ajutor. Nu mă împușcați pînă nu vă spun ce am de spus.

Bătrînul nu răspunse.

— Pe cuvînt. N-am venit ca să vă fac rău. N-are nici o importanță că acum știu că nu sînteți doi bărbați, ci un bărbat și un copil. N-o să încerc să vă fac rău numai pentru atîta lucru.

Era o încercare disperată. Bătrînul putea să-și fi pierdut răbdarea și să se fi decis să-l împuște. Dar Rambo bănuia că, așa gol și plin de sînge cum era, bătrînului i se păruse periculos și nu voia să riște, devreme ce Rambo aflase că sînt doar un bărbat și un copil.

— Sînt urmărit de poliție. Ei mi-au luat hainele. Am omorît pe unul din ei. Strigam după cineva care să mă ajute.

— Mda, asta așa-i, ai nevoie de ajutor, făcu bătrînul. Problema e : de la cine ?

— Or să pună cîinii pe urmele mele. Dacă nu facem cumva să-i oprim, or să descopere cazanul.

Acum venea partea cea mai complicată. Dacă voiau să-l omoare, ăsta era momentul.

— Cazanul ? se miră bătrînul. Cine ţi-a spus că e vreun cazan pe-aici ? Ce crezi, că am cocoţat un cazan tocmai pînă aici ?

— Sîntem într-o groapă întunecată ca iadul, pe malul unui pîrîu. Ce altceva v-ar putea aduce pînă aici ? Trebuie că l-aţi acoperit al naibii de bine. Chiar şi acum, cînd ştiu că e aici, nu văd deloc scînteile de la burlan.

— Crezi că dacă ar fi vreun cazan prin apropiere mi-aş pierde vremea cu tine în loc să stau lîngă el să-l păzesc ? Pe dracu, nu sînt decît un vînător de ratoni.

— Fără cîini ? N-avem timp de asta acum. Trebuie să aranjăm lucrurile înainte ca adevăraţii cîini să ajungă aici, mîine.

Bătrînul înjură în barbă.

— Da, sînteţi în încurcătură, spuse Rambo. Îmi pare rău că v-am băgat în ea, dar n-am încotro! Am nevoie de mîncare, de haine şi de o armă. N-am să vă fac scăpaţi pînă nu mi le aduceţi.

— Hai să-l împuşcăm, tată, spuse băiatul, din stînga. Ăsta are să ne facă vreo figură.

Bătrînul nu răspunse. Rambo tăcu şi el. Trebuia să-i lase timp să se gîndească. Dacă încerca să-l grăbească, bătrînul se putea simţi încolţit şi l-ar fi împuşcat.

În stînga, Rambo îl auzi pe băiat încărcîndu-şi arma.

— Lasă puşca aia, Matthew, spuse bătrînul.

— Da' ne coace ceva, nu vezi ? Nu vezi că e mai degrabă vreo iscoadă de pe la guvern ?

— Dacă nu termin odată, am să-ţi fac puşca aia nod după urechi.

Bătrînul începu să chicotească.

— De la guvern, pe dracu. Uită-te la el, unde crezi că şi-a ascuns insigna ?

— Ascultă-l pe tatăl tău mai bine, interveni Rambo. El înțelege cum stau lucrurile. Dacă mă omorîți, poliția, care mă va găsi mîine dimineață, o să vrea să afle cine a făcut-o. După aia or să pună cîinii pe urmele voastre. Indiferent unde încercați să mă îngropați sau cum mascați mirosul, or să...

— Var nestins, spuse băiatul iute.

— Sigur, varul va acoperi mirosul meu. Dar el va rămîne pe voi, iar cîinii vor fi pe urmele lui.

Se opri, mijindu-și ochii spre fiecare dintre ei, lăsîndu-le timp să gîndească.

— Și-apoi, dacă nu-mi dați de mîncare, o pușcă și haine, nu plec de-aici pînă nu găsesc cazanul. Iar mîine poliția va veni pe urmele mele pînă aici. N-are importanță dacă-l desfaceți și-l ascundeți în noaptea asta. O să vă urmăresc pînă la locul unde-l pitiți.

— O să așteptăm pînă dimineață să-l desfacem, îl încercă bătrînul. Tu nu poți să-ți permiți să aștepți atîta.

— În picioarele goale tot nu mai pot să merg prea departe. Nu, nu... Credeți-mă. Așa cum sînt acum, au șanse mari să mă prindă, așa că nu văd de ce nu v-aș lua și pe voi doi cu mine.

După cîteva clipe, bătrînul începu din nou să înjure.

— Dar dacă mă ajutați, dacă-mi dați ce-mi trebuie, atunci mă duc de-aici și poliția nici n-are să se apropie de locul în care e cazanul vostru.

Era modalitatea cea mai simplă de a le explica. Ideea îi sunase convingător. Dacă voiau să-și protejeze distileria, trebuia să-l ajute. Sigur că putea să le displacă felul în care erau încolțiți și să riște să-l omoare. Sau puteau să fie chiar o familie de-

generată, cu prea puţină minte, ca să-i înţeleagă logica.

Se făcea tot mai frig şi Rambo nu se mai putea opri din tremurat. Acum, că toată lumea tăcea, cîntecul greierilor se auzea mult mai tare.

În cele din urmă bătrînul spuse :

— Matthew, cred că ar fi bine să te duci acasă şi să-i aduci ce a cerut.

Nu avea un glas prea vesel.

— Şi adu şi un bidon cu gaz, zise Rambo. Dacă tot v-aţi hotărît să mă ajutaţi, să facem în aşa fel încît să nu trebuiască să suportaţi consecinţele. O să îmbib hainele cu gaz şi o să le las să se zvînte înainte de a le îmbrăca. Asta n-o să-i împiedice pe cîini să-mi ia urma, dar măcar nu or să prindă mirosul vostru de pe haine, ca să afle cine m-a ajutat.

Raza lanternei băiatului rămase neclintită asupra lui Rambo.

— O să fac cum îmi spune tata, nu tu.

— Fă cum îţi spune, se învoi bătrînul. Nici mie nu-mi place tipul, dar e clar că ştie în ce ne-a băgat.

Lumina mai stărui o clipă asupra lui Rambo, ca şi cum băiatul ar fi şovăit dacă să se ducă sau nu, sau poate încerca numai să-şi salveze reputaţia. Apoi fascicolul se mută în tufe şi se stinse, iar Rambo îl auzi pe băiat foşnind în desiş. Probabil făcuse drumul ăsta între izvor şi casă atît de des încît îl putea face şi cu ochii închişi, nu numai pe întuneric.

— Mulţumesc, i se adresă Rambo bătrînului, a cărui lanternă rămăsese fixată pe faţa lui.

Apoi lumina se stinse.

— Mulţumesc şi pentru asta, repetă Rambo, rămînînd orbit încă vreo citeva secunde după aceea.

— Economisesc bateriile.
Rambo îl auzi venind spre el prin tufişuri.
— E mai bine să nu te apropii, îi zise. Să nu ni se amestece mirosurile.
— Nici n-aveam de gînd. E un buştean aici şi voiam să mă aşez pe el, atîta tot.
Bătrînul aprinse un chibrit şi-l apropie de pipă. Beţigaşul nu rămase prea multă vreme aprins dar, în timp ce bătrînul pufăia din pipă şi flacăra se ridica şi cobora alternativ, Rambo zări un cap cu păr ciufulit, o faţă brăzdată şi partea de sus a unei cămăşi roşii, în carouri, cu bretele pe umeri.
— Ai ceva din zeama aia cu dumneata ? întrebă Rambo.
— Poate.
— E cam frig, aşa dezbrăcat. N-aş refuza o înghiţitură.
Bătrînul aşteptă o clipă apoi aprinse lanterna şi-i aruncă lui Rambo un ulcior, luminîndu-i-l ca să-l vadă şi să-l prindă. Ulciorul era greu ca o bilă de bowling şi, surprins, Rambo fu cît pe-aici să-l scape. Bătrînul chicoti. Rambo scoase dopul ud, scîrţîind şi, în ciuda greutăţii, bău ţinînd cu o singură mînă, în felul pe care ştia că bătrînul îl respectă: cu un deget vîrît în coada ulciorului şi susţinîndu-l de dedesubt cu cotul. Era de milioane, tare, îi arse limba şi gîtlejul ca un potop fierbnte ce îi invadă fiecare por, pînă la stomac, mai-mai să se înece. Cînd se opri din băut, avea lacrimi în ochi.
— E puţintel cam tare, ai ? întrebă bătrînul.
— Un pic, spuse Rambo, făcînd eforturi să-şi recapete vocea. Din ce e ?
— Din porumb măcinat. Dar e puţintel cam tare, nu ?

— Mda, recunosc, e un pic cam tare, repetă Rambo, fără să-și fi dobîndit glasul pe deplin.

Bătrînul rîse.

— Da, chiar e puțintel cam tare.

Rambo ridică ulciorul și bău din nou, înecîndu-se cu licoarea groasă și tare, și bătrînul izbucni iar într-un hohot scurt.

3

Primele triluri ale păsărilor îl treziră pe Teasle cînd era încă întuneric. Rămase culcat jos, lîngă foc, ghemuit sub pătura pe care și-o adusese din mașină, privind la ultimele stele, dincolo de vîrfurile copacilor. Erau ani de cînd nu mai dormise în pădure. Mai mult de douăzeci, realiză, făcînd socoteala din 1950. Nu, de la sfîrșitul lui 1950 — nopțile dormite în gropile înghețate din Coreea nu puteau fi puse la socoteală. Nu, ultima dată cînd dormise sub cerul liber fusese în primăvara aceea în care primise ordinul de recrutare și se hotărîse să se înscrie în Infanteria Marină, iar el și cu Orval urcaseră pe munte în primul weekend suficient de cald. Acum era înțepenit după noaptea petrecută pe pămîntul gol, hainele îi erau umede de roua care trecuse prin pătură și, deși stătuseră lîngă foc, era înghețat bocnă. Dar de mulți ani nu se mai simțise atît de vioi, de îmboldit de gîndul că intra în acțiune, nerăbdător s-o pornească pe urmele puștiului. Nu avea nici un rost să-i trezească pe ceilalți pînă nu se întorcea Shingleton cu proviziile și cu restul de oameni ; momentele acelea, cînd era singurul treaz, îi plăceau — era

o altfel de singurătate decît cea pe care o încercase în nopțile petrecute de unul singur, de cînd plecase Anna. Se înveli mai bine în pătură.

Atunci simți mirosul de țigară, se uită și-l văzu pe Orval șezînd de partea cealaltă a focului, trăgînd dintr-o țigară subțire, făcută de el însuși. Fumul se îndreptă spre Teasle, dus de adierea răcoroasă a dimineții.

— Nu știam că ești treaz, spuse Teasle în șoaptă, ca să nu-i trezească pe ceilalți. De cînd ?

— Dinaintea ta.

— Dar eu sînt treaz de mai bine de-un ceas.

— Știu. Oricum, eu nu prea mai dorm mult. Nu că n-aș putea. Îmi pare rău după timpul pierdut cu somnul.

Strîngîndu-și pătura pe lîngă el, Teasle se mută mai aproape de Orval și își aprinse o țigară de la un băț pe care-l scoase din foc. Flăcările potolite se înălțară din nou, pîrîind, cînd Teasle vîrî bățul la loc, zgîndărindu-le. Avusese dreptate să-i zică lui Orval că are să fie ca pe vremuri, chiar dacă nici el nu crezuse atunci ce spunea, știind doar că avea nevoie de Orval și detestîndu-se pentru că trebuia să folosească argumente sentimentale ca acela. Uitase ce bine era să strîngi vreascuri pentru foc și să cureți de pietre și crenguțe locul pentru dormit, pentru a-l face mai puțin incomod.

— Deci a plecat, spuse Orval.

Teasle nu voia să discute subiectul ăsta. Ea era cea care plecase, nu el și într-un fel asta făcea să pară că el ar fi fost vinovat. Poate că era. Dar și ea fusese. Cu toate acestea, nu se putea hotărî să arunce vina pe ea, pentru ca Orval să nu-l disprețuiască. Încercă să explice neutru.

— Poate se-ntoarce. A spus că se mai gîndește.

N-am lăsat să se vadă, dar de la o vreme încoace ne cam ciondănim.

— Nu eşti un om cu care se poate trăi uşor.

— Doamne-Dumnezeule, dar nici tu nu eşti.

— Dar eu am trăit cu aceeaşi femeie timp de patruzeci de ani şi, pe cît mă duce capul, Bea nu s-a gîndit prea des să mă părăsească. Ştiu că multă lume te întreabă dar, ţinînd cont de relaţia noastră, cred că eu am şi dreptul să o fac. Din ce pricină vă luaţi la harţă ?

Îi venea greu să răspundă. Întotdeauna îi fusese greu să vorbească despre lucruri intime, mai ales ca acesta, nerezolvat încă — cine avusese dreptate sau dacă avusese el argumente sau nu.

— Copiii, răspunse apoi, dacă tot începuse, continuă. I-am cerut măcar unul. Indiferent ce, băiat sau fată. Dar vreau să am pe cineva care să-mi fie ceea ce am fost eu pentru tine. Nu ştiu cum să-ţi explic. Mă simt ca un idiot chiar şi numai vorbind despre asta.

— Să nu-mi spui că e o prostie. Nu mie, care am făcut atîtea eforturi ca să am un copil al meu!

Teasle îl privi.

— A, tu eşti ca şi al meu, spuse Orval. Ca şi al meu. Dar nu pot să nu mă întreb ce fel de copil am fi putut face eu şi cu Bea dacă am fi putut.

Îl durea. Ca şi cînd în toţi anii ăştia n-ar fi fost pentru Orval decît copilul nevoiaş al unui prieten mort. Nu putea accepta. Plecarea Annei îl făcuse să se îndoiască de sine însuşi şi acum, că tot venise vorba despre ea, simţea nevoia să scoată totul la iveală.

— De Crăciunul trecut, spuse el, înainte de a veni la voi la masă, ne-am oprit la Shingleton să bem un pahar şi, uitîndu-mă la cei doi puşti ai lui, la expresia de pe feţele lor cînd îşi primeau cadou-

rile, m-am gîndit că n-ar fi rău dacă am avea şi noi unul. M-a surprins şi pe mine că la vîrsta mea îmi mai doream un copil. În orice caz a surprins-o pe ea. Am vorbit puţin despre asta, ea nu spunea decît nu şi, după o vreme, cred că am ajuns să facem din ţînţar armăsar. A fost ca şi cînd m-ar fi pus într-o balanţă pe mine şi bătaia de cap pe care s-a gîndit că o să i-o dea un copil. Şi a plecat. Nebunia e că, deşi dorinţa de a o vedea înapoi nu mă lasă să dorm nopţile, într-un fel aproape că mă bucur că a plecat. Sînt din nou propriul meu stăpîn, nu mă mai cert cu nimeni, sînt liber să fac ce vreau, să vin cînd vreau acasă fără să trebuiască să dau telefon, să explic că-mi pare rău că n-am să fiu la cină, să ies în oraş dacă vreau, să mă duc la femei. Uneori mi se pare chiar că partea cea mai neplăcută a faptului că m-a părăsit e costul divorţului. Dar, în acelaşi timp, nu pot să-ţi spun cît de mare nevoie am de ea.

La fiecare vorbă, aburi se adunau în preajma buzelor lui. Păsările erau strînse în grupuri gălăgioase. Îl urmări pe Orval trăgînd ultimul fum din ţigara care îi ajunsese la degetele cu încheieturi noduroase şi îngălbenite de nicotină.

— Dar ăsta pe care-l urmărim ? spuse Orval. Te răzbuni pe el ?

— Nu.

— Eşti sigur ?

— Ştii bine că sînt sigur. N-am fost niciodată mai dur decît e nevoie. Ştii la fel de bine ca şi mine că liniştea unui oraş se păstrează ţinînd sub control lucrurile mărunte. Nu poţi preveni o operaţiune de anvergură, precum un jaf armat sau o crimă. Dacă cineva ţine morţiş să le comită, are s-o facă. Dar lucrurile minore dau tonul într-un oraş şi pe astea poţi să le controlezi ca să păstrezi

liniștea. Dacă m-aş fi mulțumit să rînjesc şi să înghit ce-mi vindea puştiul ăsta, poate m-aş fi obişnuit cu ideea şi aş fi lăsat și pe alții să facă acelaşi lucru. N-ar fi trecut mult şi aş fi început să tolerez şi altele. M-am gîndit şi la mine şi la el. Nu-mi pot permite să slăbesc frîul. Nu pot să păzesc ordinea azi și mîine nu.

— Încă te mai ard tălpile să te ții după el, deşi rolul tău a luat sfîrșit. Acum e treaba poliției statale.

— Dar era omul meu cel pe care l-a omorît şi e responsabilitatea mea să-l prind. Vreau ca toţi ceilalţi să ştie că nimic nu mă poate opri atunci cînd e vorba de viaţa lor.

Orval privi la mucul scurt de ţigară pe care îl ţinea în mînă şi, dînd din cap, îl azvîrli în foc.

Umbrele se ridicau, copacii şi tufişurile începeau să se contureze. Era lumina dinaintea zorilor care nu peste multă vreme avea să dispară şi ea, şi apoi soarele urma să răsară şi să limpezească totul în jur. Teasle se gîndi că ar fi putut fi gata de drum. Unde era Shingleton cu oamenii şi cu proviziile ? Trebuia să se fi întors încă de acum o jumătate de oră. Poate lucrurile se încurcaseră în oraş. Poate poliţia statală nu-l mai lăsase să vină. Teasle zgîndări focul cu un băţ, stîrnind flăcările. Unde era ?

Şi atunci auzi primul lătrat, departe, în pădure, întărîtînd cîinii legaţi de copacul cel mai apropiat de Orval. Erau cinci acolo, treji toţi, întinşi pe burtă, cu ochii fixaţi asupra lui Orval. Săriră în picioare, hămăind întruna.

— Şşşşşşşş, îi potoli Orval, iar ei îl priviră şi tăcură.

Ward, Lester şi poliţistul cel tînăr se răsuciră în somn. Erau toţi de partea cealaltă a focului, ghemuiţi sub pături.

— Of, făcu Ward.

— Imediat, spuse Lester prin somn.

Cîinele lătră din nou în depărtare, ceva mai aproape însă de data asta, iar cei de lîngă Orval își ciuliră urechile și răspunseră.

— Șșșșșșșșș, îi domoli Orval ceva mai aspru. Jos !

Dar ei își întoarseră capetele cu nările fremătînd către locul de unde se auzi un alt lătrat îndepărtat.

— Culcat ! ordonă Orval și cîinii se supuseră unul cîte unul.

Ward se întoarse pe-o parte sub pătură, cu genunchii strînși la piept.

— Ce-i aici ? Ce se-ntîmplă ?

— E timpul să vă sculați, îi anunță Teasle.

— Ce ? zise Lester, răsucindu-se. Mamă, ce frig e !

— Scularea !

— Într-o clipă.

— Cam atît o să le mai ia să ajungă aici.

În tufișuri se auzeau oameni apropiindu-se. Teasle își mai aprinse o țigară, cu gura și gîtlejul uscate, simțind cum capătă puteri. S-ar putea să fie poliția statală, își dădu brusc seama și sări în picioare, trăgînd fumul în piept, încercînd să vadă cine vine din desiș.

— Mamă, ce frig e, spuse Lester. Sper că Shingleton aduce ceva cald de mîncare.

Teasle spera să fie numai Shingleton și oamenii lui, și nu poliția statală. Deodată, cinci oameni ieșiră la iveală dintre copaci și tufe, în lumina palidă și rece, dar Teasle încă nu le deslușea uniformele. Vorbeau, iar unul se împiedică și începu să înjure. Teasle tot nu reușea să identifice vocile. Dacă era

poliția statală trebuia să găsească o modalitate să păstreze comanda.

În fine, se apropiară mergînd iute printre copaci, urcînd panta scurtă și Teasle îl văzu pe Shingleton alergînd de nevoie în urma cîinelui pe care îl ținea în lesă, apoi își dădu seama că în urmă veneau chiar oamenii lui și se bucură ca niciodată. Aveau pe umeri saci de pînză groasă, arme, frînghii, iar Shingleton ducea un radio de campanie agățat pe umăr și se lăsa tîrît de cîine în direcția taberei.

— Mîncare caldă, se învioră Lester ridicîndu-se. Ați adus mîncare caldă ?

Shingleton se făcu că n-aude. Respira întretăiat și-i dădu cîinele lui Orval. Lester se întoarse repede către ceilalți.

— Ați adus ceva cald de mîncare ?

— Sandvișuri cu șuncă și ouă, spuse un polițist, gîfîind. Și un termos cu cafea.

Lester întinse mîna după sacul polițistului.

— Nu aici, îi zise acesta. La Mitch. În spatele meu.

Mitch zîmbea deschizîndu-și sacul, împărțind sandvișurile înfășurate în hîrtie cerată, pe care toți le înșfăcară flămînzi.

— Ați mers o groază azi-noapte, pe întuneric, i se adresă Shingleton lui Teasle, recăpătîndu-și suflul, rezemat de un copac. Am crezut că o să vă găsim în mai puțin de o jumătate de oră și uite că ne-a luat de două ori pe-atît.

— Dar gîndește-te că noi nu ne-am putut mișca la fel de repede ca ei, îl contrazise Mitch. Aveam greutate mai mare de cărat.

— Totuși, au parcurs o distanță a dracului de mare.

Teasle nu era sigur dacă Shingleton încerca să se scuze pentru întîrziere sau îi admira cu adevărat.

Muşcă dintr-un sandviş plin de grăsime şi doar un pic călduţ, dar Doamne ! ce bun era ! Luă un pahar de hîrtie pe care Mitch i-l umpluse cu cafea aburindă ; suflă în ea şi sorbi, frigîndu-şi buza de sus, cerul gurii şi limba, simţind cum şunca şi oul i se încălzesc în gură.

— Care-i situaţia, în oraş ?

Shingleton rîse.

— Poliţia statală a luat foc din cauza figurii pe care le-ai făcut-o.

Se opri să-şi mestece sandvişul.

— Cum mi-ai spus, aseară i-am aşteptat pe cîmp, şi au apărut la zece minute după ce aţi intrat voi în pădure. Au turbat cînd au văzut că ai profitat de cîtă lumină din zi mai rămăsese, ca să începi urmărirea şi să rămîi în joc. M-am şi mirat că s-au prins atît de repede.

— Dar ce s-a întîmplat acolo ?

Shingleton rînji mîndru şi mai luă o gură din sandviş.

— Jumătate din noapte am pierdut-o cu ei la secţie, dar pînă la urmă au fost de acord să-ţi facă pe plac. Vor bloca toate drumurile şi n-or să se bage prea tare. Mi-a luat ceva timp să-i conving să nu vină după tine, să ştii.

— Mulţumesc.

Ştia că Shingleton asta aştepta.

Shingleton dădu din cap mestecînd.

— Ce i-a convins a fost că tu îl cunoşti mai bine pe puşti decît ei şi ai idee cam cum ar putea să reacţioneze.

— Ţi-au spus cine e, sau pentru ce ar putea fi căutat ?

— Încă mai caută date. Mi-au spus să ţin legătura cu ei prin radioul ăsta. Au spus că la primul semn vin cu toate forţele.

— N-o să fie nevoie. Daţi-i un picior lui Balford, să se trezească, spuse, arătînd spre poliţistul cel tînăr, înfăşurat în pătură lîngă foc. Ăsta poate să doarmă în orice condiţii.

Orval mîngîie cîinele pe care i-l adusese Shingleton, îl duse pînă lîngă Balford şi-l lăsă să-l lingă pe faţă ; tînărul sări ca ars ştergîndu-şi furios saliva de pe buze.

— Ce dracu' vreţi ?

Toţi izbucniră în rîs, dar se opriră brusc. Se auzea bîzîitul unui motor. Era prea departe pentru ca Teasle să-şi dea seama de care e, dar se auzea din ce în ce mai bine şi apoi, cu un zgomot asurzitor, elicopterul apăru deasupra copacilor învîrtindu-se în cerc, uriaş, lucind în razele soarelui.

— Ce dra... , începu Lester.

— De unde au ştiut că sîntem aici ?

Cîinii începură să latre. Peste vacarmul motorului, se auzea şuieratul elicei despicînd aerul.

— E o invenţie nouă pe care mi-au dat-o cei de la poliţia statală, spuse Shingleton, scoţînd ceva care semăna cu un port-ţigaret cenuşiu. Emite un semnal radio. Au spus că vor să ştie permanent unde sîntem şi m-au obligat să-l iau şi i-au dat cealaltă jumătate tipului pe care l-ai rugat să ne împrumute elicopterul.

Teasle înghiţi cu greu ultima bucată de sandviş.

— Cine e de la noi acolo sus, cu el ?

— Lang.

— Radioul tău face legătura cu ei ?

— Bineînţeles.

Radioul era unde-l lăsase Shingleton, între două ramuri groase ale unui copac. Teasle apăsă pe un buton şi, mijindu-şi ochii să vadă mai bine elicopterul care se apropia cu razele de soare reflectate pe lamele elicei, rosti tare în microfon :

— Lang. Portis. Sînteţi gata ?

— Cînd spui, şefule.

Vocea se auzea slab şi hîrîit, ca de la mulţi kilometri depărtare.

Teasle auzea cu greu prin huruitul motorului. Se uită în jur, la oamenii lui. Orval adună grăbit paharele şi hîrtiile de la sandvişuri şi le aruncă în foc. Ceilalţi îşi luau echipamentul şi armele. Cînd ambalajele se făcură scrum, Orval aruncă pămînt peste flacără, cu piciorul.

— Bine atunci, zise Teasle. Hai să mergem.

Era atît de nerăbdător, încît cu greu reuşi să agaţe microfonul la locul lui.

4

Toată dimineaţa şi-o petrecu cînd mergînd, cînd alergînd. Apoi auzi un motor bîzîind la cîteva mile depărtare şi, uneori, focuri de armă şi o voce groasă, bărbătească vorbind printr-o portavoce. Pe urmă motorul se apropie şi recunoscu elicopterele de război. Începu să se mişte mai repede.

De douăsprezece ore era îmbrăcat, dar după urcuşul prin noaptea îngheţată, în pielea goală, încă se mai bucura de atingerea aspră a hainelor. Avea nişte panţofi vechi, solizi, pe care băiatul îi adusese la miezul nopţii, la izvor. La început îi fuseseră prea mari, dar îi înfundase cu frunze în vîrf, micşorîndu-i ca să nu-i alunece picioarele în ei şi să facă băşici. Chiar şi-aşa, pielea era tare şi aspră pe piciorul gol şi ar fi vrut ca băiatul să nu fi uitat să-i aducă şi nişte şosete. Sau poate le lă-

sase dinadins. Pantalonii, în schimb, îi erau strîmţi şi, gîndindu-se că puştiul îi adusese aşa tot dinadins, îl bufni rîsul. Pantofii prea mari, pantalonii prea mici, hai că era bună.

Păreau să fi fost nişte pantaloni buni odată, care se rupseseră în fund şi fuseseră peticiţi, şi-acum, de atîta purtare erau decoloraţi, cu pete întunecate de ulei şi grăsime. Cămaşa era albă, de bumbac, zdrenţuită la mîneci şi la butoniere, ca şi la guler dar, pe deasupra, ca să-l ţină de cald noaptea, bătrînul îi dăduse şi cămaşa lui groasă, de lînă, în carouri roşii. Îl mirase faptul că, la sfîrşit, bătrînul devenise atît de generos şi de prietenos. Poate whisky-ul să fi fost de vină. După ce amîndoi mîncaseră morcovii şi carnea friptă de pui pe care le adusese tînărul, îşi trecuseră ulciorul de la unul la altul în repetate rînduri, cot la cot cu cel mic şi pînă la urmă bătrînul îi dăruise chiar o puşcă şi o mînă de cartuşe legate într-o batistă.

— Şi eu a trebuit să mă ascund în munţi vreo două zile, o dată, îi spuse el. Demult. Cînd nu eram cu mult mai mare decît băiatul meu acum.

Nu spusese de ce, iar Rambo avu precauţia să nu întrebe.

— N-am avut timp nici măcar să mă duc pînă acasă să-mi iau puşca ; tare bună mi-ar fi fost. Cînd se termină toată povestea asta, să îmi trimiţi banii pe puşcă. Vreau să-mi promiţi. Nu de bani îmi pasă, Dumnezeu mi-e martor, din marfa pe care o vînd pot să-mi permit să-mi cumpăr alta. Dar dacă scapi din încurcătură, vreau să aflu şi eu cum ai făcut, şi mă bizui pe puşcă să-ţi amintească. E o armă bună.

Aşa era : calibru 30-30, semiautomată, trecea glonţul prin om de la un kilometru depărtare ca printr-o bucată de brînză de la cîţiva metri. Bă-

trînul li lipise o fîşie groasă de piele la capătul patului, ca să amortizeze reculul. Ca să ochească mai uşor noaptea, îi pusese un punct de vopsea fosforescentă la gura ţevii, pe cătare.

Apoi Rambo făcuse aşa cum promisese, refăcînd drumul în josul apei, departe de locul unde bătrînul îşi avea cazanul de distilare şi ulcioarele. Curînd după aceea o luase spre vest, încă cu gîndul să se îndrepte, în cele din urmă, spre Mexic. Nu-şi făcea iluzii că-i va fi uşor să ajungă acolo. Fiindcă nu avea de gînd să se dea de gol furînd o maşină, trebuia să meargă pe jos luni de zile, ocolind, trăind din roadele pămîntului. Dar nu se putea gîndi la un alt loc, mai apropiat, unde să fie în siguranţă şi, aşa îndepărtată cum era, graniţa îi dădea cel puţin un simţ al direcţiei. După ce parcurse cîţiva kilometri, încet, din cauza întunericului, se urcă să doarmă într-un copac ; se trezi odată cu răsăritul şi mîncă puţină carne de pui şi morcovi pe care le pusese deoparte, să le aibă la drum. De-acum soarele era sus pe cer, iar el mai făcu vreo cîţiva kilometri, mergînd repede printre copaci, în susul unei rîpe adînci. Împuşcăturile se auzeau mai tare, portavocea mai clar şi realiză că nu va mai dura mult pînă cînd cei din elicopter vor ajunge la prăpastia aceasta. Ieşi din pădure şi o luă la fugă prin iarbă şi ferigi şi, cînd parcursese un sfert din drum, auzi elicea aproape deasupra capului şi începu să caute, în panică, un ascunziş. În iarba aceea, doar un pin prăbuşit era singurul adăpost posibil, căci nu mai avea timp să se întoarcă în pădure. O rupse la goană şi plonjă sub ramurile dese, sufocante, julindu-şi spinarea în cădere. Privi în sus, printre acele de pin şi văzu obiectul apărînd pe linia rîpei. Se mărea. Tălpicile

aproape atingeau ramurile cele mai de sus ale pădurii.

— Aici e poliția, bubui vocea tipului prin porta-vocea de pe elicopter. Nu ai nici o șansă. Predă-te. Către cei din pădure. Un fugar periculos s-ar putea afla prin apropiere. Ieșiți la vedere. Semnalizați dacă ați văzut un tînăr singur.

Vocea se opri, apoi reîncepu stîngaci, parcă ar fi citit.

— Aici e poliția. Nu ai nici o șansă. Predă-te. Către cei din pădure. Un fugar periculos s-ar putea afla prin apropiere. Semnalizați dacă ați văzut un tînăr singur.

Și continuă așa, se opri și începu din nou. Rambo rămase neclintit sub crengi, sigur că labirintul de ace îl ascundea perfect dinspre sol, neștiind dacă și din aer. Urmări elicopterul care se balansa acum deasupra luminișului unde se afla el. Era suficient de aproape ca să vadă în cabina de sticlă. Înăuntru erau doi bărbați care priveau prin ferestrele laterale, deschise, un civil — pilotul — și un polițist în uniformă gri, ca toți oamenii lui Teasle și care avea proptită pe fereastră o pușcă cu lunetă, de calibru mare.

Bum-bun ! răsună împușcătura, destinată unei grămezi de pietre și tufe de la marginea pădurii, peste care elicopterul tocmai trecuse.

Dumnezeule, Teasle ăsta chiar îi voia pielea! dacă-i ordonase tipului să tragă în orice ar fi putut fi un ascunziș, fără să se teamă că ar fi putut nimeri pe cineva nevinovat, fiindcă cei mai mulți vor fi dat ascultare avertismentului și se vor fi arătat. Din punctul de vedere al polițistului, de ce nu ? Pentru Teasle, el nu era decît asasinul unui ofițer, și nu putea fi lăsat să scape, căci trebuia dat de exemplu, pentru ca nimeni să nu mai îndrăznească

să omoare un om în uniformă. Dar chiar și-așa, Teasle era un profesionist prea bun pentru ca să-și permită să-l împuște fără să-i dea o șansă să se predea. De aceea făcea anunțul, iar ideea împușcăturilor spre posibilele ascunzători era mai mult ca să-l sperie și să-l scoată de-acolo decît ca să-l ucidă. Oricum, șansele de a-l nimeri erau prea mari, așa că pentru el oricum nu mai conta care era intenția.

Bum-bum ! se auzi într-un alt pîlc de arbuști, de la marginea pădurii. Acum ieșiseră în cîmp deschis și în cîteva clipe avea să fie deasupra lui. Cu siguranță că puteau să tragă. Ochi printre crengi, concentrîndu-se asupra feței pușcașului, care se apropia, gata să-l găurească de îndată ce îl lua în cătare. Nu voia să mai ucidă, dar nu avea de ales. Mai mult, dacă-l împușca pe polițist, pilotul se putea arunca la podea, în afara bătăii armei lui, și poate o ștergea după ajutoare cît de repede. Așa aflau cu toții unde era el. Dacă nu-l oprea pe pilot aruncînd în aer rezervoarele elicopterului, ceea ce știa că e o idee nebunească. Era sigur că le putea nimeri. Dar să le facă să explodeze ? ! Numai în vis puteai face așa ceva dacă nu aveai gloanțe cu fosfor.

Înțepenise așa, culcat, iar inima îi bătea îngrozitor, în timp ce elicopterul huruia deasupra lui. Chiar atunci pușcașul își coborî fața spre lunetă și el însuși tocmai se pregătea să apese pe trăgaci, cînd își dădu seama la ce se uită polițistul și, mulțumind lui Dumnezeu că văzuse la vreme, rămase încremenit. La 50 m în stînga era o îngrămădeală de bolovani și tufe, lîngă o băltoacă. Fusese gata să se ascundă acolo cînd auzise prima dată elicopterul venind, dar fusese prea departe și nu ar mai fi ajuns. Acum elicopterul se îndrepta în partea

aceea: — Bum-bum ! — şi nu-i veni să creadă ? ! Avea impresia că ochii îi joacă feste. Tufele se mişcară.

Clipi, neîncrezător, iar frunzişul se mişcă din nou, apoi îşi dădu seama că nu i se năzărea lui. Un cerb masiv, cu coarne uriaşe, ieşi împiedicîndu-se şi urcă pe bolovani. Căzu, se ridică şi o luă la fugă în salturi, peste cîmp, spre pădurea din fața lui, cu elicopterul pe urme. Pe un şold i se prelingea o dîră lucioasă de sînge gros, dar nu părea să-l incomodeze, judecînd după salturile splendide, prelungi, pe care le făcea în direcția copacilor. Inima lui Rambo bătea nebuneşte.

Şi nu mai voia să se oprească. Aveau să se întoarcă. Cerbul nu era decît o jucărie. De îndată ce se pierdea pe sub copaci, ieşind din raza vederii, se întorceau. Dacă în tufele de lîngă băltoacă fusese ascuns ceva, atunci şi sub copacul ăla prăbuşit putea fi. Trebuia să iasă de-acolo, repede.

Dar mai întîi era nevoit să aştepte ca elicopterul să se întoarcă cu coada spre el, iar echipajul să fie atent la cerbul pe care îl urmărea. Se încordă pînă cînd nu mai putu să stea şi se rostogoli de sub crengi, o luă la fugă pe unde iarba era mai scurtă, ca să nu lase urme. Se apropie de tufe şi de stînci. Prea curînd însă, huruitul elicopterului crescu. Cerbul scăpase în pădure. Aeronava se întorcea. În panică, fugi aplecat spre adăpostul bolovanilor, prăbuşindu-se sub tufe, pregătit să tragă dacă cumva îl văzuseră alergînd.

Bum-bum ! Bum-bum ! Prima împuşcătură răsună cînd elicopterul ajunse deasupra pinului doborît, a doua în timp ce staționa deasupra lui, rotindu-se încet ca să păstreze perspectiva. Plecau.

— Aici e poliția, bubui vocea din nou. Nu ai nici o şansă. Predă-te. Către cei din pădure. Un

fugar periculos s-ar putea afla în apropiere. Ieşiţi la vedere. Semnalizaţi dacă aţi văzut un tînăr singur.

O înghiţitură nedigerată de morcovi şi pui îl urcă din stomac. Scuipă în iarbă, cu un gust amar pe limbă. Era la capătul cel îngust al rîpei. Stîncile de pe cele două părţi se închideau puţin mai departe şi, sleit de puteri după ce vomitase, rămase în tufişuri să urmărească elicopterul care se fîţîia de colo-colo peste vîrfurile copacilor. Într-un tîrziu se ridică, trecînd pieziş, foarte aproape, de una din stînci, şi alese altă rîpă. Zgomotul motorului era din ce în ce mai slab, vocea se auzea tot mai înăbuşit.

Nici nu putu să se ridice, atît de tare îi tremurau picioarele. Şi începu să tremure şi mai rău. N-ar fi trebuit să se sperie atît de tare. În război trecuse prin primejdii mult mai mari, din care ieşise zdruncinat, sufleteşte, dar niciodată atît de tare încît să nu-şi poată controla mişcările. Pielea îi era lipicioasă şi îi era sete, dar băltoaca de lîngă bolovani era verde, stătută, şi nu putea decît să-i facă mai rău decît îi era deja. „Eşti de prea multă vreme scos din luptă, asta e“, îşi spuse. „Ţi-ai ieşit din formă, asta-i tot. Ai să te obişnuieşti curînd. Bineînţeles. Probabil asta este explicaţia.“

Ţinîndu-se de un bolovan, se forţă să se ridice, încet, şi, cu capul deasupra tufelor, se întoarse să vadă dacă e cineva prin preajmă. Nimeni. Se rezemă de bolovan, încă nesigur pe picioare şi scutură acele de pin de pe mecanismul puştii. Indiferent de orice altceva, arma trebuia să rămînă în stare de funcţionare. Mirosul gazului cu care îşi îmbibase hainele dispăruse, înlocuit de unul mai slab, acrişor — cel al acelor de pin. Se amesteca în

amărala din gură și se temu că are să i se facă rău iarăși.

La început nu fu sigur să audă bine: vîntul care bătea dispersa sunetele. Apoi aerul se calmă și putu să audă distinct primele ecouri ale cîinilor lătrînd pe urma lui, la capătul larg al rîpei. Din nou picioarele începură să-i tremure. O luă spre dreapta, unde iarba se pierdea printre pietre și copaci răsfirați, apoi se zărea o stîncă. Încordîndu-și mușchii picioarelor, o porni în fugă.

5

Teasle socotise că puștiul nu avea un avans prea mare și împreună cu oamenii lui își făcea drum printre copaci, cu cîinii în frunte. Puștiul evadase la șase și jumătate, la opt și jumătate se întunecase, iar el nu avea cum să fi mers prea departe în munți pe timpul nopții. Poate un ceas, cel mult două. Probabil o luase din loc în zori, ca și ei, ceea ce îi dădea un avans de numai patru ore. Dar dacă țineai cont și de restul, s-ar fi putut să nu aibă decît două ceasuri înainte, poate chiar mai puțin. Era dezbrăcat, ceea ce îi încetinea fuga. Nu cunoștea terenul, așa că, din cînd în cînd, probabil dădea în șanțuri și fundături care îi mai mîncau din timp, obligîndu-l să se întoarcă și s-o ia pe altă parte. Plus că nu avea de mîncare, ceea ce îl obosea și-l încetinea mersul și mai tare, scurtînd distanța dintre ei.

— Are mai puțin de două ore înaintea noastră, sigur, spuse Orval, alergînd. Cred că nu mai mult de una, chiar. Uită-te la cîini — urma e atît de

proaspătă, încît nici nu mai au nevoie s-o adulmece pe pămînt.

Orval era înaintea tuturor, gonind împreună cu cîinii, cu braţul încordat, ca o prelungire a lesei în care îi ţinea. Teasle se căţăra împleticindu-se printre tufe, încercînd să ţină pasul cu el. Într-un fel era chiar caraghios : un bătrîn de 72 de ani dădea ritmul, scoţînd sufletul din ei toţi. Dar Orval alerga cinci mile în fiecare dimineaţă, fuma numai patru ţigări pe zi şi nu bea niciodată, în timp ce el fuma un pachet şi jumătate, bea cîte şase cutii de bere odată şi nu făcuse mişcare de ani de zile. Era ceva pînă şi faptul că reuşea să ţină pasul cu Orval. Respira atît de profund şi de rapid că-l ardeau plămînii, avea junghiuri în muşchii gambelor, dar măcar nu mai alerga atît de greu ca la început. Cînd era în Infanteria Marină făcuse box şi-l învăţaseră să alerge. Organismul îi era demult ieşit din formă şi-i trebuia ceva pînă să-şi găsească un pas bun, confortabil, puţin aplecat în faţă, lăsînd greutatea corpului să mişte picioarele ca să nu cadă. Încet-încet îşi revenea şi alerga mai repede, mai uşor. Durerile dispăreau lăsînd loc plăcerii de a se mişca.

Ultima dată cînd se simţise aşa de bine fusese în urmă cu cinci ani, cînd se întorsese de la Louisville, ca nou şef al poliţiei din Madison. Oraşul nu se schimbase prea mult dar, într-un fel, totul arăta altfel. Casa veche de cărămidă în care crescuse, copacul din spatele casei, de care tatăl său agăţase un leagăn, pietrele de pe mormintele părinţilor — în anii pe care îi petrecuse departe, amintirea lor se înstrăinase, parcă se învechise ca într-o fotografie alb-negru. Acum însă ele îşi recăpătau lungimea, înălţimea, redeveneau verzi, cafenii sau roşii, iar pietrele de mormînt — marmură purpurie. Nu

crezuse că simpla vedere a mormintelor are să-l deprime atît de tare. Fetița nenăscută, într-un sac de plastic la picioarele mame, în sicriu. Ambele trupuri demult prefăcute-n țărînă. Totul numai fiindcă era catolică. Pruncul o otrăvea pe dinăuntru, dar biserica catolică refuzase avortul așa că, bineînțeles, ea se supusese și murise împreună cu copilul din pîntec. Asta pe cînd el avea zece ani, neputînd să înțeleagă de ce tatăl său încetase să se mai ducă la biserică după aceea. Tatăl său, încercînd apoi să-i fie și mamă, învățîndu-l să tragă cu pușca și să pescuiască, să-și țeasă ciorapii și să gătească, să facă curățenie și să spele, ajutîndu-l să-și capete independența, de parcă ar fi presimțit împușcătura din pădure, trei ani mai tîrziu. Apoi Orval, care îl crescuse, după aceea Coreea, Louisville și, la treizeci și cinci de ani, întoarcerea acasă.

Doar că asta nu mai era „acasă", ci numai locul unde crescuse și acea primă zi printre lucruri cunoscute, îl ajutase să înțeleagă că deja ajunsese la jumătatea vieții. Îi părea rău că venise, aproape că-i venea să telefoneze la Louisville, să ceară să se întoarcă acolo. În cele din urmă, cu puțin înainte de ora închiderii, nimerise la un agent imobiliar și în aceeași seară, el și agentul porniseră să vadă casele de vînzare sau de închiriat. Toate casele sau apartamentele pe care le văzură erau încă locuite, iar el nu se vedea stînd singur în nici una din ele. Agentul îi dădu un album, cu liste și fotografii la care să se uite înainte de culcare și, răsfoindu-l în camera mică de hotel, dădu peste locul pe care îl căuta : o cabană pe dealurile dinafara orașului, cu un pîrîu în față, un podeț de lemn și o pantă cu copaci deși în spate. Ferestrele erau sparte, vopseaua cojită, iar obloanele, cu scînduri lipsă, atîrnau în balamale.

A doua zi dimineață, casa îi aparținea și în zilele și nopțile săptămînilor următoare fusese mai ocupat ca niciodată. De la opt la cinci își organiza echipa, discutînd cu oamenii pe care îi avea, concediind pe cei care refuzau să meargă seara la trageri sau la cursurile de instruire, angajînd pe alții, care nu crîcneau cînd era vorba de muncă suplimentară, aruncînd echipamentul învechit și cumpărînd echipament nou, descurcînd tot ce lăsase încîlcit predecesorul său atunci cînd murise pe treptele din fața secției, în urma unui atac de cord. Apoi, de la cinci și pînă cînd cădea de oboseală muncea la casă, punîndu-i acoperiș și geamuri, chituindu-le, reconstruind veranda, vopsind totul în ruginiu ca să se asorteze cu verdele copacilor. Lemnul putred pe care-l scosese de la grinzi și verandă, îl folosea în fiecare seară la focul din curte, la care stătea și-și gătea chili cu carne, friptură cu cartof copți, sau hamburgeri. Niciodată mîncare nu fusese atît de bună, niciodată nu dormise mai adînc și niciodată nu se simțise mai bine, mai mîndru de bășicile din palme, de amorțeala picioarelor și a brațelor întărite prin puterea și priceperea lor. Totul ținuse trei luni, apoi lucrul la casă se terminase și, o vreme, mai găsise multe alte lucruri mărunte de făcut, dar apoi veneră serile în care nu îi rămăsese nici o ocupație și în care ieșea la o bere sau stătea mai mult în poligonul de trageri, sau pur și simplu mergea acasă și se uita la televizor, bînd bere. Apoi se însurase — dar și asta era pe ducă...

Alergînd acum printre copaci sau prin iarbă, cu respirația șuierătoare și sudoarea curgîndu-i pe tot trupul, se simțea atît de bine încît se miră că a încetat vreodată să se mai îngrijească.

În fața cîinii lătrau, iar picioarele lungi ale lui Orval făceau pași mari pe urma lor. Polițiștii se

ţineau greu după Teasle, el se ţinea după Orval şi\
fu un moment, în timp ce alerga prin iarbă, cu soarele strălucitor şi cald deasupra, cu braţele şi picioarele mişcîndu-i-se uşor, în ritm egal, cînd simţi că ar putea să o ţină aşa o veşnicie. Dar Orval se îndepărtă deodată şi Teasle nu mai reuşi să ţină pasul cu el. Picioarele i se îngreuiară. Buna dispoziţie îi dispăru ca prin farmec.

— Orval, mergi mai încet!

Dar Orval rămase cu cîinii.

6

Ajuns la locul unde începeau copacii şi stîncile, trebui să încetinească şi să calce atent ca să nu alunece pe vreo piatră şi să-şi rupă vreun picior. Se opri la baza unei stînci, căutînd o cale mai uşoară spre vîrf. Găsi o fisură adîncă de un metru, care mergea pînă sus de tot şi începu să urce. Aproape de vîrf, pietrele care-i foloseau drept puncte de susţinere se îndepărtară şi continuă să se agaţe cu greu. După aceea urcuşul redeveni mai simplu şi nu-i mai luă mult să ajungă sus şi să iasă din crevasă.

Lătratul cîinilor se auzea tare acum. Se uită să vadă dacă elicopterul nu era cumva prin apropiere. Nu se zărea — nici măcar nu se auzea — şi nu părea să fie nimeni la pîndă pe înălţimile învecinate sau mai jos. Se strecură printre tufişurile şi copacii de pe marginea stîncii şi, tîrîndu-se spre dreapta, către o lespede ieşită în afară, cu perspectivă asupra rîpei, rămase întins, privind la fîşiile

alternative de iarbă și pădure. La vreo doi kilometri în josul prăpastiei, văzu oameni alergînd — ieșiră dintre copaci în cîmp deschis și se îndreptară spre alt rînd de copaci. De la distanța aceea, erau greu de distins. Numără, după părerea lui, vreo zece. Dar nu asta îl speria. Ceea ce îl alarma era faptul că, în mod vizibil, îi luaseră urma și mergeau foarte repede. Peste nu mai mult de 15 minute, aveau să fie acolo. În mod normal, ar fi trebuit să nu fie în stare să-l ajungă atît de repede. Ar fi trebuit să fie la cîteva ceasuri în spatele lui. Poate Teasle sau unul din oamenii lui știa bine terenul și cunoștea, după direcția în care se îndrepta, toate scurtăturile pe unde puteau să îl încolțească.

Fugi înapoi spre spărtura din stîncă : Teasle nu urca pe acolo la fel de ușor cum urcase el. Își așeză pușca pe o movilă acoperită cu iarbă, unde nu se putea murdări, și începu să împingă la un bolovan din apropiere. Acesta era mare și greu dar, odată urnit, propria lui greutate îl făcea mai ușor de împins. Îl duse destul de repede acolo unde voia, blocînd complet ieșirea ; îl lăsă puțin în afară, peste marginea stîncii. Era imposibil, pentru oricine ar fi venit de dedesubtul lui, să-l miște din loc. Ar fi trebuit să-l împingă, dar din poziția aceea nu ar fi avut destulă forță. Ar fi fost nevoie de cîțiva inși, care însă nu încăpeau în același timp în spărtură. Teasle avea să piardă ceva timp încercînd să depășească obstacolul și în acest timp el putea fi departe.

Spera. Privind în jos spre rîpă, fu surprins să vadă că, în timp ce el se lupta cu bolovanul, potera înaintase atît de repede, încît ajunsese deja la băltoacă și la tufele în care se ascunsese mai devreme. Bărbații în miniatură, de jos, se opriră, lăsînd cîinii să amușineze în cerc, lătrînd. Cineva le

încurcase urma. Înțelese. Cerbul rănit. Cînd se repezise în tufe se murdărise probabil de sîngele lui, iar acum cîinii încercau să despartă cele două urme, a lui de a cerbului. Aleseră al naibii de repede. În clipa în care țîșniră lătrînd pe urma lui, în direcția stîncii, se întoarse, înșfăcîndu-și pușca, și o luă la goană iar printre tufișuri și copaci. Cînd tufele se îndesiră, se abătu din drum și o luă înapoi, apoi din nou înainte, pînă cînd fu forțat să se întoarcă. Efortul pe care trebuise să-l facă împingînd la bolovanul cu care astupase fisura îi acoperise fața și pieptul de sudoare usturătoare. Acum începu din nou să transpire, zbătîndu-se să treacă prin zidul de mărăcini, zdrelindu-și mîinile pînă la os, umplîndu-se de sînge.

În sfîrșit, era liber. Ieși din pădurea întunecată, în lumina soarelui, în capătul unei pante plină de bolovani și grohotiș, unde se opri puțin să-și tragă sufletul și se apropie prudent de margine. Era pe o stîncă împădurită la poale, cu frunzișul roșu, oranj și cafeniu. Stînca era prea abruptă ca să o poată coborî.

Deci, acum era un perete de stîncă înaintea și altul în urma lui, ceea ce însemna că nu avea de ales decît între două căi. Dacă pornea spre est însemna că ajunge din nou la capătul larg al rîpei. Dar era probabil ca Teasle să aibă oameni pe ambele părți ale ei, pentru cazul în care îi trecea prin cap să se întoarcă pe propriile urme. Asta îi lăsa o singură posibilitate, spre vest, în direcția în care dispăruse elicopterul, și într-acolo fugi pînă cînd ajunse din nou la o margine, prins în capcană.

Dumnezeule ! Lătratul cîinilor se auzea mai tare ; își încleștă mîinile pe pușcă, ocărîndu-se fiindcă ignorase una din cele mai elementare reguli pe care le învățase. Întotdeauna să alegi un drum

care nu se înfundă. Niciodată să nu fugi într-o direcţie unde ţi s-ar putea tăia calea. Fir-ar să fie! Oare şi mintea i se muiase odată cu trupul, prin toate paturile alea de spital? N-ar fi trebuit în veci să urce pînă aici, pe stîncă. **Merita să fie prins.** Merita toate porcăriile pe care avea să i le sortească Teasle dacă se lăsa prins.

Cîinii lătrau din ce în ce mai aproape. Îşi pipăi barba aspră şi constată că avea mîna lipicioasă de sînge, unde îl înţepaseră şi-l tăiaseră ghimpii şi crengile. Asta îl făcu să se înfurie pe sine însuşi. Crezuse că-i va fi uşor să fugă de Teasle, că era doar o chestiune de rutină, după ce trecuse printr-un război şi că putea să treacă prin orice. Acum îşi dădea seama că nu era chiar aşa. Halul în care începuse să dîrdîie după întîlnirea cu elicopterul ar fi trebuit să fie un avertisment, ştia, dar chiar şi atunci fusese atît de sigur de faptul că putea să-l întreacă pe Teasle, încît se aruncase singur în capcană. Acum se putea considera foarte norocos dacă reuşea să scape din toată povestea asta numai cu atîta sînge pierdut. Ar mai fi fost un singur lucru de făcut. Se repezi iar spre marginea stîncii şi privi în jos, verificînd înălţimea, oprindu-se unde i se păru că e cea mai mică. Vreo 60 de metri.

„Perfect", îşi spuse. „E prostia ta, n-ai decît s-o plăteşti."

Acum să vedem cît eşti de tare.

Îşi vîrî puşca între centură şi pantaloni, aranjînd-o în aşa fel încît să-i stea drept, într-o parte, cu patul în dreptul umărului şi ţeava lîngă genunchi. Asigurîndu-se că nu avea cum să-i cadă şi să se zdrobească de pietrele de dedesubt, se aşeză pe burtă şi-şi dădu drumul peste margine, atîrnat în mîini, cu picioarele spînzurate în gol. Nu găsea nic un punct de sprijin pentru picioare.

Cîinii începură să latre isteric ajunşi în dreptul scorburii blocate din stîncă.

7

Probabil că Teasle ceruse imediat prin radio ajutorul elicopterului şi cu macaraua lui ridicaseră bolovanul ; tot elicopterul verificase dacă nu cumva, pentru cine ştie ce motiv, Rambo nu se mai afla încă pe culme. Acesta însă coborîse cînd îl auzi din nou, bîzîind gros în depărtare, apropiindu-se binişor. Îi luase, după aprecierea lui, cam un minut pentru fiecare lungime pînă acum, fiecare crăpătură sau proeminenţă greu de găsit, fiecare punct de sprijin testat — mai întîi punea piciorul şi se lăsa treptat, răsuflînd uşurat cînd locaşul ţinea. De multe ori rămăsese atîrnat ca şi în vîrf, cu picioarele zgîriind suprafaţa stîncii, zgrepţănînd să găsească un sprijin. Reperele erau atît de departe unul de altul că ,dacă ar fi trebuit să urce din nou ca să nu fie văzut din elicopter, i-ar fi fost la fel de greu ca la coborîre. Chiar şi-aşa, n-ar fi putut ajunge sus înainte ca aeronava să ajungă în dreptul lui, aşa că n-avea rost să încerce. Mai bine să-şi continue coborîrea în speranţa că n-o să-l vadă.

Pietroaiele de dedesubt păreau imense şi-l atrăgeau, ca văzute printr-o lupă. Încercă să-şi spună că era un simplu exerciţiu de sărituri, ca la şcoală, dar nu era, şi, cu urechea la cîini şi la elicopterul care se apropia, îşi grăbi coborîrea, întinzîndu-se tot mai mult, mai puţin atent la punctele de sprijin, cu transpiraţia curgîndu-i pe faţă şi înţepîndu-l, adunîndu-i-se pe buze şi în bărbie. Puţin mai

înainte, cînd îl auzise în timp ce fugea prin iarbă spre adăpostul pinului doborît, huruitul acela fusese ca o forță solidă care îl împingea de la spate. Acum însă, nevoit să se miște încet în ciuda grabei, simțea duruitul sporit ca pe un șarpe alunecos, ce i se prelingea în sus pe șira spinării, tot mai greu, pe măsură ce urca. Cînd îi ajunse la baza craniului se uită în sus, atîrnat neclintit pe perete ; elicopterul creștea rapid peste vîrfurile copacilor, îndreptîndu-se spre stîncă. Cămașa de lînă roșie. se zărea perfect pe fundalul gri al pietrei. Se rugă în gînd ca lunetistul să n-o observe. Dar știa că acest lucru nu se putea întîmpla.

Degetele sîngerînde îi erau înfipte într-o crăpătură. Vîrfurile pantofilor sprijinite într-o muchie nu mai lată de 3 cm ; simți, fără să vrea, un nod în gît atunci cînd un picior îi scăpă de pe muchie. Glonțul înfipt în stîncă. lîngă umărul drept, îl ameți ; tresări atît de tare că aproape că îi scăpară mîinile. Scuturînd din cap să și-l limpezească, reîncepu să coboare frenetic.

Reuși să mai găsească sprijin pentru picioare încă de trei ori — apoi nu mai găsi nimic. Bum ! al doilea glonț ricoșă în piatră mai sus, mai aproade cap, făcîndu-l să tresară la fel de tare ca prima dată, și-și dădu seama că era ca și mort. Balansul elicopterului fusese acela care-i salvase viața. Ochitorul nu avea stabilitate, iar pilotul conducea cu viteză, ceea ce mărea mișcarea aparatului. dar nu avea să mai dureze mult — pînă cînd pilotul avea să înțeleagă și să țină elicopterul pe loc. Tremurînd tot, se aplecă și se apucă mai întîi cu o mînă; apoi cu cealaltă și lăsă picioarele să-i atîrne căutînd, bălăbănindu-se în gol, zgîriind suprafața stîncii în căutarea unui suport cît de mic.

Dar nu mai era nimic. Agăţat în degetele care îi sîngerau, cu elicopterul planînd spre el ca o libelulă grotescă — Dumnezeule mare, fă-l să se mişte, nu-l lăsa să stea pe loc ca să poată ochi cum trebuie.

Buum ! Aşchii de piatră şi bucăţi de glonţ topit îi şterseră faţa. Privi spre pietrele de dedesubt, la treizeci de metri. Cu ochii usturîndu-l de la transpiraţia abundentă, abia reuşi să vadă un brad stufos care se înălţa spre el. Ramurile cele mai de sus erau la vreo trei metri distanţă. Sau cinci, sau şapte, nu mai avea cum să aprecieze.

Bătut de suflul elicopterului uriaş, îşi îndreptă capul spre vîrful bradului, dădu drumul degetelor ajunse carne vie şi se lăsă să cadă. Stomacul i-o luă în sus, gîtlejul îi explodă în gol şi îi trebui atît de mult, atît de înspăimîntător de mult, pînă cînd se izbi de primele crengi... Trecu printre ele ca printre nişte gheare şi se opri trosnind pe o cracă mai solidă.

Amorţise complet.

Nu era în stare nici să respire. Trase aer în piept şi durerea îi inundă trupul. Pieptul îi pulsa ascuţit, spatele la fel şi fu sigur că fusese împuşcat.

Dar nu era aşa. Bîzîitul aeronavei deasupra capului şi şuieratul unui glonţ printre crengi îl puseră în mişcare. Era aproape de vîrful bradului. Puşca o avea încă între centură şi pantaloni, dar şocul i-o vîrîse zdravăn în coaste, pe jumătate paralizîndu-l. Cu greu, forţîndu-şi braţul să se îndoaie, apucă puşca, dar aceasta nu voia să se urnească. Deasupra, elicopterul se rotea, întorcîndu-se să tragă încă o dată ; smulse arma şi mişcarea violentă făcu să se clatine creanga pe care stătea. Alunecă şi-şi pierdu echilibrul. Îşi zdreli coapsa de scoarţa aspră şi se agăţă disperat, cu un braţ,

de ramura de deasupra. Aceasta pîrîi. Încetă să mai respire. Dacă se rupea, îl arunca drept pe pietre. Craca mai pîrîi încă o dată înainte de a se opri locului, iar el începu să respire din nou.

Huruitul elicopterului suna însă diferit. Constant. Egal. Pilotul pricepuse şi-l ţinea nemişcat. Rambo nu ştia dacă-l vedeau în copac sau nu, dar asta nu conta prea mult — vîrful arborelui era atît de îngust încît, dacă puşcaşul îl acoperea cu foc, avea să-l nimerească sigur. Nu era timp să-şi schimbe locul pe o ramură mai solidă. Următorul glonţ putea să-l ucidă. Grăbit, disperat, dădu la o parte acele şi rămurelele, încercînd să vadă maşinăria nimicitoare.

În faţa lui. La înălţimea unei case. Şi, cu capul scos pe geamul deschis al cabinei, puşcaşul. Rambo îi vedea limpede faţa rotundă, cu nasul mare, pe cînd omul se pregătea să tragă din nou. O privire fu tot ce-i trebuia lui Rambo. Cu o singură mişcare instinctivă, ridică ţeava puştii pînă la nivelul crengii de deasupra lui, o rezemă acolo şi ochi de-a lungul ei, în mijlocul feţei rotunde, vîrful nasului mare.

O apăsare uşoară pe trăgaci. În plin.

În cabină, puşcaşul îşi duse mîna la faţă. Muri înainte de a putea deschide gura să strige. Urmă un moment în care pilotul continuă să ţină elicopterul pe loc, ca şi cum nu s-ar fi întîmplat nimic, apoi Rambo văzu prin geam cum acesta se holbă la bucăţelele de os, păr şi creier împrăştiate peste tot şi la trupul decapitat al camaradului său. Rambo îl zări căscînd gura, îngrozit de sîngele care îi acoperise cămaşa şi pantalonii. Ochii i se măriseră, falca i se strîmbase. Apoi începu să bîjbîie după centura de siguranţă, agăţîndu-se înnebunit de maneta de viteze, aruncîndu-se la podea.

Rambo încerca să-l ochească din copac. Nu-l mai vedea pe pilot, dar își închipuia unde trebuia să fie, ghemuit pe podea, și tocmai cînd elicopterul o luă brusc în sus, spre stîncă. Partea de sus trecu frumos de marginea stîncii, dar unghiul elicopterului era foarte strîns și coada i se prinse de margine. În huruitul motorului, parcă auzi un zgomot metalic, dar nu putea fi sigur. Aparatul de zbor păru suspendat acolo la nesfîrșit, apoi, întorcîndu-se brusc pe spate, plonjă drept în jos, scrîșnind, trosnind, cu lamele elicei îndoindu-se, rupîndu-se și în cele din urmă explodînd, într-un asurzitor ghem de foc. Zdrăngănind, trecu precum un fulger pe lîngă copac, apoi căzu. Ramurile mai apropiate ale copacului luară foc. Se ridica un miros greu de benzină și carne arsă.

Imediat, Rambo coborî din copac. Crengile erau prea groase. Trebui să dea ocol trunchiului să vadă pe unde se putea strecura. Cîinii lătrau mai tare, ațîțați, dincolo de ieșirea baricadată. Bolovanul ar fi trebuit să-i țină mai mult pe loc, nu înțelegea cum de Teasle și restul poterei reușiseră să urce atît de repede. Ținea strîns pușca și să lăsă să alunece în josul crengilor printre acele lungi și ascuțite care îi zgîriau fața și mîinile.

Îl durea pieptul de la săritura în copac — îl durea ca și cînd ar fi avut ceva coaste rupte sau deplasate, dar n-avea timp de asta acum. Cîinii lătrau tot mai aproape ; trebuia să coboare mai repede. Cămașa de lînă i se agăță de o cracă și o sfîșie ca să scape. Mai repede. Javre împuțite. Trebuia să se grăbească.

Ajuns aproape de poale, dădu de fumul gros și negru care îi invadă plămînii și prin el văzu neclar epava contorsionată a elicopterului, arzînd. La

şapte metri deasupra solului nu mai avu de ce să se agaţe: crengile se terminaseră. Nu putea cuprinde în braţe trunchiul să coboare pe el. Era prea gros. Trebuia să sară, nu avea de ales. În lătratul cîinilor de pe culme, aruncă o privire pietrelor şi bolovanilor de dedesubt şi alese o porţiune unde, într-o despărţitură dintre pietroaie, erau adunate pămînt şi ace uscate şi, fără să-şi dea seama, zîmbi: pentru asta fusese antrenat — în decursul săptămînilor de salturi la şcoala de paraşutism. Fără să dea drumul puştii, se agăţă cu mîna liberă de ramura cea mai de jos, se lăsă să atîrne şi îşi dădu drumul. Aterizä perfect. Genunchii se flexară exact cum trebuia, îşi dădu drumul pe-o parte şi se rostogoli, apoi sări în picioare la fel de corect cum o făcuse de o mie de ori pînă atunci. Abia după ce părăsi zona acoperită de fum înăbuşitor din preajma copacului şi o luă la fugă peste bolovani, durerea se accentuă. Era mult mai rău acum. Şi zîmbetul îi pieri. Dumnezeule, o să pierd.

Se repezi în jos printre stînci, spre pădure, gîfîind dureros. Înaintea lui era iarbă. Ajunse la ea ieşind dintre pietre, continuă să gonească în direcţia copacilor, apoi auzi cîinii, îngrozitor de tare, deasupra capului. Sigur erau în locul pe unde coborîse el. Potera avea să înceapă să tragă din clipă în clipă. În spaţiu deschis cum era, nu avea nici o şansă, trebuia să ajungă sub copaci. Alerga aplecat, cu capul între umeri, folosindu-se de fiecare şiretlic pe care îl învăţase ca să nu se lase ţintă uşoară, încordîndu-se să primească primul glonţ, care avea să-i despice spinarea şi pieptul, intrînd în goană printre tufe, în pădure, împiedicîndu-se de lăstari şi rădăcini pînă cînd se împletici şi căzu. Rămase gîfîind întins pe pămîntul umed, dulce-mirositor.

Nu trăseseră. Nu înțelegea. Zăcea acolo, înecîndu-se. Își umplu la maximum plămînii, îi goli, apoi îi umplu din nou și încercă să ignore durerea care îi cuprindea pieptul de fiecare dată. De ce nu trăseseră ? Atunci înțelese : pentru că nici nu ajunseseră pe culme, de-aia. Erau încă pe drum. I se păruse numai că au ajuns. Stomacul i se contractă, dar de data asta nu mai avu ce să vomite ; se lăsă să cadă pe spate, cu privirea ațintită, prin frunzișul de toamnă, spre cerul înalt. Ce se întîmpla cu el ? Niciodată nu greșise în aprecieri.

Mexic. Imaginea unei plaje calde, spălate de valuri, îi străbătea creierul.

„Mișcă-te. Trebuie să te miști".

Se ridică cu greu în picioare și tocmai o pornea, clătinîndu-se, mai departe, cînd auzi strigăte în urmă, lătrat de cîini și, de data asta, potera era, fără îndoială, în vîrful stîncii. Se opri să asculte și, încă respirînd cu greutate, se întoarse pe unde venise.

Nu exact pe același drum. Iarba în pădure era înaltă și știa că lăsase prin ea o dîră vizibilă din vîrful stîncii ; poliția va cerceta porțiunea de pădure pe unde intrase și, dacă se întorcea, ar putea să lase vreun semn care să le arate unde se afla. Așa că se îndreptă spre stînga, către marginea pădurii, unde nu aveau nici un motiv să-i bănuiască prezența. Cînd copacii începură să se rărească, se lăsă jos și se tîrî pînă la margine și, ghemuit în spatele unor tufe, văzu o priveliște minunată : la o sută de metri depărtare, perfect vizibili pe creastă, erau oamenii cu cîinii. Se îndreptau toți în goană spre locul pe unde coborîse el. Dulăii lătrau, unul dintre bărbați în urma lor îi ținea pe toți într-o lesă, iar ceilalți se grăbeau în urma lui, oprindu-se din cînd în cînd să privească flăcările

și fumul elicopterului. Se aflau atunci la cea mai mică distanță la care îi văzuse Rambo de cînd începuseră urmărirea. Lumina puternică a soarelui îi făcea să pară și mai aproape, măriți în mod straniu. Numără șase cîini și zece oameni, nouă în uniforme cenușii precum cea a lui Teasle și unul în haină și pantaloni verzi, cel cu lesa. Cîinii adulmecau locul coborîrii, dînd tîrcoale să vadă dacă urma reapărea undeva, revenind la margine și lătrînd neputincioși. Bărbatul în verde era mai în vîrstă decît ceilalți, și mai înalt. Rambo îl auzea vag cum își calma cîinii mîngîindu-i, vorbindu-le. Unii dintre polițiști se așezaseră, alții rămăseseră în picioare și priveau în jos la elicopterul în flăcări sau arătau înspre pădurea în care intrase el.

Dar nu aceia îl interesau, ci cel care se agita în sus și-n jos, bătîndu-se cu mîna peste coapsă. Teasle. Nu îi puteai confunda trupul scund, pieptul bombat, capul turtit care se ițea dintr-o parte în alta, ca al unui cocoș de luptă. Ca un cocoș.

„Asta ești, Teasle, un cocoș."

Zîmbi. Locul unde stătea întins, sub tufe, era umbros, iar odihna venea ca o binecuvîntare. Îl prinse pe Teasle în cătarea puștii tocmai cînd acesta începu să-i vorbească celui în verde. Ce surpriză o să aibă Teasle cînd, în mijlocul unui cuvînt, va descoperi că un glonț i-a străpuns dintr-o parte în alta gîtul. Ce glumă bună ! Era atît de fascinat, încît aproape că apăsă pe trăgaci.

Ar fi fost o greșeală. Sigur, voia să-l omoare. După spaima prin care trecuse, vînzolindu-se între elicopter și poteră, nu-i mai păsa ce face ca să-și salveze pielea. Acum, însă, gîndindu-se la cei doi din elicopter, pe care-i omorîse, realiză că nu mai avea probleme de conștiință, cum avusese după

ce-l omorîse pe Galt. Reîncepea să se obişnuiască cu moartea.

Aici însă era o chestiune de prioritate. Stînca n-avea să-l oprească pe Teasle, ci doar îl întîrzia cu vreun ceas. Iar pierderea lui Teasle nu avea să oprească potera ; le rămîneau cîinii pentru urmărire. Cîinii. Nu erau sălbăticiţi ca ciobăneştii germani pe care îi văzuse în război, dar erau cîini de vînătoare care, dacă îl prindeau, ar fi putut să-l atace, în loc numai să-l încolţească, aşa cum erau antrenaţi cîinii de urmărire. Deci ei trebuiau ucişi mai întîi. Abia după aceea Teasle. Sau bărbatul în verde, dacă intra în bătaia puştii înaintea lui Teasle. După felul în care ţinea animalele în lesă, Rambo ghici că ştia o grămadă de lucruri despre urmărirea cu cîini şi, odată lichidat el şi Teasle, mai exista şansă ca restul să nu mai ştie ce să facă şi să se întoarcă acasă, dezorientaţi.

Oricum, nu părea să ştie prea multe despre felul ăsta de luptă. Stăteau în picioare sau aşezaţi, la vedere, pe buza stîncii, iar Rambo pufni dezgustat. Era evident că nu le trecuse prin cap că s-ar putea ca el să mai fie încă prin preajmă. Bărbatul în verde ţinea cu greu cîinii sub control, erau strînşi laolaltă, încurcaţi, fiecare în drumul celorlalţi. Omul separă lesele şi-i dădu trei cîini unui poliţist. Rambo, întins pe burtă la umbra tufelor, ţinti spre cei trei pe care îi păstrase bărbatul în verde şi împuşcă doi dintre ei fără să clipească. L-ar fi luat şi pe-al treilea cu următorul glonţ dacă stăpînul nu l-ar fi smucit înapoi de la margine. Poliţiştii începură să strige, aruncîndu-se la pămînt ca să iasă din bătaia puştii. Ceilalţi cîini se zbăteau sălbatic, urlînd, încercînd să scape de poliţistul care îi ţinea. Rambo împuşcă încă unul. Un altul sări şi alunecă peste margine, iar poliţistul, în loc

să-l dea drumul, încercă să-l tragă înapoi, își pierdu echilibrul și, trăgînd și ultimul cîine după el, se prăbuși în gol. Mai strigă o dată, chiar înainte de a se zdrobi de stînci.

8

O clipă rămaseră întinși, paralizați, cu soarele deasupra, fără pic de vînt, fără un sunet. Clipa se prelungea. Apoi Shingleton ochi în direcția pădurii și trase chiar în marginea ei. Trase patru focuri, după care un alt polițist i se alătură, apoi încă unul, pînă ce toți, cu excepția lui Teasle și a lui Orval, se întinseră pe burtă în poziție de tragere, puștile trosneau toate odată, ca și cum s-ar fi aruncat într-un cuptor o bandulieră cu muniție și acum cartușele încinse explodau într-un ritm îndrăcit.

— Destul, ordonă Teasle.

Dar nu-l ascultă nimeni. Erau culcați de-a lungul muchiei, ascunși în spatele pietroaielor sau a movilelor de pămînt, și iroseau gloanțele nebunește. Poc ! Poc ! Poc ! cu mîna de pe trăgaci întruna, aruncau cartușele folosite, încărcînd altele noi, fără să ochească cu adevărat, săltînd din cauza reculului. Poc ! Poc ! Poc ! Și Teasle striga degeaba, întins într-un șanț :

— Destul, am spus ! Opriți-vă !

Dar ei continuară, acoperind întreaga linie de copaci și tufișuri, țintînd acolo unde alt glonț stîrnise frunzele și făcuse să pară că cineva mișcă. Unii dintre ei reîncărcau și o luau de la capăt. Cei mai mulți o făcuseră deja. Arme de mărci diferite : Wincester, Springfield, Remington, Marlin, Sa-

vage. Calibre diferite : 270, 300, 30—06, 30—30. Cartuşiere şi încărcătoare diferite, cu şase gloanţe, şapte sau nouă, o grămadă de cartuşe goale se împrăştiau peste tot, apoi altele săreau peste ele. Orval ţinea strîns lesa ultimului cîine care îi mai rămăsese şi striga cît îl ţinea gura :

— Opriţi-vă !

Teasle se ridică din şanţ, ghemuit ca pentru salt, cu venele de pe gît umflate, răcnind :

— Lua-v-ar dracu', opriţi-vă, am spus ! Cine mai apasă o dată pe trăgaci îşi pierde leafa pe două zile !

Asta îi opri. Unii nu apucaseră să reîncarce. Ceilalţi se opriră, cumva încordaţi, cu armele la umăr, cu degetele pe trăgaci, gata s-o ia de la capăt. În momentul acela, un nor acoperi soarele şi îşi reveniră. Traseră aer în piept, înghiţiră în sec şi lăsară, moale, puştile în jos.

Se porni o briză uşoară, făcînd frunzele pădurii din spatele lor să foşnească.

— Isuse, spuse Shingleton.

Avea obrajii palizi şi întinşi, ca membrana unei tobe.

Ward se lăsă de pe coate pe burtă şi îşi linse colţurile buzelor.

— Aşa e : Isuse ! oftă şi el.

— Niciodată nu mi-a fost atît de frică, mormăia cineva, repetînd tot timpul acelaşi lucru.

Teasle se uită şi văzu că era poliţistul cel tînăr.

— Ce-i mirosul ăsta ? întrebă Lester.

— Niciodată nu mi-a fost atît de frică.

— El e. De la el vine.

— Pantalonii mei. M-am...

— Lăsaţi-l în pace, zise Teasle.

Norul care acoperise soarele trecu încet şi, pri-

vind astrul care strălucea jos, în vale, Teasle văzu un alt nor apropiindu-se, mai mare apoi în urma lui, nu prea departe, cerul acoperit, negru și scămoșat. Își dezlipi de piept cămașa transpirată, dar o lăsă în plata Domnului, fiindcă imediat se lipi la loc. Spera că o să plouă. Măcar de s-ar mai răcori.

Lîngă el îl auzi pe Lester vorbind despre tînărul polițist.

— Știu că nu-i vinovat, dar, mamă, ce putoare!

— Nciodată nu mi-a fost atît de frică.

— Lăsați-l în pace, spuse Teasle, cu ochii tot la nori.

— Facem pariu că l-am nimerit pe puști de data asta ? rosti Mitch.

— E cineva lovit ? Toată lumea O.K. ? se interesă Ward.

— Da, da, răspunse Lester. Toți întregi.

Teasle îl privi repede.

— Ia mai zi-i o dată. Nu mai sîntem decît nouă. Jeremy s-a prăbușit peste margine.

— Și trei din cîinii mei s-au dus cu el. Și alți doi au fost împușcați, se amărî Orval.

Vocea lui nu avea nici o nuanță, parcă era a unui robot, iar asta îi făcu pe toți să se întoarcă spre el.

— Cinci. Cinci s-au dus.

Fața îi era cenușie ca praful de ciment.

— Orval. Îmi pare rău, spuse Teasle.

— Păi să-ți pară ! Mai întîi c-a fost ideea ta tîmpită. N-ai putut să aștepți și să lași poliția statală să preia urmărirea.

Ultimul cîine tremura culcat, scîncind.

— Cuminte, băiete, fii cuminte, îl potoli Orval, mîngîindu-l pe spate și privind în jos, la cei doi cîini morți de la poalele stîncii. Ne luăm noi re-

vanşa, ai să vezi. Dacă mai e viu, ne luăm noi revanşa.

Îşi mută privirea spre Teasle, iar vocea i se înăspri.

— N-ai putut să aştepţi poliţia statală să preia urmărirea, nu ?

Oamenii îl priveau pe Teasle, aşteptînd un răspuns. Acesta doar mişcă buzele, dar nu scoase nici un sunet.

— Ce-ai spus ? se răsti Orval. Pentru numele lui Dumnezeu, dacă ai ceva de spus, spune tare, ca un bărbat adevărat.

— Am spus că nu te-a obligat nimeni să vii. Ţi-a plăcut să ne arăţi ce tare eşti, fugind înaintea noastră, urcînd îndată peste despicătura aia de stîncă, să muţi tu bolovanul şi să ne demonstrezi cît eşti de deştept. E vina ta că ţi-a lovit cîinii. Dacă ştii atîtea, trebuia să ştii şi să nu-i ţii la margine.

Orval tremura de furie, iar Teasle ar fi vrut să nu fi deschis gura. Privi în pămînt. Nu era cinstit să-şi bată joc de nevoia lui Orval de a-i întrece pe ceilalţi. Îi fusese recunoscător cînd venise cu ideea care îi ajutase să scape de bolovan, urcînd să înfăşoare o frînghie în jurul lui, cerînd celorlalţi să tragă de capătul rămas, în timp ce el însuşi împingea, folosind o creangă groasă ca pîrghie. Bolovanul se rostogolise peste margine prăbuşindu-se şi făcîndu-se ţăndări. Abia avuseseră timp să se ferească din calea lui.

— Stai puţin, Orval, grăi el, mai calm. Îmi pare rău. Erau nişte cîini grozavi. Te rog să mă crezi că-mi pare rău.

Simţi pe neaşteptate o mişcare în apropiere. Shingleton ochea un pîlc de tufişuri.

— Shingleton, am spus să încetaţi !

— Am văzut ceva mişcînd.

— O să te coste leafa pe două zile. Şi nevestii n-o să-i placă.

— Dar îţi spun că am văzut ceva mişcînd.

— Nu-mi spune ce crezi că ai văzut. Eşti înfierbîntat, aşa cum erai la secţie, cînd a evadat puştiul. Ascultă-mă. Şi asta o spun pentru toţi. Ascultaţi-mă. Aţi tras într-un loc unde nu era nici dracu'. Pînă aţi început voi să trageţi, avea timp să facă un rahat mare, să-l îngroape, şi să scape.

— Haide, Will, leafa pe două zile ?! se tîngui Shingleton. Nu vorbeşti serios.

— N-am terminat. Ia uitaţi-vă toţi la cartuşele goale din jurul vostru. S-a dus jumătate din muniţie.

Cîntăriră din priviri cartuşele goale împrăştiate peste tot, în praf, şi părură surprinşi de numărul lor mare.

— Ce-o să faceţi cînd o să daţi din nou de el ? O să folosiţi restul gloanţelor şi-apoi o să daţi cu pietre ?

— Poliţia statală poate să ne mai aducă. cu elicopterul, spuse Lester.

— Şi ce mari o să vă daţi atunci. ce-o să mai rîdeţi cînd o să vă amintiţi cum v-aţi risipit muniţia.

Le mai arătă o dată cartuşele goale şi, pentru prima dată, observă că unele proiectile erau diferite de toate celelalte. Poliţiştii îşi plecară privirile de ruşine, în timp ce el scormonea între cartuşe.

— Astea nici măcar nu-s trase. Tonţilor, unul din voi a pompat afară toate cartuşele fără ca măcar să apese pe trăgaci !

Ştia ce se întîmplase. **Febra vînătorii.** În prima zi a sezonului de vînătoare ţi se putea întîmpla să fii atît de nerăbdător la vederea ţintei, încît să scoţi gloanţele din armă înainte de a apăsa pe trăgaci, şi să te miri că nu nimereşti animalul. Teasle

nu putea lăsa lucrurile astfel. Trebuia să le limpezească.

— Haideți, cine-a fost ? Care din voi e țîncul ăla fără minte ? Dați-mi armele, să vă spun eu care a fost.

Cartușele erau de calibru 300. Tocmai vroia să verifice armele, care corespundeau, cînd îl văzu pe Orval arătînd spre marginea stîncii — apoi auzi scheunatul. Nu toți cîinii împușcați de fugar erau morți. Unul din ei își pierduse cunoștința din cauza forței de șoc a glonțului, dar acum își revenea, dînd din labe.

— E împușcată în burtă, presupuse Orval dezgustat.

Scuipă, mîngîie cîinele pe care-l ținea și trecu lesa lui Lester, care era lîngă el.

— Ține-o bine, îi zise. Vezi cum freamătă. Îi miroase sîngele celorlalți cîini și s-ar putea să înnebunească.

Scuipă din nou și se ridică, cu hainele verzi acoperite de sudoare și de praf.

— Stai un pic, se împotrivi Lester. Vrei să spui că ăsta poate s-o ia razna ?

— Poate. Dar mă-ndoiesc. E mai probabil că va încerca să scape și să fugă. Tu ține-o bine.

— Nu-mi place chestia asta.

— Nu ți-a cerut nimeni să-ți placă.

Îl lăsă să țină lesa și se îndreptă spre cîinele rănit. Stătea pe-o parte, dînd din labe, încercînd să se rostogolească și să se ridice, dar cădea de fiecare dată înapoi, scîncind îngrozitor.

— Da, întări Orval. A împușcat-o în burtă. Nenorocitul a tras special în burtă.

Se șterse cu mîneca la gură și privi la cîinele care rămăsese întreg. Trăgea de lesă să fugă de lîngă Lester.

— Ai grijă s-o ţii bine, îi spuse Orval. Am de făcut ceva care o s-o facă să sară.

Se apleacă să vadă rana din burta cîinelui, se ridică clătinînd dezgustat din cap la vederea intestinelor scoase şi, fără să mai piardă vremea, împuşcă animalul lîngă ureche.

— E păcat de Dumnezeu, murmură el, urmărind trupul care se contorsionă, apoi rămase nemişcat.

Faţa lui îşi schimbase culoarea de la cenuşiu la roşu, cătrănită mai rău ca niciodată.

— Ce mai aşteptăm ? îl întrebă încet pe Teasle. Hai să-l căsăpim pe puştiul ăla.

Se îndepărtă un pas de lîngă cîine şi dintr-odată se cutremură, scăpă puşca şi se prăbuşi ţinîndu-se cu mîna de spate. În momentul în care cădea, lovind greu pămîntul cu faţa şi cu pieptul, răsună în pădurea de la picioarele lor şi ecoul împuşcăturii. De la izbitura aceea cruntă ochelarii i se rupseră în două pe nas. De data asta, însă, nimeni nu mai răspunse cu focuri.

— Jos, strigă Teasle. Jos, toţi !

Se aruncară la pămînt. Ultimul cîine scăpă din mîna lui Lester şi se aruncă spre Orval, dar zbură cît colo, împuşcat şi el. Şi, lipit de şanţ, cu pumnii încleştaţi, Teasle îşi jură să-l urmărească pe puşti pînă-n pînzele albe, să-l prindă şi să-l schilodească grozav, cu mîinile lui. N-avea să renunţe în veci. Nu o mai făcea pentru Galt şi pentru că nu putea lăsa să scape pe cineva care îi omorîse un om. Acum era o chestiune personală. Pentru el. Pentru tatăl lui adevărat şi pentru tatăl lui adoptiv. Amîndoi împuşcaţi. Îl copleşi furia înnebunitoare pe care o trăise cînd tatăl lui bun fusese ucis şi dorinţa de a-l sugruma cu mîna lui pe puşti, de a strînge pînă cînd oasele gîtului aveau să îi plesnească şi

ochii să-i iasă din cap. Nenorocitul! Brută împuțită! Abia în clipa în care începu să se gîndească pe unde vor coborî de pe stînci să pună mîna pe puști, înțelese cît era de mare greșeala pe care o făcuse. Nu el îl urmărise pe puști. Fusese invers. Îl lăsase să-i atragă într-o ambuscadă.

Și, Doamne, ce mai ambuscadă! La cincizeci de kilometri de cel mai apropiat oraș, într-un ținut sălbatic, cu elicopterul prăbușit și fără cîini, puștiul putea acum să-i secere pe rînd, oricînd voia. Fiindcă stînca din spatele lor nu era netedă ci, la nici trei metri de margine, se ridica în pantă abruptă. Dacă voiau să se retragă, trebuiau să o urce la vedere, în timp ce puștiul îi curăța în voie din pădure! De unde dracu' făcuse rost de pușcă?! Și unde dracu' învățase cum să întindă o cursă ca asta?!

În clipa aceea, dinspre cerul pe care norii negri se adunaseră grămadă, se auzi bubuitul tunetului.

9

Orval. Teasle nu-și putea lua ochii de la el. Bătrînul era întins pe burtă aproape de marginea stîncii, iar Teasle abia de mai respira. **Din cauza mea. O singură dată în viață a fost și el imprudent, iar eu nu l-am avertizat să stea jos.** Porni tîrîș spre el, cu gîndul să-l ia în brațe.

— Puștiul o să ne-ncolțească, grăi Lester, răgușit.

Prea răgușit, gîndi Teasle. Fără voie se întoarse, îngrijorat. Mai avea doar șapte oameni, toți trași la față, pipăindu-și nervoși puștile, fără să mai fie buni de nimic. Toți, mai puțin Shingleton.

— Vă spun eu că o să ne-ncolţească, repetă Lester.

Avea pantalonii sfîşiaţi într-un genunchi.

— Are să apară sus, în spatele nostru.

Toţi întoarseră brusc capetele, ca şi cînd s-ar fi aşteptat să-l şi vadă acolo pe puşti.

— Da, da, o să vină, spuse poliţistul cel tînăr.

Pe fundul pantalonilor cenuşii i se întindea o pată maronie, mustoasă, iar ceilalţi se ţineau la distanţă.

— Dumnezeule bun, vreau să scap de-aici. Te rog, ajută-mă să scap de-aici.

— Atunci ce mai aştepţi, îl zeflemisi Teasle. Ia-o în sus, la deal. Să vedem cît de departe ajungi înainte să te împuşte.

Poliţistul înghiţi în sec.

— Hai, ce mai stai, spuse Teasle. Dă-i drumul. Fugi pe deal în sus.

— Nu, spuse poliţistul. Nu vreau.

— Atunci taci din gură.

— Dar trebuie să ajungem acolo, sus, se tîngui Lester. Înaintea lui. Dacă aşteptăm prea mult, o să ajungă el, iar noi n-o să mai scăpăm de pe cornişa asta.

Norii întunecaţi, adunaţi deasupra, se luminară de fulgere. Tună din nou, prelung şi tare, sonor.

— Ce-a fost asta ? Am auzit ceva, se sperie Lester.

Genunchiul scos prin despicătura pantalonilor îi era julit şi roşu.

— Tunetul, zise Shingleton. Ne joacă feste.

— Nu, şi eu am auzit, se împotrivi Mitch.

— Ascultaţi.

— E puştiul.

Parcă ar fi vomat cineva, parcă era undeva un

om care se îneca. Orval. Începuse să mişte, ghemuit, sprijinit în cap şi-n genunchi, cu şalele ridicate şi cu mîinile încleştate pe piept, ţinîndu-se strîns. Era ca o omidă care-şi ridică spinarea pentru a înainta cîţiva centimetri. Dar el nu înainta nicăieri. Cu spatele arcuit, înţepeni şi căzu. Picături de sînge i se prelingeau pe braţe şi încerca să spună ceva, scuipînd sînge.

Teasle era îngheţat de uimire. Fusese sigur că Orval era mort.

— Orval, şopti el.

Şi o luă la fugă înainte să-şi dea seama ce face. Stai jos, trebui să-şi amintească, lipindu-se de stîncă, încercînd să nu se transforme în ţintă, aşa cum făcuse Orval. Dar Orval era prea aproape de margine şi Teasle era sigur că avea să fie vizibil de jos, din pădure. Îl apucă pe Orval de umăr şi încercă să-l tragă înapoi în şanţ. Dar Orval era prea greu, totul dura prea mult, iar puştiul putea să tragă în orice clipă. Trase de Orval, smucindu-l şi, încet, acesta mişcă. Nu destul de repede. Pietrele erau ascuţite, iar hainele i se agăţau în ele, la marginea exterioară a stîncii.

— Ajutaţi-mă, le strigă Teasle oamenilor din spatele lui.

Orval scuipă din nou sînge.

— Ajutaţi-mă ! Puneţi mîna aici !

Cineva se repezi lîngă el să-l ajute şi amîndoi îl tîrîră înapoi de la margine, la adăpost. Teasle răsuflă adînc. Îşi şterse sudoarea de pe ochi, fără să aibă nevoie să se uite cine-l ajutase. Shingleton, desigur.

Iar Shingleton zîmbea. Rîdea chiar, nu tare, nu vesel, dar rîdea. Era mai mult un rîs interior.

— Am reuşit. N-a tras, am reuşit !

Era, într-adevăr, amuzant, aşa că Teasle începu şi el să rîdă. Apoi Orval scuipă din nou sînge şi Teasle văzu durerea de pe faţa lui şi nimic nu i se mai păru amuzant.

Întinse mîna să-i deschidă nasturii de la cămaşă.

— Uşurel, Orval. Hai să ne uităm şi să vedem ce putem face.

Încercă să deschidă cămaşa cît mai încet, dar sîngele lipise materialul de carne şi pînă la urmă trebui să smucească de ea, iar Orval gemu.

Era o privelişte pe care Teasle nu dorea s-o vadă prea mult. Din pieptul deschis ieşeau bulbuci de sînge.

— Cît... de rău ? întrebă Orval, crispîndu-se de durere.

— Nu te agita, spuse Teasle. Avem noi grijă de tine.

În timp ce vorbea, îşi descheia propria cămaşă şi se dezbrăcă de ea.

— Te-am întrebat... cît de rău.

Fiecare cuvînt era o şoaptă întretăiată de durere.

— Ai văzut destule răni în viaţa ta, Orval. Ştii la fel de bine ca şi mine cît de rău e.

Făcu cămaşa ghemotoc şi o aşeză în gaura din pieptul lui Orval. Cămaşa se îmbibă imediat cu sînge.

— Vreau să-mi spui tu. Te-am întrebat...

— Bine, Orval, nu-ţi irosi forţele. Nu mai vorbi.

I se lipeau mîinile de la sînge. Încheie cămaşa lui Orval peste ghemotocul pe care-l pusese în rană.

— N-am să te mint şi ştiu că nici nu vrei să te mint. A curs o grămadă de sînge şi e greu de văzut, dar părerea mea e că a atins un plămîn.

— Dumnezeule mare.

— Acum te rog să taci şi să-ţi păstrezi puterile.

— Te rog. Să nu mă laşi. Nu se poate să mă laşi.

— Nici nu mă gîndesc. O să te ducem înapoi şi o să facem tot ce se poate face. Dar trebuie să faci şi tu ceva pentru mine. Auzi ? Trebuie să te concentrezi şi să te ţii de piept. Am băgat cămaşa mea pe sub a ta şi vreau s-o ţii strîns pe rană. Trebuie să oprim sîngele. Mă auzi ? Înţelegi ?

Orval îşi linse buzele şi dădu slab din cap şi Teasle simţi un gust de praf pe buzele uscate. Nu putea spera că o cămaşă rulată va opri sîngele care curgea dintr-o asemenea rană. Gura îi era iască şi simţea şiroaie de transpiraţie pe spinarea goală. Soarele intrase demult în nori, dar căldura continua să-l apese şi, cu gîndul la apă, îşi dădu seama cît de însetat trebuie să fi fost Orval.

Ştia că nu trebuie să-i dea. Ştia asta din Coreea. Un om împuşcat în piept sau în stomac vomită apa băută, iar rana se deschidea mai tare, făcînd durerea şi mai cumplită. Dar Orval îşi lingea buzele fără încetare şi Teasle nu mai suportă să-i vadă durerea. O să-i dau un pic. Un pic de apă n-are să-i facă rău.

Orval avea prinsă de centură o gamelă. O desfăcu — avea învelitoarea de pînză aspră — şi desfăcu dopul, turnînd puţin în gura lui Orval. Acesta tuşi, scuipînd apă amestecată cu sînge.

— Doamne-Dumnezeule, spuse Teasle.

Timp de o clipă, mintea-i fu complet goală. Nu mai ştia ce să facă. Apoi se gîndi la aparatul de radio şi se repezi la el.

— Teasle cheamă poliţia statală. Poliţia statală! Urgent.

Ridică glasul.

— Urgent !

Radioul pîrîia din cauza energiei statice a norilor.

— Teasle cheamă poliţia statală ! Urgent !

Fusese hotărît să nu ceară ajutor prin radio, indiferent ce s-ar fi întîmplat. Nici măcar cînd văzuse elicopterul zdrobit, arzînd, nu-i chemase. Dar Orval murea.

— Poliţia statală, răspunde !

Radioul scrîşni odată cu fulgerul şi, în sfîrşit, se auzi o voce îndepărtată şi răguşită.

— Poliţia... aici... Bil.

Teasle nu avea timp de pierdut, aşa că nu-i ceru să repete.

— Nu te aud, strigă el grăbit. Elicopterul nostru s-a prăbuşit. Am un om rănit. Îmi trebuie un alt elicopter pentru el.

— ... face.

— Nu te aud. Am nevoie de alt elicopter.

— ... imposibil. Vine o furtună electrică. Toate ... aterizat.

— Dar o să moară, ce dracu' !

Vocea răspunse, dar Teasle nu reuşi să înţeleagă, apoi se pierdu în pîrîituri şi, cînd reveni, era în mijlocul unei fraze.

— Nu te aud, strigă Teasle.

— ... sigur aţi ales... tipul pe care să-l vînaţi... Beretă Verde... Medalia de Onoare.

— Ce ? Mai spune o dată !

— Beretă Verde ? întrebă Lester.

Vocea porni să repete, apoi se întrerupse definitiv. Începu să plouă cu stropi uşori, udînd pămîntul şi patalonii lui Teasle, plescăindu-i rece pe spatele gol. Deasupra, norii negri acopereau cerul. Fulgerul lumină stînca precum un reflector, care se

stinse la fel de brusc cum se aprinsese, făcînd din nou loc umbrelor și, odată cu ele, undelor de șoc ale tunetului.

— Medalia de Onoare ? ! îi zise Lester lui Teasle. Asta ne-ai pus să urmărim ? Un erou de război? Pe unul din Beretele Verzi ?

— N-a tras, bîigui Mitch.

Teasle se uită repede la el, îngrijorat că-și pierde controlul asupra oamenilor. Dar nu era așa. Mitch era agitat. încerca să le spună ceva. iar Teasle știa ce. Se gîndise și el la același lucru, dar nu părea posibil.

— Cînd l-ați tîrît pe Orval, îngăima Mitch. n-a tras. Nici nu mai e acolo. Încearcă să ne cadă în spate și ăsta e momentul să ne mișcăm !

— Nu, se răsti Teasle cu ploaia scăldîndu-i fața.

— Dar avem o șansă să..

— NU ! Poate că încearcă să ne cadă în spate, dar poate că nu. Poate nu vrea o singură țintă, și ne așteaptă pe toți să ne pierdem răbdarea și să ne arătăm.

Fețele le erau pămîntii. Norii se sparseră și începu să plouă cu adevărat.

10

Turna cu găleata. Șiroaiele îi biciuiau dureros. Vîntul îi arunca apa în ochi în gură.

— Furtună pe dracu'! Asta e potop de-a binelea!

Era întins într-o baltă. Se gîndea că nu se poate mai rău, dar chiar în clipa aceea ploaia începu să curgă mai tare și se trezi aproape acoperit. Fulgerele trosneau, strălucitoare ca soarele, apoi se lăsă

peste tot întunericul, tot mai de nepătruns, pînă se făcu noapte, deşi era doar, după-amiază. Din pricina ploii care-i plesnea ploapele, Teasle nu vedea nici măcar marginea stîncii. Tunetul îl făcu să tresară.

— Ce-a fost asta ?

Duse mîna la ochi să şi-i apere. Orval zăcea cu faţa în sus, cu gura deschisă în ploaie. O să se înece, gîndi Teasle. O să i se umple gura cu apă, o să respire şi o să se înece.

Mijindu-şi ochii se uită la ceilalţi, întinşi şi ei pe cornişă, în apă, şi-şi dădu seama că Orval nu era singurul în primejdie să se înece. Locul unde stăteau cu toţii era acum albia unui curent sălbatic. Apa curgea iute la vale venind din spatele lor, trecînd peste ei, măturînd buza cornişei şi, chiar dacă n-o vedea, ştia cum arată aceasta. Era o cascadă. Dacă furtuna se mai înteţea, aveau să fie tîrîţi cu toţii la vale.

Iar Orval va fi primul.

Îl apucă de picioare.

— Shingleton ! Ajută-mă, strigă scuipînd apa care-i umplea gura.

Peste cuvintele lui se auzi iar bubuind tunetul.

— Apucă-l de braţe, Shingleton. Şi hai s-o ştergem de-aici.

Temperatura scădea rapid. Ploaia cădea nepăcut de rece pe spatele lui. Îşi amintea despre oameni surprinşi de şuvoaie în munţi, despre aventurieri tîrîţi prin rîpi şi prăvăliţi de pe stînci, aruncaţi şi zdrobiţi de pietre.

— Trebuie să plecăm de-aici !

— Dar puştiul ? strigă cineva.

— N-are cum să ne vadă, acum ! Nu se vede nimic !

— Dar poate ne aşteaptă sus !

— N-avem timp să ne batem capul cu el! Trebuie să dispărem de pe cornişa asta înainte ca furtuna să se întețească! Altfel ne mătură!

Un fulger sclipi orbitor. Dădu din cap la vederea oamenilor lui. A fețelor lor. Ude şi luminate de fulger, erau ca nişte cranii albe. La fel de brusc cum apăruseră, craniile dispărură, iar el clipi în întuneric. Tunetul îi lovi timpanele ca un şir de explozii de mortiere.

— Sînt aici! răcni Shingleton, prinzîndu-l pe Orval de brațe. L-am apucat! Hai să mergem!

Îl traseră afară din apă, încercînd să urce. Ploaia se întețise. Era mai rece, mai iute. Bătea aproape orizontal, înecîndu-i într-un val nesfîrşit. Teasle alunecă. Căzu greu pe umăr şi-l scăpă pe Orval în curentul învolburat. Plescăind, se căzni să-l înşface din nou, să-i țină capul deasupra şuvoiului. Apoi alunecă el însuşi sub pînza apei şi inspiră.

Apa îi inundă căile respiratorii. Cineva îl apucă. Shingleton îl trăgea la suprafață.

— Nu! Orval! Ține-l pe Orval!

Nu-l găseau.

— Are să cadă peste margine!

— Aici! strigă cineva.

Teasle clipi ca să scape de apa din ochi, încercînd să-l vadă pe cel care strigase.

— Orval! L-am prins!

Apa se ridicase pînă la genunchii lui Teasle. Porni, abia ținîndu-se pe picioare, înspre locul unde polițistul îl sprijinea pe bătrîn, cu capul afară din apă.

— Îl luase curentul, spuse omul.

Era Ward, care trăgea de Orval încercînd să-l tîrască pe pantă în sus.

— Îl ducea spre margine. S-a lovit de mine în trecere.

Apăru şi Shingleton şi, împreună, îl ridicară pe Orval şi o luară la deal, împleticindu-se. La poalele pantei. Teasle înţelese de ce creştea nivelul apei atît de repede. Coasta avea un şanţ, prin care toate şuvoaiele se scurgeau spre ei.

— Trebuie să mai mergem. hotărî el. Trebuie găsit un drum mai uşor spre vîrf.

Vîntul îşi schimbă direcţia. Acum ploaia îşi lansa săgeţile spre ei din partea stîngă. Toţi ca unul, o luară spre dreapta pe bîjbîite, cu vîntul din spate.

„Dar unde sînt ceilalţi ?" se întrebă Teasle. „Au urcat deja ? Sînt încă jos ? De ce dracu' nu vin odată să-mi ajute ca să-l car pe Orval ?"

Apa îi trecu de genunchi. Îl ridică mai sus pe bătrîn şi se bălăbăniră mai departe. apoi vîntul îşi schimbă din nou direcţia : nu-i mai împingea încotro voiau să meargă, ci îi îmbrîncea înapoi de unde veniseră. Acum se luptau şi cu stihia şi cu ploaia. Shingleton se apropie şi îl ţinu pe Orval pe după umeri. Teasle de picioare. iar Ward îi susţinu spatele. Împiedicîndu-se şi alunecînd, ajunseră în sfîrşit într-un loc unde urcuşul părea mai uşor. Şi pe partea aceasta a pantei curgea un şuvoi, dar nu atît de puternic ca în dreptul şanţului. Aveau la îndemînă şi pietre mari, de care să se ţină.

„De-am putea vedea vîrful", se gîndi Teasle. „De-aş putea fi sigur că pietrele duc pînă la vîrf !"

Începură să urce. Shingleton era în frunte. Mereu cu spatele, aplecat, ca să-l poată ţine pe Orval de umeri. Îşi propti un picior îndărătul unui pietroi şi apoi se trase spre el. Se uită iar să găsească un alt pietroi în urmă, puse piciorul şi dădu din nou cu spatele. Teasle şi Ward îl urmau, preluînd cea mai mare parte a greutăţii lui Orval, lăsîndu-l pe

Shingleton să aleagă locurile de sprijin pentru ascensiune. Curentul era tot mai iute, le lovea cu putere picioarele.

Teasle ar fi vrut să ştie unde erau ceilalţi. De ce Dumnezeu nu veneau să-i ajute ? Ploaia îl plesnea rece pe spinare. Îl căra orbeşte pe Orval, simţindu-l pe Shingleton în faţă, urcînd panta, trăgîndu-l pe bolnav după el. Îl dureau braţele din încheieturi şi muşchii i se răsuceau din pricina greutăţii suferindului. Dura prea mult. Ştia că n-o să-l mai poată căra multă vreme. Trebuia să ajungă sus. Şi-atunci Ward alunecă şi căzu, iar Teasle aproape că-l scăpă pe Orval. Se prăbuşiră pe pantă şi alunecară cîţiva metri, duşi de curent, zbătîndu-se, agăţîndu-se de Orval.

Îl prinseră. O luară din nou în sus.

Dar asta fusese tot ce puteau face. Pe neaşteptate, Shingleton scoase un strigăt şi se prăvăli pe lîngă Orval, izbindu-l în piept pe Teasle. Căzură amîndoi pe spate, Teasle îl scăpă pe Orval şi nu mai ştiu decît că era întins pe spate, la baza pantei, iar apa curgea peste el şi pietrele îl loveau.

— N-am avut ce face ! strigă Shingleton. Mi-a aunecat piatra de sub picior !

— Orval ! L-a luat curentul !

Teasle se aruncă în jos, plescăind. Îşi şterse faţa cu palma, clipi ca să poată vedea ceva. Nu se putea apropia de margine — acolo curentul era prea puternic. Dar pentru Dumnezeu, trebuia să-l oprească pe Orval.

Se apropie încet, ştergîndu-şi ochii. Un fulger sclipi. Şi iată clar, luminat, trupul lui Orval căzînd peste margine. Apoi totul se întunecă din nou, iar Teasle îşi simţi o gheară în gît. Lacrimi fierbinţi, amestecate cu stropi reci de ploaie, îi curgeau pe

față, și se porni să urle. Urlă pînă cînd i se uscă gîtlejul :

— Lua-i-ar dracu' de nenorociți ! Îi omor că n-au venit să ne ajute !

Shingleton se apropie, din întuneric.

— Orval ! Îl vezi ?

Teasle trecu pe lîngă el. Încercă să se ridice.

— Îi omor !

Sprijinindu-se de o piatră se ridică, vîrf un picior sub o alta și se împinse în sus, agățîndu-se, căutînd puncte de sprijin prin apa care încerca să-l tragă la vale. Ajunse repede în vîrf și se repezi în pădure. Aici zgomotul ploii era asurzitor. Vîntul îndoia copacii, ploaia șuiera printre crengi și, nu departe, trăsnetul trecu printr-un trunchi cu sunetul ascuțit al securii care despică o bucată de lemn tare.

Copacul se prăbuși în fața lui. Sări peste el.

— Șefule ! strigă cineva. Aici, șefule !

Nu vedea fața. Văzu doar trupul, ghemuit lîngă un pom.

— Aici, șefule !

Omul dădea larg din mîini. Teasle se repezi la el, apucîndu-l de cămașă. Era Mitch.

— Ce faci ? întrebă Mitch. Ce te-a apucat ?

— A căzut peste margine ! răcni Teasle.

Retrăgîndu-și pumnul îi arse una zdravănă lui Mitch în gură, aruncîndu-l în trunchiul copacului, apoi în noroi.

— Cristoase ! gemu Mitch scuturînd capul o dată, apoi încă o dată.

Își duse mîna la gura plină de sînge.

— Isuse Cristoase ! Ce-ai pățit ? se oțărî el. Lester și cu ceilalți au fugit. Eu am stat pe loc. Am rămas cu voi.

11

Cu siguranță că Teasle ajunsese de-acum în pădure. Rambo era convins. Furtuna era prea violentă și dura de prea multă vreme, iar Teasle și oamenii lui nu puteau rezista atîta vreme în spațiu deschis, pe cornișă. La adăpostul ploii care-l împiedicase pe el să tragă, probabil profitaseră de ocazie să urce panta și să intre în pădure. Nu-i nimic. Nu puteau fi prea departe. Făcuse de multe ori treaba asta pe ploaie și știa ce înseamnă vînătoarea de oameni în astfel de condiții.

Ieși din tufișuri și copaci și se îndreptă spre poalele stîncii. În confuzia provocată de furtună știa că ar fi putut să fugă în partea cealaltă, adîncindu-se în pădure, dacă ar fi vrut. Judecînd după plafonul dens, înalt, de nori, ar fi putut ajunge la mulți kilometri depărtare înainte ca furtuna să se potolească destul pentru ca Teasle să-l poată urmări, atît de departe încît să nu-l mai poată prinde în veci. Era posibil ca, după ambuscadă și după ploaie, Teasle să nu mai aibă nici inima să-l urmărească, dar asta nu mai conta : pentru moment, era hotărît să nu mai fugă, fie că era urmărit sau nu. Stătuse la adăpost între tufe, pîndind vîrful stîncii în așteptarea unei noi ținte și se gîndise cum îl făcuse Teasle să omoare din nou, ca să-l dea în urmărire pentru crimă. Se înfuria tot mai tare pe măsură ce se gîndea la lunile, cel puțin două, pe care avea să le petreacă fugind și ascunzîndu-se, ca să ajungă în Mexic. Dar acum avea să-ntoarcă roata și să-l facă pe Teasle să fugă **de el.** Să-i arate cum e. Nenorocitul, avea să i-o plătească.

„Dar și tu ai vrut-o, măcar în parte. Nu numai Teasle. Ai fi putut da înapoi.

Pentru a șaisprezecea oară, pentru numele lui Dumnezeu ? ! Cu nici un chip !

Chiar dacă ar fi fost a suta oară, ce dacă ? Ar fi fost mai bine să dai înapoi decît să ajungi aici. Mai bine renunță. Pune-i capăt. Fugi.

Și să-l las să facă același lucru altcuiva ? Pe dracu' ! Trebuie oprit.

Ce ? Nu de-aia o faci ? Recunoaște că ai dorit ca toate astea să se-ntîmple. Ai căutat-o cu lumînarea, ca să-i poți arăta ce știi, să-l șochezi cînd o să vadă că nu și-a găsit omul. **Îți place.**

N-am căutat nimic. Dar așa e, **îmi place.** Nenorocitul ăla o să plătească."

Pămîntul era negru, hainele i se lipeau, reci ca gheața, de piele. Înaintea lui, iarba înaltă și moale se unduia, bătută de ploaie. Mergea prin ea și o simțea prelingîndu-i-se ușor pe lîngă pantalonii uzi. Ajunse în dreptul pietroaielor care duceau chiar la baza stîncii și urcă pe ele atent. Printre ele și peste ele se scurgea șuvoaie de apă și, în bătaia vîntului, nu era greu să alunece și să cadă, lovindu-se iar la coastele zdrobite. De cînd sărise de pe stîncă și se izbise de crengile pinului, simțea o durere pulsîndă și, de fiecare dată cînd respira, simțea ceva apăsîndu-i pieptul pe dinăuntru. Avea acolo ceva ca un harpon mare, sau ca un ciob de sticlă zimțuit. Trebuia să facă ceva. Repede.

Foarte repede.

Auzi ceva ca un muget. Îl mai auzise și în pădure și crezuse că e zgomotul vîntului și al ploii. Dar acum se auzea mai tare, pe măsură ce urca spre peretele de stîncă, și se convinse că nu era ploaia. Stînca îi apăru înainte, cenușie, și atunci o văzu. O cataractă. Stînca devenise pragul unei cascade, peste care se prăvălea șuvoiul, lovindu-se cu zgomot de pietre, pulverizat în stropi fini. Era periculos să

te apropii mai tare. Ocoli spre dreapta. La vreo sută de metri mai departe știa că trebuie să fie copacul în care sărise. Și, foarte aproape, era trupul polițistului care căzuse cu cîinii de pe stîncă.

Nu găsi trupul nicăieri în preajma copacului. Se pregătea să-l caute printre ruinele elicopterului, cînd realiză că apa trebuie să-l fi măturat la vale, peste pietre, în iarba înaltă. Într-adevăr, îl găsi chiar la margine, cu fața-n jos în apă. Avea vîrful capului zdrobit, mîinile și picioarele îi erau răsucite, ciudate. Rambo se întrebă unde erau cîinii, dar nu-i putu găsi. Probabil cadavrele lor fuseseră duse de apă și mai departe, prin iarbă. Îngenunchie să percheziționeze mortul.

Centura tipului — de ea avea nevoie. Cu o mînă ținea pușca să nu-i cadă în apă, iar cu cealaltă se apucă să-l întoarcă. Fața nu arăta prea rău, văzuse lucruri mai oribile în război. Nu o mai privi, ci se concentră asupra centurii, care trebuia descheiată și scoasă de sub el. Efortul îl făcu să icnească, coastele parcă îi sfîșiară pieptul. În cele din urmă eliberă centura și se apucă să verifice ce era prins de ea.

Un bidon mic, îndoit, dar nu spart. Deșurubă dopul și auzi plescătul apei — era pe jumătate plin. Apa dinăuntru avea un gust ușor metalic.

Un pistol atîrnat în toc, închis cu o clapă de piele, peste patul armei. Probabil nu intrase prea multă apă înăuntru. Scoase arma, impresionat de cît de bine își echipa Teasle oamenii. Era un Colt Python — țeavă groasă, de patru țoli, cu cătare mare la capăt. Mînerul de plastic, cu care se vindea de obicei, fusese înlocuit cu unul scurt, de lemn, care nu devenea alunecos dacă se uda. Semnele de ochire de lîngă cocoș fuseseră și ele modificate. De

obicei fixe, acestea fuseseră ajustate pentru tragere de la distanță mare.

Nici nu sperase să pună mîna pe o armă atît de bună. Avea un încărcător pentru cartușe Magnum 357, al doilea în ordinea forței de șoc dintre pistoale. Puteai omorî un cerb. Ba glonțul putea chiar trece printr-un cerb. Trase de pîrghia laterală, dînd la iveală încărcătorul. Avea înăuntru încă cinci cartușe ; locașul din dreptul percutorului era gol. Grăbit, băgă revolverul la loc în toc, să nu-l ude ploaia, și se uită în rezervorul de cartușe, numărînd încă 15 bucăți. Apoi se încinse cu centura și se aplecă, cu coastele mușcîndu-i carnea, să golească buzunarele individului. Dar de-aici nu avea ce să ia.

În poziția aceea, aplecat, pieptul îl durea mai rău ca oricînd. Trebuia să facă ceva. Acum. Desfăcu și cureaua de la pantalonii polițistului, se îndreptă greu de șale cu cureaua în mînă, își desfăcu cămașa de lînă pe care o avea de deasupra, și pe cea albă de bumbac, de dedesubt. Ploaia îi lovea pieptul. Își înfășură cureaua în jurul toracelui și o strînse ca pe o fașă. Durerea se mai domoli. De-acum simțea doar o apăsare, care-l stînjenea în zona lovită. Respira greu. Chinuit.

Dar măcar nu mai era durerea aceea tăioasă.

Se încheie la nasturi și cămașa udă se lipi, rece, de el. Teasle. Era vremea să pornească în căutarea lui. O clipă ezită și aproape că o luă spre pădure. Nu, nu, urmărirea lui Teasle avea să-l coste timp și, dacă prin munți se mai afla și vreo altă poteră, putea să dea de ea. Dar două ore nu erau atît de mult. Atît îi trebuia ca să-l prindă, și după aceea, la adăpostul întunericului, avea timp să-și facă pierdută urma. Merita două ore ca să-i dea o lecție.

Bun, atunci încotro ? Spre cornișa de pe creastă.

hotărî. Dacă Teasle voia să coboare cît mai repede, pe-acolo trebuia s-o ia. Cu puțin noroc putea să i-o ia înainte și să-l întîmpine la coborîre. O luă grăbit spre dreapta, unde se vedea marginea porțiunii acoperite cu iarbă. La scurtă vreme se împiedică de cel de-al doilea cadavru.

Era bătrînul în verde. Dar cum de se prăbușise de pe cornișă și ajunsese aici ? Centura lui nu avea pistol. Avea însă un cuțit de vînătoare și o tașcă înăuntru căreia Rambo găsi ceva de mîncare. Felii de carne uscată. Destul de multe. Mușcă, abia mestecînd, înghiți, mușcă din nou. Cîrnați afumați, uzi și cam striviți de stînci, în cădere, dar erau buni de mîncat și continuă să muște, să mestece, să înghită repede, forțîndu-se să mănînce mai încet, plimbînd mîncarea prin gură. Curînd băgă în gură ultimele bucăți, lingîndu-și degetele ; după aceea nu mai rămase decît cu gustul de afumătură și iuțeala de pe limbă, de la ardeii cu care era preparată carnea.

Un fulger, apoi tunetul, și se cutremură pămîntul. Trebuia să fie atent ; începea să-i meargă prea bine. Mai întîi pistolul, gloanțele și plosca, iar acum cuțitul și cîrnații. Îi veniseră atît de ușor încît ar fi bine să fie cu ochii în patru. Știa cum merg lucrurile astea, dar și cum se încheie ele. Acum îți mergeau toate în plin, și peste cîteva clipe... Ei bine, trebuia să se asigure că pe el norocul nu avea să-l părăsească.

12

Teasle își dezmorțea mîna, închizînd și deschizînd pumnul. Încheieturile degetelor, julite în din-

ții lui Mitch, se umflaseră, dar și buzele celui lovit se umflaseră de două ori mai tare. În bubuitul tunetului Mitch încercă să se ridice. Un genunchi îi cedă și căzu plîngînd lîngă copac.

— N-ar fi trebuit să-l lovești atît de tare, spuse Shingleton.

— Știu, zise Teasle.

— Ai făcut box de performanță. N-aveai voie să-l lovești atît de tare.

— Ți-am spus că știu. N-ar fi trebuit să-l lovesc deloc. S-o lăsăm baltă.

— Uită-te la el. Nici nu se poate ține pe picioare. Cum are să meargă mai departe ?

— Lăsați asta, spuse Ward. Avem altele, mai grave, pe cap. Puștile, aparatul de radio, le-a luat apa.

— Mai avem pistoalele.

— Dar nu pentru distanță, se răsti Teasle. Nu împotriva unei puști. Cum se luminează, puștiul o să ne poată ochi de la un kilometru.

— Dacă nu profită de furtună ca s-o șteargă, adăugă Ward.

— Nu. Trebuie să plecăm de la ideea că vine după noi. Deja am fost mult prea imprudenți. Trebuie să începem să ne așteptăm la tot ce e mai rău. Chiar dacă uneori ce e mai rău nu se-ntîmplă, tot sîntem la capătul puterilor. N-avem nici hrană, nici echipament. Nu sîntem organizați. Sîntem morți de oboseală. Am avea noroc dacă o să ne mai putem tîrî înapoi spre oraș.

Îl privi pe Mitch, care ședea în ploaie și-n noroi, ținîndu-se de gură și gemînd.

— Dați-mi o mînă de ajutor, spuse, ridicîndu-l pe Mitch.

— N-am nimic, mîrîi el printre dinții sparți. Ai făcut destul. Nu te mai apropia de mine.

— Lasă-mă pe mine, interveni Ward.
Dar Mitch îl împinse și pe el.
— V-am spus că n-am nimic.
Avea buzele purpurii, umflate. Lăsă capul în jos și-și acoperi fața în mîini.
— N-am nimic, fir-aș al dracului.
— Sigur că n-ai, îl aprobă Ward prinzîndu-l cînd cădea în genunchi.
— Eu... Isuse, dinții mei.
— Știu, făcu Teasle și, împreună cu Ward, îl ridică pe Mitch.
Shingleton se uită la Teasle, clătinînd din cap.
— Ce porcărie. Uită-te ce ochi împăienjeniți are. Și uită-te și la tine. Cum ai să reziști la noapte fără cămașă ? Ai să-ngheți.
— Nu-mi purta mie de grijă. Mai bine uită-te după Lester și după ceilalți.
— Or fi întins-o de multă vreme.
— Nu cu furtuna asta. Nu se vede nimic. Nici n-ar putea merge în linie dreaptă. Probabil rătăcesc pe undeva pe-aici și-o să ne împiedicăm de ei. Deci cască ochii bine. Lester și polițistul ăla tînăr sînt atît de speriați la gîndul că puștiul e pe urmele lor încît pot să creadă că e el și să-nceapă să tragă. Am mai văzut chestii din astea.
Se gîndea la furtunile de zăpadă din Coreea, la o santinelă care își împușcase unul din camarazi, dar n-avea timp de explicații. Și la nopțile ploioase din Louisville, unde doi polițiști se împușcaseră unul pe celălalt. **Tatăl lui.** Ceva asemănător se întîmplase și cu tatăl lui, dar nu era bine să se gîndească la asta acum. **Nu trebuia să-și amintească.**
— Hai să mergem, spuse brusc. Avem o mulțime de kilometri de străbătut și nu sîntem cine știe ce odihniți.

Împinşi din spate de ploaie, îl purtară pe Mitch printre copaci La început doar îşi tîrî picioarele prin noroi, apoi stîngaci, greoi, reuşi să meargă.

„Erou de război", se gîndea Teasle. Spatele îi amorţise complet din cauza ploii reci care se scurgea pe el. Puştiul spusese că făcuse războiul, dar cui i-ar fi dat prin cap să-l creadă ? De ce nu spusese mai mult ?

„Ar fi schimbat ceva ? Te-ai fi purtat altfel cu el decît cu altul ?

Nu, n-aş fi putut.

Perfect, atunci gîndeşte-te mai bine la ce ştie să facă, pentru clipa în care vă veţi întîlni.

Dacă vă veţi mai întîlni. Dar poate te înşeli. Poate nu mai vine.

Dar s-a întors în oraş de-atîtea ori, nu ? O să vină el şi de data asta. Da, da, o să vină."

— Uite, tremuri, observă Shingleton.

— Tu cască ochii după Lester şi ceilalţi.

Nu se putea opri să se gîndească. Cu picioarele înţepenite, abia mişcîndu-se, susţinîndu-l pe Mitch şi înaintînd cu greu împreună cu ceilalţi, printre copaci, în ploaie, nu putea să nu-şi amintească ce i se întîmplase tatălui său în sîmbăta aceea, cînd plecase la vînătoare cu ceilalţi şase. Tatăl său voise să-l ia cu ei, dar trei dintre ei spuseseră că e prea tînăr, iar el cedase, deşi nu-i plăcuse felul în care îl trataseră. Era prima sîmbătă din sezonul de vînătoare şi o ceartă ar fi stricat ziua

Şi povestea îi revenea în minte Cum îşi aleseseră posturile de-a lungul albiei secate a rîului, marcată cu urme proaspete şi excremente de cerb. Cum tatăl lui urcase la deal, unde făcuse mult zgomot, ca să sperie cerbul şi să-l gonească în josul albiei, unde vînătorii să-l vadă şi să-l împuşte. Re-

gula era ca toţi să rămînă pe loc, pentru ca să nu se creeze confuzii. Dar unul din ei, pentru prima dată la o vînătoare, plictisit să aştepte o zi întreagă sosirea cerbului, ieşise din ascunziş să vadă dacă nu găseşte ceva pe cont propriu. auzise zgomot, văzuse mişcare în tufişuri şi trăsese, despicîndu-i tatălui lui Teasle capul, aproape în jumătate. Trupul mai că nu putuse fi lăsat într-un sicriu deschis : craniul era spintecat mai rău decît păruse la început. Cel de la pompele funebre îi pusese încă o perucă şi toată lumea fusese de acord că arată ca viu. Orval luase parte la vînătoarea aia, iar acum Orval era şi el mort, împuşcat, şi, sprijinindu-l pe Mitch prin furtună, Teasle începea să se teamă tot mai tare că va muri şi el. Îşi încordă privirea să vadă dacă nu cumva Lester şi ceilalţi erau în întunericul pădurii din faţa lui. Dacă într-adevăr se rătăciseră şi începeau să tragă din spaimă, ştia că nu va fi vina nimănui decît a lui. De fapt, ce erau poliţiştii lui ? Poliţişti de circulaţie, cu o leafă de 5700 de dolari pe an. Poliţişti într-un oraş mic, obişnuiţi cu problemele unui oraş mic, întotdeauna cu speranţa că n-avea să se întîmple nimic grav, întotdeauna avînd pe cineva pe-aproape, să-i ajute dacă trebuia. Şi iată-i acum în munţii cei mai sălbatici din Kentucky, fără nici un sprijin împotriva unui ucigaş cu experienţă, şi numai Dumnezeu ştie cum de rezistaseră şi pînă acum. Acum îşi dădea seama că n-ar fi trebuit să-i tîrască pînă aici. Ar fi trebuit să aştepte poliţia statală. De cinci ani se amăgea cu gîndul că departamentul lui era la fel de bine organizat şi instruit ca şi cel din Louisville, dar abia acum înţelegea că, în aceşti cinci ani, puţin cîte puţin, oamenii se obişnuiseră cu munca de rutină şi-şi pierduseră agerimea. Şi el la fel. Gîndul la felul în care se certase cu Orval în loc să se concentreze

asupra puştiului, la felul în care acesta îl atrăsese în cursă, la echipamentul pierdut, la potera risipită la dracu' în praznic şi la moartea lui Orval îl obliga să recunoască — idee pe care o respingea, dar care revenea mereu, tenace — cît de tare se moleşise.

Îl lovise pe Mitch, de exemplu.

Nu-l avertizase pe Orval să stea jos.

Primul zgomot se confundă cu tunetul. Nu era sigur că auzise bine. Se opri şi privi către ceilalţi.

— Voi aţi auzit ?

— Nu ştiu, spuse Shingleton. În faţă, cred. Şi spre dreapta.

Atunci se auziră încă trei, fără îndoială ecourile unor împuşcături.

— E Lester, zise Ward. Dar nu trage încoace.

— Nu cred că el şi-a păstrat puşca, dacă noi n-am reuşit, spuse Teasle. E puştiul care trage.

Se auzi încă un foc, tot de puşcă şi aşteptă un altul, care să îl urmeze, dar acesta nu mai veni.

— A fugit şi le-a ieşit înainte la crevasă, rosti Teasle. Patru focuri. Patru oameni. Al cincilea a fost ca să lichideze pe vreunul. Acum are să vină după noi.

Porni grăbit împreună cu Mitch în direcţia opusă împuşcăturilor.

Ward rămase pe loc.

— Staţi un pic. Nu încercăm să-i ajutăm ? Nu-i putem lăsa aşa.

— Sînt morţi. Poţi să fii sigur.

— Şi acum o să vină după noi, se sperie Shingleton.

— Mai mult ca sigur, se resemnă Teasle.

Ward privea neliniştit în direcţia de unde se auziseră împuşcăturile. Închise ochii, obosit.

— Săracii.

Îl săltă la iuţeală pe Mitch şi porniră spre stîn-

ga, tot mai iute. Ploaia se mai oprise: dar acum se înteţi din nou.

— Puştiul o să ne aştepte probabil în dreptul stîncii, în speranţa că n-am auzit, spuse Teasle. Asta o să ne lase nouă un avans. Cînd se va convinge că nu mai venim, o să traverseze cornişa să ne ia urma, dar ploaia va şterge tot şi n-o să mai găsească nimic.

— Atunci am scăpat, răsuflă uşurat Ward.

— Am scăpat, repetă Mitch, prosteşte.

— Nu. Cînd o să vadă că nu dă de urma noastră, o să fugă spre capătul celălalt al stîncii, să ne iasă înainte. O să aleagă un loc pe unde i se va părea mai probabil să coborîm şi o să stea liniştit să ne aştepte.

— Atunci, se grăbi Ward, nu avem altceva de făcut decît să i-o luăm înainte, nu ?

— Înainte, nu ? repetă Mitch clătinîndu-se.

După cum prezenta Ward lucrurile, totul părea foarte simplu. Iar Mitch era atît de caraghios că Teasle rîse, nervos.

— Ce dracu', tot ce avem de făcut e să ajungem acolo primii, spuse uitîndu-se la Shingleton şi la Ward, impresionat de stăpînirea lor de sine şi, pentru prima dată, îi trecu prin cap că, pînă la urmă, s-ar putea ca lucrurile să se rezolve.

13

Pe la şase ploaia se transformă într-o grindină mare. Shingleton primi în faţă cîteva rafale atît de puternice încît trebuiră să se adăpostească, bîjbîind, la poalele unui copac. Frunzele acestuia căzuseră

deja, dar ramurile ofereau un oarecare adăpost, reţinînd în mare parte grăunţele de gheaţă. Restul însă cădea lovindu-l pe Teasle în piept şi în spate, peste braţele ridicate protector deasupra capului. Dorea cu disperare să o poată lua iar din loc, dar ştia că ar fi fost o nebunie să încerce. Nu trebuiau multe asemenea bucăţi de gheaţă ca să lungească un om la pămînt. Dar cu cît stătea mai mult ghemuit lîngă copac, cu atît mai mult timp îi lăsa puştiului să-i prindă din urmă şi nu putea decît să spere că şi el fusese nevoit să se oprească şi să-şi caute un adăpost.

Aşteptă, privind în jur, pregătit de atac, pînă cînd în sfîrşit grindina se opri, ploaia stătu şi ea şi, profitînd de faptul că cerul se luminase puţin şi vîntul se mai potolise, porniră din nou la drum. Dar, fără vînt şi ploaie, zgomotele pe care le făceau printre tufişiri răsunau periculos de tare. Încercară să meargă mai încet, dar fără prea mare folos, aşa că măriră pasul din nou.

— Urcuşul ăsta n-are sfîrşit ?, gîfîi Shingleton. Cred că am făcut aşa, mile întregi...

— Da, mile întregi, răspunse Mitch. Patru mile. Cinci... Şase...

Începuse din nou să-şi tîrască picioarele.

Apoi căzu. Ward îl ridică, apoi căzu şi el. Se răsturnă.

Ecoul împuşcăturii răsuna încă printre copaci, iar Ward zăcea pe spate, cu mîinile şi picioarele înţepenite în agonie şi, de unde era întins, Teasle văzu că Ward primise glonţul drept în piept. Fu surprins că e culcat la pămînt. Nu-şi amintea să se fi aruncat. Fu surprins să constate că avea pistolul în mînă.

Dumnezeule, acum murise şi Ward.

Voi să se tîrască pînă la el, dar n-avea nici un rost. Dar Mitch ? Nu, nu şi el. Era prăvălit în noroi, nemişcat, ca şi mort. Nu. Era viu. Deschisese ochii şi clipea privind ţintă un copac.

— L-ai văzut pe puşti ? îl întrebă Teasle repede pe Shingleton. Ai văzut de unde a tras ?

Nici un răspuns. Shingleton era lăţit la pămînt, cu privirea fixă înainte, cu pielea întinsă pe pomeţii masivi, de neclintit..

Teasle îl zgîlţîi.

— L-ai văzut, te-am întrebat ? ! Potoleşte-te !

Mişcarea aceea violentă fu ca un declanşator ce îl întoarse la realitate pe Shingleton.

— **Ţine-ţi dracului mîinile** acasă !, se răsti el.

— Te-am întrebat dacă l-ai văzut.

— Nu, ţi-am spus.

— N-ai spus **nimic.**

— Nimic, spuse Mitch aiurea.

Se uitară la el.

— Repede, ajută-mă, spuse Teasle şi îl traseră într-o scobitură împrejmuită de tufe, cu un trunchi putrezit de-a curmezişul intrări. Scobitura era plină cu apă de ploaie, în care Teasle se cufundă încet, simţindu-i răceala pe piept şi pe burtă.

Îi tremurau mîinile în timp ce verifica să nu-i fi intrat apă pe ţeava pistolului. Ştia ce are de făcut acum şi-i era frică, dar nu vedea altă cale şi ştia că, dacă medita prea mult asupra ei, era posibil să nu poată s-o ducă pînă la capăt.

— Stai aici cu Mitch, îi spuse lui Shingleton cu gura uscată.

De cîteva ceasuri nu mai băuse o gură de apă.

— Dacă vine cineva prin tufişuri şi nu spune că-s eu, trage.

— Cum adică să stau aici ? Unde..:

— Înainte. Dacă încercăm să ne întoarcem pe

unde am venit, are să ne urmărească. Mai bine să ne economisim forțele și să sfîrșim odată cu el.

— Dar el e special antrenat pentru chestii dintr-astea.

— Iar eu am fost antrenat pentru patrulele de noapte în Coreea. Asta era acum douăzeci de ani, dar n-am uitat chiar tot. Oi fi eu mai încet și scos din formă, dar alte soluții mai bune nu cunosc deocamdată.

— Hai să stăm aici să-l așteptăm. Lasă-l să vină el la noi. Știm că o să vină. Și sîntem gata să-l primim.

— Și cînd vine noaptea și o să se strecoare în spatele nostru fără să- auzim ?

— Cînd vine noaptea o luăm din loc.

— Sigur, și-o să facem atîta zgomot, încît nici n-o să fie nevoie să ne vadă ca să ne împuște. Nu va trebui decît să îndrepte pușca spre direcția din care ne aude.

Se tîrî afară din scobitură și o luă la stînga, ocolind trunchiul căzut. Noroiul era rece și trebuia să facă eforturi să înainteze. Se tîrî cîțiva metri, se opri să asculte, porni din nou și, de fiecare dată cînd își înfigea vîrfurile pantofilor în noroi ca să se împingă înainte, mocirla plescăia ca o ventuză, iar el se oprea încordat. Forța de absorbție a noroiului creștea, pînă cînd fu nevoit să renunțe să se mai împingă în picioare și trecu la tîrîtul pe coate și pe genunchi, atent să nu-și scape pistolul în glod. Picături de apă i se scurgeau pe spinare, din tufele pe sub care trecea. Se oprea, asculta, apoi se tîra mai departe.

Oricum Shingleton n-ar fi înțeles al doilea motiv care îl determina să facă treaba asta singur, își zicea. Nu Shingleton fusese răspunzător și nu el făcuse toate greșelile care îi uciseseră pe Orval și

pe polițistul cel tînăr și pe Ward și pe Galt și pe cei doi din elicopter și pe toți ceilalți. Și-atunci, cum ar fi putut Shingleton să priceapă de ce nu se putea hotărî să mai lase încă o dată pe cineva să moară pentru el ? De data asta vor fi doar el și puștiul, nimeni altcineva, așa cum începuse toată povestea și, dacă avea să mai facă vreo greșeală, atunci măcar va fi singurul care să plătească.

Cînd pornise, ceasul arăta 6,30. Era atît de concentrat asupra propriilor mișcări și a sunetelor din jur încît, a doua oară cînd se uită la ceas, era 7,00. O veveriță care se cocoța într-un copac îl făcu să tresară convins că e puștiul și aproape că o împușcă. Lumina scădea, de data asta nu din pricina norilor ci a înserării ; aerul era tot mai rece de-acum iar el tremura, continuînd să se tîrască. Chiar și așa însă, șuvițe de sudoare îi coborau pe față, pe spate și de la subțioară.

Frica. Presiunea fierbinte din anus. Adrenalina pulsîndu-i în stomac. Voia cu disperare să se întoarcă și tocmai de aceea se forța să înainteze.

Dumnezeule din ceruri, dacă rata șansa aceea, nu va fi pentru că i-ar fi fost teamă de moarte. Nu de aceea. Ci pentru că i-o datora lui Orval. O datora tuturor celorlalți.

7,15. Se tîrîse destul de departe, în zig-zag, prin pădure, oprindu-se din cînd în cînd, scrutînd atent toate tufișurile și ascunzișurile să vadă dacă dușmanul lui nu era pe acolo. Zgomotele ușoare îl făceau să tresară, zgomote pe care nu le recunoștea, trosnetul unei crengi care putea fi ruptă de celălalt care își schimba poziția ca să tragă, foșnetul frunzelor — din nou puștiul, ocolindu-l ca să-i cadă în spate. Se tîra încet, luptînd împotriva panicii care-l îndemna să se grăbească, să termine odată, încercînd să se concentreze pe tot ce se întîmpla în jurul

lui. Un adăpost cît de mic îi era suficient celuilalt. Tot ce avea el de făcut era să dea greş o singură dată, să lase necontrolat un tufiş sau o groapă şi acesta i-ar fi fost sfîrşitul. Atît de brusc, încît nici n-ar fi auzit împuşcătura ucigaşă.

Se făcu 7,30 şi umbrele se întinseră suficient ca să-l păcălească. Ceva ce părea să fie puştiul era numai trunchiul strîmb al unui copac, în întuneric. Un buştean căzut în spatele unei tufe îl păcălea în acelaşi chip. Acum ştia că făcuse tot ce-i stătea în puteri. Era vremea să se întoarcă. Asta era partea cea mai grea. Îi obosiseră ochii, umbrele îl înconjurau şi nu mai voia decît să se întoarcă la Shingleton, să se odihnească puţin, să-l lase pe el să stea de pază. Dar nu-şi putea permite să uite de prudenţă şi să se grăbească înapoi. Chiar pe drumul pe care venise, încă trebuia să piardă timp controlînd fiecare copac şi tufiş, înainte de a face vreun pas. Trebuia să fie atent şi în urmă, pentru ca să nu-i cadă în spate. Îşi simţea spatele atît de descoperit, de alb, încît se tot aştepta ca, privind peste umăr, să-l vadă pe puşti ţintind, cu un zîmbet, şanţul dintre omoplaţi. Glonţul avea să îi zdrobească atunci coloana, să îi rupă tot pe dinăuntru şi, într-o clipă, putea fi mort. Şi, în ciuda propriei raţiuni, se grăbi să se întoarcă.

Mai că uită să-l anunţe pe Shingleton că se întorcea. Ce glumă ! Să rişte, în căutarea puştiului, ca să fie împuşcat de unul de-al lui.

— Eu sînt, şopti el. Eu sînt, Teasle.

Dar nu răspunse nimeni.

Am şoptit prea încet, şi nu m-a auzit, se gîndi Teasle.

— Sînt eu, repetă mai tare. Sînt eu Teasle.

Dar din nou nu răspunse nimeni. Şi Teasle înţelese că ceva nu era în regulă.

Ocoli scobitura şi se tîrî spre ea din cealaltă direcţie. Ceva era mai mult decît în neregulă. Shingleton nu era acolo, iar Mitch zăcea pe spate, în baltă, cu beregata tăiată de la o ureche la alta, şi din spintecătură se ridicau aburi în aerul rece. Shingleton. **Unde era Shingleton ?** Îngrijorat şi obosit să aştepte, pesemne plecase şi el în căutare, lăsîndu-l singur pe Mitch, iar celălalt venise şi-i tăiase beregata cu cuţitul, ca să nu facă zgomot. Nemernicul ăla, realiză Teasle, nemernicul trebuia să fie prin preajmă.

Se lăsă pe vine răsucindu-se în loc cu revolverul pregătit. Vederea lui Mitch, nevoia disperată de a se acoperi din toate părţile, îl îndemnau să strige „Shingleton, întoarce-te ! Shingleton !" Doi inşi, spate-n spate, ar fi avut, poate, o şansă să-l vadă pe puşti apropiindu-se. „Shingleton ! !" voia să ţipe.

Se auzi, în schimb, vocea lui Shingleton, de undeva din dreapta.

— Ai grijă Will, m-a prins !

Strigătul fu acoperit de o împuşcătură şi asta fu tot ce mai putea răbda Teasle. Nervii îi cedară şi o rupse la fugă aproape fără să-şi dea seama, urlînd, aruncîndu-se printre umbre, printre copaci şi tufişuri.

Aaaeeiii ! răcnea. **Spărtura din stîncă** era singurul lucru la care se mai putea gîndi. Stînca, stînca ! !

14

Trăsese în direcţia lui Teasle, dar lumina era slabă şi copacii deşi. Oricum Shingleton îl smucise

pușca îndreptînd glonțul în jos. Shingleton ar fi trebuit să fie mort. Fusese împușcat în cap. N-ar fi trebuit să mai fie în stare să se ridice și să-i apuce arma, ca să-l facă să rateze. În timp ce-l împușca încă o dată, în ochi, ca să fie sigur că e mort, Rambo nu se putu opri să-l admire.

Porni imediat în fugă după Teasle. Era limpede că ținta lui Teasle era stînca și-și puse în cap să ajungă acolo înaintea lui. N-o luă exact pe urmele lui Teasle — era posibil ca acesta să-și recapete controlul și să-l aștepte pe undeva —, ci merse paralel cu el, gonind, să ajungă la spărtură înaintea lui.

Însă îl scăpă pe negîndite. Fugind prin pădure se apropie — vedea și vîrful stîncii și crevasa și se aruncă în genunchi, ascunzîndu-se de Teasle. Abia atunci auzi zgomotul pietricelelor stîrnite la vale, pe stîncă, o respirație greoaie și, repezindu-se într-acolo, mai avu timp să-l vadă pe Teasle cum își dă drumul în jos pe ultimii metri și cotește pe după peretele de piatră. Văzu și trupurile celor patru polițiști la poalele stîncii, acolo unde îi împușcase și se gîndi la poziția în care se afla. Acum Teasle era avantajat. Dacă încerca să coboare după el devenea o țintă la fel de ușoară cum fuseseră cei patru pentru el.

Știa bine că Teasle n-avea să-l aștepte acolo toată noaptea. Curînd își va asuma riscul de a părăsi adăpostul, iar el va rămîne sus, bănuind că Teasle a plecat, dar neîndrăznind să riște să-l mai găsească pe-acolo. Dacă voia să fie sigur, trebuia să găsească o altă cale de coborîre și anume în aceeași direcție pe care o va urma Teasle, îndreptîndu-se spre casă.

Fugi spre locul unde îl omorîse pe Shingleton, trecu de trupul acestuia, și continuă să fugă pînă

acolo unde spera ca stînca să coboare în pantă spre rîpă. Așa și era, iar după o jumătate de oră era în rîpă, gonind prin pădure spre poiana acoperită cu iarbă, pe care o zărise de sus. Lumina era din ce în ce mai slabă și trebuia să se grăbească să ajungă înainte ca întunericul să acopere urmele lui Teasle. Ajunse în poieniță, dar rămase printre copacii de la margine, nevrînd să se arate, căutînd urme care să ducă dinspre pădure spre spațiul deschis Fugind, căuta din priviri, fără să găsească nici o urmă pe pămîntul umed, așa că începu să se teamă că de fapt Teasle întîrziase și-acum era în spatele lui, apropiindu-se, la pîndă. Chiar cînd reîncepea să plouă și întunericul se adîncea, găsi iarba culcată.

Aici.

Era însă nevoit să accepte o amînare și deci, să-i dea lui Teasle un avans. Căci, în ciuda tentației de a se repezi prin iarbă după el, trebuia să aștepte căderea completă a nopții. Polițistul ar fi putut să nu fugă orbește înainte, ci să stea în tufele din partea cealaltă, cu pistolul la ochi. Cînd i se păru destul de întunerc ca să se poată aventura în spațiul deschis fără să devină o țintă vie, constată că precauțiile fuseseră inutile, căci Teasle nu mai era acolo. Ploaia cădea ușor printre copaci, înăbușind puțin zgomotele, dar nu departe, în față, ceva se zbătea să-și facă loc prin mărăciniș.

Porni într-acolo, se opri să asculte, își corectă direcția, apoi porni din nou. Bănuia că în curînd Teasle avea să se oprească și să-l aștepte, dar atîta vreme cît îl auzea alergînd, putea să fugă după el liniștit și să facă oricît de mult zgomot. Apoi, la un moment dat, se opri să asculte, dar cel care fugea înaintea lui se opri și el. Se aruncă la pămînt și înaintă tîrîș. După cîteva clipe larma reîncepu;

Iar el sări în picioare și alergă într-acolo. Timp de o oră jocul continuă astfel. Fugeau, se opreau, ascultau, se tîrau, fugeau din nou. Ploaia continua să cadă sub formă de burniță deasă, rece și centura din jurul pieptului se lărgise, așa că trebui s-o strîngă din nou. Acum era sigur că avea cîteva coaste rupte și capetele ascuțite ale oaselor îl împungeau pe dinăuntru. Ar fi renunțat, dar știa că nu mai avea mult pînă să-l prindă pe Teasle ; durerea îl copleșea, dar Teasle era acolo, înaintea lui, așa că se îndreptă de mijloc și o porni iar pe urmele lui.

Urmărirea continuă pe o pantă împădurită, pe creasta unei stînci, în jos pe grohotiș pînă la o apă, pe malul ei, traversînd-o, prin altă pădure, peste un șanț. Durerea din piept îl săgeta cînd sărea și fu gata să alunece în șanț, dar se reechilibră, stătu să asculte, îl auzi pe Teasle și o luă după el. De fiecare dată cînd punea piciorul drept jos, i se zdruncina toată partea dreaptă, zgîndărindu-i coastele. De două ori i se făcu rău.

15

Suișuri și coborîșuri — acestea erau înfățișările neabătute ale ținutului. Alergînd șovăielnic pe o pantă acoperită cu pietre și mărăcini, Teasle avu impresia că e din nou pe cornișă și încercă să ajungă în pădure. Era prea întuneric însă ca să poată vedea vîrful ; ar fi vrut să știe cît mai avea pînă la el, căci nu mai putea urca mult. Pietrele ude alunecau, iar el își tot pierdea echilibrul și cădea. Începu să se tîrască și bolovanii îi sfîșiară panta-

ionii, apoi genunchii în timp ce, în spatele lui, printre copacii de la poale, îl auzea pe puști făcîndu-și drum prin tufe.

Se grăbi și mai tare. Măcar de-ar vedea vîrful, ca să știe cît mai are. Probabil că puștiul ieșise deacum din pădure, iar lui Teasle îi trecu prin cap să tragă orbește, ca să-l țină pe loc. Dar nu putea face asta ; scînteile de pe țeavă l-ar fi dat de gol dar, pe toți dracii, trebuia să facă ceva.

Atinse vîrful într-un salt disperat, dar nici nu știu că a ajuns pînă nu se împeidică, agățîndu-se în ultima clipă de un colț de stîncă și evitînd să se rostogolească pe partea cealalltă.

Acum. Acum putea să tragă.

Ascultă încordat în direcția din care îl auzea pe puști și trase de șase ori la rînd. Apoi se aruncă la pămînt, pentru cazul în care retrase ținta. Un glonț trecu pe lîngă el țiuind. Îl auzi pe puști urcînd din stînga lui și mai trase un foc înainte de a se arunca jos, pe partea cealaltă a crestei. Se împiedică iar și de data asta lovi zdravăn cu umărul un bolovan și nu se mai putu opri — continuă să se rostogolească pînă jos, ținîndu-se de umăr.

Zăcea acolo, buimăcit. Nu mai avea aer. Încercă să-și recapete suflul, fără să reușească. Gîfîind, își vîrî pumnii în mușchii stomacului, dar aceștia refuzară să cedeze, apoi reuși să tragă puțin aer, apoi încă puțin, și tocmai reușise să respire aproape normal cînd îl auzi pe puști tropăind pe pietrele din vîrful dealului. Se ridică bîjbîind, în genunchi, apoi în picioare — și descoperi că, în cădere, scăpase pistolul. Era pe undeva, pe pantă. N-avea timp să se întoarcă după el și nici lumină destulă ca să-l găsească.

Alergă împleticit prin pădure, poate în cerc, fără să ajungă nicăieri, întorcîndu-se mereu în ace-

lași loc, pînă cînd cineva avea să-l oprească. Deja genunchii i se muiaseră. Mergea fără țintă. Se izbea de copaci, cu o imagine aiuristică în minte : el în birou, cu picioarele goale sus pe masă, cu capul dat pe spate, bîndu-și supa fierbinte. Supă de roșii. Nu, nu, de fasole cu afumătură. Din cea scumpă, pe a cărei etichetă scria că nu mai trebuie adăugată apă.

16

Cîteva minute încă și-o să-l prindă. Zgomotele din fața lui erau tot mai încete, mai dezordonate, mai stîngace. Îl și auzea pe Teasle respirînd greu; atît era de aproape. Un lucru era sigur : Teasle îl făcuse să alerge zdravăn. Crezuse că o să-l prindă cu mulți kilometri în urmă, dar iată că încă mai fugeau amîndoi. Nu pentru multă vreme. Cîteva minute. Și-apoi gata.

Din cauza durerii din coaste trebui să încetinească pasul, dar mergea încă destul de repede, iar Teasle încetinise și el, așa că nu-și făcea griji prea mari. Se ținea cu mîna de piept, sporind stînsoarea centurii. Toată partea dreaptă îi era inflamată. Udă de ploaie, centura se slăbise și mai tare, așa că era nevoie să apese cu mîna.

Se împiedică și căzu. Era prima dată. Nu, se înșelase. Se mai dezechilibrase el și cînd sărise peste șanț. Apoi se împiedică din nou și, ridicîndu-se, se gîndi că s-ar putea să-i ia ceva mai mult de cîteva minute pînă să-l prindă pe Teasle. Dar nu prea mult, de asta era sigur. Numai ceva mai mult de cîteva minute. Atît.

Vorbise cu voce tare ?

Mărăcinii îl loviră în plină faţă, cînd ajunse în dreptul lor, pe întuneric. Spinii îl sfîşiau şi se dădu înapoi, ducîndu-şi mîna la obrajii însîngeraţi. Ştia că nu ploaia îl udase, şi nici mîinile nu îi erau umede din pricina apei. Dar nu avea nici o importanţă fiindcă, printre mărăcini, se auzea Teasle tîrîndu-se.

Asta era. Îl avea în mînă.

O luă spre stînga, pe marginea mărăcinişului, aşteptîndu-se să găsească locul unde acesta se sfîrşea, să se poată odihni puţin în aşteptarea lui Teasle. Pe întuneric, n-o să vadă surpriza pe figura lui, atunci cînd îl va împuşca.

Dar cu cît mergea mai mult spre capătul lui, cu atît mărăcinişul se întindea mai departe şi începu să se întrebe dacă nu cumva el acoperea toată partea aceea a dealului. Continuă să meargă grăbit pînă se convinse că aşa era. Vru să se oprească şi să se întoarcă, dar se gîndi că, dacă mai mergea puţin, avea să-i dea de capăt. Cinci minute se făcură cincisprezece, apoi douăzeci şi el îşi pierdea vremea, ar fi trebuit să intre după Teasle, dar acum nu mai putea. Pe întuneric n-avea cum să găsească locul pe unde pătrunsese Teasle.

Se va întoarce. Poate mărăcinişul nu mergea tot atît de departe în sensul celălalt. Poate acolo se termina mai repede. Se repezi înapoi, ţinîndu-se de coaste şi gemînd. Merse mult, pînă îşi pierdu speranţa că mărăcinii se vor sfîrşi vreodată ; cînd se împiedică şi căzu, rămase aşa, cu faţa îngropată în iarba noroioasă.

Îl pierduse. Îşi risipise şi forţele şi timpul numai ca să ajungă atît de aproape de el şi apoi să-l piardă. Îl ustura faţa din cauza zgîrieturilor făcute de spini. Coastele îl ardeau, mîinile îi erau

carne vie, hainele sfîşiate, trupul zdrobit. Şi îl pierduse. Ploaia cădea măruntă şi rece iar el zăcea — inspira adînc, se oprea, expira, inspira din nou adînc, lăsîndu-şi braţele şi picioarele grele, să se relaxeze cu fiecare respiraţie lentă şi, pentru prima dată de cînd se ştia, plînse. Plînse încet, ca un copil.

17

În clipa următoare puştiul avea să sară din mărăcini, pe urmele lui. Se tîra într-un ritm isteric. Apoi mărăcinii se îndesiră şi fu obligat să se lase pe burtă, să-şi facă drum cu forţa pe sub ei. Chiar şi-aşa, ramurile cele mai de jos îi scrijeleau spatele şi îi agăţau fundul pantalonilor şi, cînd se întorcea să-i desfacă, alţi spini îi zgîriau mîinile şi umerii.

Vine, se gîndi împingîndu-se înainte, lăsînd ghimpii să-i intre în carne.

Catarama curelei săpa noroiul de sub el şi i-l băga în pantaloni.

Încotro mergea ? De unde ştia el că nu merge în cerc, numai ca să se întoarcă la puşti ?

Se opri înfricoşat. Terenul cobora. Era deci pe o coastă de deal. Dacă mergea în jos însemna că merge tot înainte. Sau nu ? Sufocat de mărăcinişul des şi de ploaia constantă, îi era greu şi să mai gîndească.

Nenorocitule, am să scap şi-am să te omor pentru asta. Am să te omor pentru asta.

Îşi săltă capul din mocirlă. Nu-şi mai amintea să se fi mişcat de-o bună bucată de vreme. Treptat, înţelese că leşinase. Îngheţă, privind în jur. În timpul ăsta, puştiul s-ar fi putut strecura în spa-

tele lui şi i-ar fi putut tăia beregata, ca şi lui Mitch!
„Dumnezeule", spuse Teasle cu voce tare, dar glasul lui era mai degrabă un croncănit care îl sperie. „Dumnezeule", îşi zise din nou ca să-şi dreagă glasul, dar cuvîntul se sparse ca o crustă de gheaţă.

„Nu, nu e adevărat", se gîndi. Mintea i se limpezea încetul cu încetul. „Puştiul nu m-ar fi ucis în somn. Mai întîi m-ar fi trezit. Ar fi vrut să ştiu ce mi se întîmplă.

Deci, unde e ? Pîndeşte pe-aproape ? Pe urma mea, vine ?"

Aşteptă să audă zgomote din tufişuri, dar nu auzi nimic şi o porni din nou. Trebuia să păstreze distanţa dintre ei.

Dar, încercînd să se tîrască repede, nu reuşi decît să plescăie un pic în noroi; aproape pe loc. Probabil zăcuse multă vreme fără cunoştinţă. Cerul nu mai era negru ci cenuşiu şi peste tot se vedeau ghimpi groşi şi urîţi, lungi de cîte doi centimetri. Îşi pipăi spinarea ce părea a unui porc spinos, cu zeci de ţepi înfipţi în piele. Îşi privi stupefiat mîna plină de sînge şi se strădui să înainteze. Poate că puştiul era pe-aproape şi-l urmărea, bucurîndu-se să-l vadă că suferă.

Apoi totul deveni neclar şi, dintr-o dată, soarele fu sus pe cer. Printre mărăcini văzu cerul senin şi albastru. Rîse „De ce rîzi ?"

„Rîd ? Nu-mi amintesc nici măcar cînd a stat ploaia. Şi-acum cerul e senin şi e miezul zilei, pentru numele lui Dumnezeu".

Rîse din nou şi-şi dădu seama că o ia razna.. Şi asta era o chestie caraghioasă şi un motiv de rîs. Trei metri se tîrîse pe cîmpul arat de toamnă, înainte să-şi dea seama că scăpase din mărăciniş Îşi miji ochii, să vadă şi celălalt capăt al cîmpului, dar nu reuşi ; încercă să se ridice în picioare, dar nu

reuşi, iar capul i se învîrtea atît de tare, încît trebui să izbucnească din nou în rîs. Apoi se opri brusc. Puştiul trebuia să fie pe undeva pe-aproape, cu puşca la ochi. I-ar plăcea să mă vadă tăiat felii înainte de a mă împuşca. Ne... norocitul, am să...

Supă de fasole cu afumătură.

Stomacul i se întoarse pe dos.

„Asta era altă glumă bună. Ce dracu' mai am în stomac, de dat afară ? Nimic. Aşa e, nimic. Şi-atunci ce era chestia asta, întinsă pe jos, în faţa mea ? Plăcintă cu zmeură", glumi el. Iar asta îl făcu să verse iar.

Se tîrî două brazde mai departe şi se prăbuşi, apoi se mai tîrî încă vreo cîteva. Între două brazde era o băltoacă neagră. Toată noaptea îşi sucise capul ca să bea apă de ploaie şi limba tot umflată îi era de sete, gîtlejul inflamat, aşa că bău acum din apa noroioasă, aproape de ea, plescăind, pînă era să leşine cu faţa-n baltă. În gură îi rămase pămînt care-i scîrţîia dulce între dinţi. Încă vreo cîţiva metri. Trebuia să mai meargă măcar cîţiva metri.

„O să scap şi-o să-l omor pe puştiul ăla nenorocit... o să-l fac bucăţi. Fiindcă am...", dar gîndul i se pulveriză în minte. „Am un...", dar nu-şi mai putea aminti, şi-atunci trebui să se oprească şi să se odihnească, cu bărbia pe-o brazdă noroioasă, cu spatele încălzit de soare. Nu trebuie să te opreşti. Leşini. Mori. Mişcă".

Dar nu se mai putea mişca.

Nu se putea ridica să se tîrască pe mîini şi genunchi. Încercă să se agaţe de bolovanii de pămînt din faţa lui, ca să se tîrască, dar nici aşa nu reuşi să se clintească.

„Trebuie. Nu trebuie să leşini. Mori".

Îşi propti picioarele în brazdă şi împinse ; mai împinse o dată şi, de data asta, reuşi să se deplaseze

un pic. Cu inima stînd să-i plesnească, împinse mai tare în vîrfuri și înaintă cîțiva centimetri prin noroi, după care nu mai îndrăzni să se oprească : știa că n-o să mai fie niciodată în stare să strîngă destulă forță ca să pornească din nou. Pantofii propțiți în brazdă.

„Împinge. Tîrăște-te. Puștiul. Asta e". Acum își amintea. Avea să-l aranjeze el pe puști.

„Nu sînt la fel de bun luptător ca el. Da, da; puștiul e cu mult mai bun. Da, dar eu sînt...", și în momentul acela gîndurile i se risipiră din nou, în timp ce trupul se sălta nebunește pe picioarele propțite în pămînt — „împinge, încă o dată și... împinge, și încă o dată". Nici nu-și dăduse seama că brațele îi începuseră din nou să lucreze, iar mîinile i se agățau în noroi, trăgîndu-l. **Organizat.** Asta era cuvîntul pe care îl căuta. Apoi se mai tîrî puțin și atinse un obiect.

Îi luă o vreme pînă să înțeleagă.

O sîrmă.

Ridică privirea și dădu de altele. Un gard. Și, Doamne, dincolo de gard ceva atît de frumos că nu-i venea să-și creadă ochilor. Un șanț. O alee de pietriș. Inima îi bătea nebunește și începu să rîdă ; își băgă capul printre sîrmele gardului, se strecură dincolo. Gardul era din sîrmă ghimpată și îi mai sfîșie puțin din spinare, dar nu-i mai păsa ; se rostogoli în șanț rîzînd. Era plin cu apă și el se rostogoli cu fața-n sus și apa îi intră în urechi. Urcă cu greu, ieșind în drum, bîjbîind, alunecînd ; ajuns sus, se prăbuși, cu un braț atingînd pietrișul drumului. Nu simțea pietrișul. Îl vedea. Se uita fix la el. Dar nu reușea să-l simtă.

Organizat. Asta era. Acum își amintea perfect.

„Eu sînt mai bine organizat. Puștiul e mai bun în luptă. Dar eu știu să... organizez mai bine.

De dragul lui Orval.

Al lui Shingleton şi Ward şi Mitch şi Lester şi al tînărului poliţist şi al tuturor celorlalţi.

De dragul meu.

Îl fac bucăţi, fir-ar al dracului".

Zăcea pe marginea drumului, repetîndu-şi acelaşi lucru mereu, cu ochii închişi, ca să se apere de strălucirea soarelui, chicotind la gîndul pantalonilor făcuţi zdrenţe, al trupului lui sfîrtecat, al sîngelui care trecea prin noroiul făcut crustă pe el, şi zîmbea repetîndu-şi gîndul, comunicîndu-i-l şi poliţistului care spuse doar „Dumnezeule mare !" şi, fără să mai încerce să-l ridice, se repezi la radioul din maşină.

PARTEA A TREIA

Era noapte şi camionul mirosea a ulei şi a vaselină. Deasupra era întinsă o prelată, ca un acoperiş sub care Teasle stătea pe o banchetă, zgîindu-se la harta mare, agăţată pe un perete. Singura lumină verde era de la un bec gol, atîrnat deasupra hărţii. Lîngă hartă, pe o masă, se afla un radioemiţător masiv.

Operatorul avea căştile pe urechi.

— Garda Naţională, camionul 28 pe poziţie, spuse el unui poliţist. Cinci kilometri în jos de cotul rîului.

Poliţistul dădu din cap şi mai înfipse un ac de gămălie roşie în hartă, în partea de sud, alături de altele. Spre est, acele cu gămălii galbene indicau poziţiile poliţiei statale. La vest, ace negre simbolizau forţele de poliţie din oraşele şi ţinuturile învecinate ; acele albe, la nord, poliţia din Louisville, Frankfort, Lexington, Bowling Green şi Conington.

— Sper că n-ai de gînd să stai aici toată noaptea, nu ? îi spuse cineva lui Teasle din afara camionului.

Teasle se uită şi-l văzu pe Kern, şeful poliţiei statale. Era destul de departe pentru ca lumina

becului să-i cadă numai pe o parte a feței, lăsîndu-i ochii și fruntea în întuneric.

— Du-te acasă și dormi puțin, da ? zise Kern. Doctorul ți-a spus să te odihnești, iar aici oricum nu se va întîmpla nimic important cîtăva vreme de-acum încolo.

— Nu pot.

— Ce ?

— Și-acasă și la birou mă caută reporterii. Cel mai bun mod de a mă odihni e să nu mai trec încă o dată prin toate astea, împreună cu ei.

— Oricum or să vină să te caute și aici, nu peste multă vreme.

— Nu. Le-am spus oamenilor tăi de la baraje să nu-i lase să treacă.

Kern ridică din umeri și se apropie de camion, stînd acum în lumina crudă care îi accentua ridurile de pe frunte și pielea zbîrcită din jurul ochilor, care îl făcea să pară mai bătrîn decît era. Nu se reflecta în părul roșcat — pînă și acesta părea mort și fără luciu.

„E de aceeași vîrstă cu mine", se gîndi Teasle. „Dacă el arată în halul ăsta după ultimele zile, atunci cum oi fi arătînd eu ?"

— Doctorul mai avea puțin și-și cîștiga întreaga existență numai bandajîndu-ți fața și mîinile, rosti Kern. Ce-i pata aia neagră pe cămașa ta ? Să nu-mi spui că sîngerezi iar.

— E un soi de unsoare pe care mi-a pus-o într-un strat prea gros. Am pansamente și pe sub haine. Cele de la picioare și de la genunchi sînt atît de strînse că abia mă mai mișc.

Se sili să zîmbească, de parcă bandajele prea strînse ar fi fost un banc pe care îl făcuse doctorul. Nu voia ca Kern să-și dea seama cît îi e de rău și cît e de amețit.

— Doare ? întrebă Kern.

— Mă durea mai puţin înainte să strîngă pansamentele alea atît de tare. Mi-a dat nişte buline, să le iau la fiecare oră.

— Şi-ajută ?

— Suficient.

Sunase bine. Trebuia să fie atent cum vorbeşte cu Kern, să-şi minimalizeze durerea, dar nu atît de tare încît celălalt să nu-l mai creadă şi să insiste să-l trimită la spital. La început, Kern apăruse la spital furios pe el, fiindcă pornise în urmărirea puştiului fără să mai aştepte poliţia statală.

— E în jurisdicţia mea, dar ai profitat, aşa că acum te rog să stai dracului de-o parte, îi spusese.

Teasle înghiţise tot şi-l lăsase pe Kern să-şi verse mînia apoi, încetul cu încetul, se străduise să-l convingă că era nevoie de mai mult decît de un singur om pentru a organiza o urmărire de asemenea dimensiuni. Mai era un argument de care nu se folosise, dar la care era sigur că Kern se gîndise şi el : de-atunci încolo puteau să moară tot atît de mulţi oameni ca şi la început şi cineva trebuie să fie pe poziţii, să preia responsabilitatea. Kern era genul de şef indolent. Teasle îl văzuse adesea lăsînd lucrurile pe umerii altora. Aşa că era aici ca să-l ajute, dar nu era obligat să stea prea mult. În ciuda slăbiciunilor sale, Kern era preocupat de soarta oamenilor lui şi de limitele rezistenţei lor, deci, dacă vedea că Teasle suferă prea tare, putea foarte uşor să-l trimită acasă.

Afară, în întuneric, se auzeau huruind motoarele camioanelor mari, despre care Teasle ştia că erau pline cu soldaţi. Se auzi o sirenă venind în viteză mare pe drum, spre oraş. Teasle se bucură să aibă şi un alt subiect de discuţie, în afara propriei lui condiţii.

— Pentru cine a fost ambulanța ?

— Pentru un civil împușcat.

Teasle clătină din cap.

— Cum mor ei să ne ajute...

— „Mor“ e cuvîntul potrivit.

— Ce s-a întîmplat ?

— Din prostie. Au fost cîțiva care au dormit în pădure, ca să fie aici cu noi dimineață, cînd pornim. Au auzit zgomote pe întuneric, s-au gîndit că e puștiul care încearcă să se strecoare spre șosea, și-au înșfăcat puștile și s-au dus să vadă. Bineînțeles că primul lucru pe care l-au făcut a fost să se amestece între ei. Un tip l-a auzit pe altul, a crezut că-i puștiul și a început să tragă, apoi celălalt a tras și el, și toți ceilalți după ei. Mulțumesc lui Dumnezeu că n-a murit nimeni, doar s-au rănit. N-am mai văzut așa ceva.

— Eu am mai văzut.

Ceva mai devreme, uitîndu-se la hartă, își simțise capul ca umplut cu vată, iar acum, fără nici un alt simptom preliminar, începea din nou. Și urechile îi erau înfundate ; cuvintele pe care tocmai le rostise păreau să se întoarcă spre el, ca un ecou.

— Cînd lucram la Louisville, spuse, și aproape că nu mai putu continua. Acum vreo opt ani. Dintr-un orășel din apropiere fusese răpită o fetiță de șase ani. Poliția locală era de părere că s-ar fi putut ca ea să fi fost brutalizată și abandonată pe undeva, așa că au organizat o poteră și cîțiva dintre noi, care nu erau de serviciu în weekend-ul acela, ne-am alăturat lor. Partea proastă a fost că au lansat un apel la radio și la ziare și toți cei care erau în căutarea unui prînz gratuit și a unui pic de distracție au hotărît să ia parte.

Era ferm decis să nu se întindă la vorbă. Dar, vederea i se împăienjenea și bancheta de sub el părea să se incline. Făcu în cele din urmă un compromis, rezemîndu-se de peretele camionului, cu speranța că nu se observa nimic pe fața lui.

— Patru mii, zise, concentrîndu-se să pronunțe corect cuvintele. N-aveau loc să doarmă sau să mănînce. Coordonarea era imposibilă. Orașul parcă crescuse peste noapte și plesnise la cusături. Cei mai mulți trăgeau la măsea jumătate din timp și apăreau beți la autobuzele care trebuia să-i transporte la locurile cu pricina. Un individ era să se înece într-o mlaștină. Un grup întreg s-a rătăcit și toată operațiunea a trebuit să fie oprită pentru ca să se poată porni în căutarea lor. Mușcături de șerpi, picioare rupte, insolații... Pînă la urmă, lucrurile s-au încîlcit atît de tare încît a trebuit să li se ordone tuturor civililor să plece acasă și n-a mai rămas decît poliția.

Își aprinse o țigară și trase adînc din ea ca să-și potolească amețeala. Privi spre operatorul care era întors spre el și asculta. De cîtă vreme vorbea ? I se păru că de vreo zece minute, dar nu se putea să fi trecut atît de mult timp. Gîndurile lui rătăceau încoace și-ncolo, în valuri.

— Hai, nu te opri, îi spuse Kern. Și fetița ? Ați găsit-o ?

Teasle dădu încet din cap.

— După șase luni. Într-o groapă nu prea adîncă, la o margine de drum, la vreo doi kilometri de locul unde se încheiaseră căutările. Ne-au ajuns la urechi istoriile unui bătrîn, povestite într-un bar din Louisville, despre cum obișnuia să pipăie fetițe. Șansele să existe vreo legătură erau mici dar am urmat firul. Fiindcă făcusem parte din poteră și cunoșteam cazul, m-au trimis pe mine să-l interoghez

și, după trei sferturi de oră, am scos de la el povestea întreagă. Cum, trecînd pe lîngă fermă, văzuse copilul bălăcindu-se într-o albie, în curte. Spunea că l-a atras costumul ei de baie galben. A luat-o în brațe și a suit-o în mașină fără să-l vadă nimeni. Ne-a dus direct la mormînt. Era al doilea. Primul fusese chiar în mijlocul zonei unde căutasem și, în timp ce civilii se fîțîiau de colo-colo încurcînd locul, se întorsese într-o noapte și o mutase.

Trase din nou, adînc, din țigară și simți fumul invadîndu-i gîtlejul ; ținea țigara între degetele amorțite, îngroșate de bandaje.

— Civilii or să încurce și aici lucrurile. N-ar fi trebuit să se facă nimic public.

— E vina mea. Un reporter care trece mereu pe la mine pe la birou, i-a auzit pe oamenii mei discutînd, înainte să le pot ordona eu să tacă. Dar am oameni care încearcă să-i adune pe indivizi și să-i trimită înapoi în oraș, chiar în momentul ăsta.

— Da, iar ăia care sînt deja în pădure se vor speria din nou și vor începe să tragă. Oricum nu poți să-i strîngi pe toți. Mîine dimineață dealurile astea vor fi pline de civili. Ai văzut cum s-au instalat în oraș. Sînt prea mulți să-i poți stăpîni. Și ce-i mai rău încă n-a început. Stai să vezi cînd or să vină meseriașii.

— Nu știu ce vrei să spui prin meseriași. Aștia cine dracu' mai sînt ?

— Niște amatori de fapt, care își spun „profesioniști". Tipi care n-au altceva mai bun de făcut decît să bată țara în lung și-n lat umblînd după vînători din astea. Atunci, cînd o căutam pe fetiță, am întîlnit cîțiva. Unul tocmai venise din Everglades, unde fuseseră pe urmele unor turiști rătăciți. Înainte de asta fusese în California, în căutarea unei familii surprinse de foc în pădure. În aceeași iarnă

trecuse şi prin Wyoming, după nişte schiori surprinşi de o avalanşă, şi printr-o zonă inundată de Mississippi şi pe la o mină care se prăbuşise peste un grup de mineri. Necazul e că tipii ca el nu colaborează niciodată cu cine răspunde de operaţiune. Îşi organizează grupurile lor, o pornesc pe cont propriu şi nu durează mult pînă cînd încurcă toate urmele, derutînd pe toată lumea, repezindu-se către locuri care arată promiţător şi lăsînd zone întregi necercetate.

Inima lui Teasle o luă brusc razna, se opri o clipă, iar el îşi încleştă pieptul cu mîna, sufocîndu-se.

— Ce ai ? spuse Kern. Eşti...

— Nmic. N-am nimic. Trebuie să mai iau o pastilă. Doctorul m-a avertizat.

Nu era adevărat. Doctorul nu-l avertizase, dar era a doua oară cînd inima îi făcea figura asta şi cum prima dată pilula îşi făcuse efectul, acum înghiţi încă una. Oricum, nu-l putea lăsa pe Kern să vadă ce se întîmplă cu inima lui.

Acesta însă nu păru mulţumit de răspuns, dar chiar atunci operatorul îşi aranjă căştile pe urechi, ascultă un raport şi-i spuse ofiţerului :

— Garda Naţională, camionul 32 pe poziţie.

Urmări cu degetul pe o listă şi spuse :

— E la începutul lui Branch Road, iar ofiţerul mai înfipse un ac roşu pe hartă.

Teasle rămase cu gustul de cretă al pastilei pe limbă ; inspiră şi cercul care îi strîngea inima se mai relaxă.

— N-am înţeles niciodată de ce bătrînul a mutat trupul fetiţei într-altă groapă, îi spuse lui Kern în timp ce inima i se mai relaxa încă un pic. Îmi aduc aminte cînd am dezgropat-o, cum arăta după ce zăcuse îngropată şase luni şi după tot ce-l

făcuse tipul. Îmi aduc aminte că mi-am spus „Dumnezeule, ce părăsită trebuie să se fi simţit în drumul ei spre moarte !“

— Ce-ai avut acum cîteva clipe ?

— Nimic. Oboseala, mi-a spus şi doctorul.

— Aveai faţa la fel de cenuşie ca şi cămaşa.

Alte camioane trecură pe lîngă ei şi zgomotul lor îl scuti pe Teasle de răspuns. Apoi o maşină a poliţiei trase în spatele lui Kern, pe care-l învălui în lumina farurilor şi Teasle înţelese că nici nu va mai trebui să răspundă.

— Cred că trebuie să plec, spuse Kern fără chef. Astea sînt aparatele walkie-talkie pe care să le daţi celorlalţi.

Făcu un pas spre maşină, ezită, apoi se întoarse.

— Măcar întinde-te pe banchetă şi dormi puţin, pînă mă întorc. N-o să afli unde e puştiul stînd şi zgîindu-te la harta aia. Iar mîine, cînd începe urmărirea, o să ai nevoie de forţe.

— Cînd o să obosesc. Vreau să mă asigur că toţi sînt la post. N-am să pot să urc munţii cu voi şi-atunci vreau să fiu util măcar aici, jos.

— Ascultă-mă. Ce ţi-am spus la spital, despre felul prostesc în care ai organizat urmărirea...

— Am uitat. Las-o moartă.

— Ascultă-mă. Ştiu ce-i în capul tău. Te gîndeşti la toţi oamenii pe care ţi i-a omorît şi-ţi chinui trupul ca să-l faci să ispăşească. Ştiu eu, poate că n-am greşit... Poate că Orval ar mai fi fost şi-acum în viaţă dacă ai fi colaborat cu noi de la început. Dar puştiul e acela care a apăsat pe trăgaci. Nu tu. Ţine minte asta.

Teasle nu avea nevoie să i se amintească. Operatorul spunea :

— Poliţia statală, unitatea 19, pe poziţie.

Teasle trase din ţigară urmărind atent mîna ofiţerului, care înfigea un nou ac cu gămălie galbenă pe hartă.

2

Harta nu avea aproape nici un detaliu al zonei interioare.

— Nimeni n-a avut nevoie de relevee pe dealurile astea pînă acum, le spusese arhivarul cînd le-o adusese. Poate, dacă or să construiască într-o zi un drum pe-aici, o să trebuiască să facem o hartă detailată. Dar releveele costă scump, mai ales pe teren din ăsta accidentat şi ne-am gîndit că nu e practic să aruncăm banii pe o hartă de care nimeni n-o să aibă nevoie.

Măcar drumurile din zonă erau marcate corect. La nord, formau partea de sus a unui pătrat ; dar drumul de la sud era curbat, ca partea inferioară a unui cerc şi se unea cu drumurile laterale, care urcau drept. Camionul lui Teasle era parcat în punctul cel mai sudic al arcului. Acolo îl descoperise poliţistul din patrulă şi, fiindcă puştiul fusese văzut ultima dată prin apropiere, de-acolo începuseră căutarea.

Operatorul îl privi pe Teasle.

— Vine un elicopter. Îi aud vorbind, dar nu prea clar, nu înţeleg ce spun.

— Ale noastre tocmai au plecat. De ce să se întoarcă aşa repede ?

— Poate au avut vreo problemă la motor.

— Sau poate nici nu-s ai noştri. Poate că iar

au venit ziariştii să facă poze. Dacă-s ei, nu-i lăsaţi să aterizeze.

Operatorul le ceru să se identifice. Apoi Teasle auzi apropiindu-se huruitul palelor, se ridică ţeapăn de pe bancă şi înaintă cu mare greutate cîţiva paşi spre deschizătura din spatele camionului. De la el începea cîmpul arat pe care se tîrîse dimineaţă. Era întuneric, dar brazdele erau de un alb crud, luminate de reflectorul elicopterului care se balansa pe deasupra. Era acelaşi tip de reflector cu cel folosit de echipa chemată să fotografieze ceva mai devreme.

— Coboară, îi spuse operatorului. Mai încearcă. Nu le da voie să aterizeze.

Dar elicopterul ateriza deja, motorul se potolea, palele elicei se învîrteau şuierînd din inerţie, din ce în ce mai rar. Cabina era luminată şi Teasle văzu pe cineva coborînd ; după ţinuta lui, după mersul calm, suplu şi drept în timp ce traversa cîmpul, spre camion, Teasle îşi dădu seama, chiar fără să-l vadă îmbrăcămintea, că acesta nu mai era reporter, dar nici din poliţia statală. Era omul după care el însuşi trimisese.

Coborî încet, săgetat de durere, din camion, şi se îndreptă şchiopătînd spre marginea drumului. Celălalt ajunsese tocmai în dreptul gardului de sîrmă ghimpată, la marginea cîmpului.

— Iertaţi-mă, am luat-o de-a lungul poziţiilor în căutarea cuiva, spuse el. Mă întreb dacă nu cumva e pe-aici. Mi s-a spus că s-ar putea să fie Wilfred Teasle.

— Eu sînt Teasle.

— Eu sînt Sam Trautman, spuse. Am venit în legătură cu elevul meu.

Mai trecură trei camioane ale Gărzii Naţionale, cu soldaţi cu mîinile încleştate pe puşti, cu feţele

palide sub căști, în întuneric ; în lumina farurilor, lor zări uniforma lui Trautman, însemnele de căpitan, bereta verde împăturită și pusă ordonat sub centură.

— Al tău ?

— Nu chiar. Nu l-am instruit personal. Oamenii mei. Dar eu i-am instruit pe cei care l-au instruit pe el, așa că, într-un fel, e elevul meu. A mai făcut ceva ? Ultima știre despre el era că omorîse 13 oameni.

O spuse clar, direct, fără emfază, dar Teasle recunoscuse ceva mai profund în vocea lui ; de prea multe ori auzise prea mulți tați, noaptea, în secția de poliție, șocați, dezamăgiți, jenați de ceea ce făcuseră copii lor.

De data asta însă nu era numai atît, nu era așa simplu. Mai era ceva în vocea lui Trautman, ceva atît de neobișnuit într-o asemenea situație că Teasle nu reușea să-și dea seama ce era și, cînd reuși, rămase uluit.

— Pari mîndru de el, se miră Teasle.

— Da ? Regret. Nu asta am vrut. Doar că e cel mai bun elev pe care l-am avut vreodată și, dacă el n-ar putea să facă față, atunci ar însemna că ceva nu e în regulă cu școala noastră.

Arătă cu mîna spre gardul de sîrmă ghimpată și începu să-l escaladeze cu aceeași economie de mișcări ca la coborîrea din elicopter și la traversarea cîmpului. Ajunse în șanț, de aceeași parte a gardului cu Teasle, destul de aproape pentru ca acesta să-i poată vedea uniforma perfect mulată pe trup, fără vreo cută sau vreo încrețitură. În întuneric, tenul îi părea plumburiu. Avea părul negru, scurt, pieptănat drept pe spate, și o față subțire, cu bărbia ascuțită, puțin împinsă înainte, amintindu-i lui Teasle de Orval care avea uneori obiceiul să

judece oamenii comparîndu-i cu animale. Nu pare un păstrăv *, ar fi spus Orval. Mai degrabă o nevăstuică. Sau un copoi. Un animal de pradă, ager. Își amintea de ofițerii de carieră pe care îi întîlnise în Coreea, ucigași profesioniști, în largul lor în fața morții ; întotdeauna avusese în fața lor o reacție de respingere. „Nu sînt foarte sigur că mă bucur că ai venit“, se gîndi Teasle. „Poate am greșit că te-am chemat.“

Dar Orval îl învățase să judece oamenii și după felul în care îți întindeau mîna și, Trautman ajuns din trei pași lîngă el, strîngerea de mînă se dovedi cu totul altfel decît se așteptase. În loc să fie aspră, copleșitoare, era ciudat de blîndă și de fermă în același timp. Îl făcu să se simtă foarte bine. Poate că Trautman avea să se dovedească un tip deosebit.

— Ai venit mai repede decît credeam, îi spuse Teasle. Îți mulțumesc. Vom avea nevoie de tot ajutorul pe care îl putem căpăta.

Și fiindcă tocmai se gîndise la Orval, îi străfulgeră prin minte că mai trecuse o dată prin toate astea, cu două nopți în urmă, cînd îi mulțumise lui Orval că venise, cu aproape aceleași cuvinte pe care le folosise acum ca să-i mulțumească lui Trautman.

Dar acum Orval era mort.

— O să aveți, într-adevăr, nevoie de ajutor, zise Trautman. Ca să fiu cinstit, mă gîndisem să vin înainte să mă fi chemat. Sigur, el nu mai face parte din trupele noastre, acum e o chestiune strict civilă, dar nu pot să nu mă simt în parte răspunzător. Vreau însă ca un lucru să ne fie clar : n-am de gînd să iau parte la un măcel. Am să vă ajut numai dacă mă conving că lucrurile sînt făcute corect, că vreți să-l prindeți, nu să-l asasinați. E

* Traut este omofon cu cuvîntul englezesc „trout“, care înseamnă păstrăv.

posibil să moară ; dar n-aş vrea să cred că asta aţi urmărit. Sîntem de acord în privinţa asta ?

— Da.

Spunea adevărul. Cu nici un chip nu voia ca puştiul să fie masacrat departe în munţi. Voia să-l ducă înapoi cu el, să fie martor la tot ce urma să i se întîmple.

— Atunci e-n regulă, acceptă Trautman. Deşi nu sînt sigur că ajutorul meu vă va fi de folos. După părerea mea, nici unul din oamenii voştri nu se va putea apropia de el suficient ca să-l zărească măcar, darămite să pună mîna pe el. E mult mai inteligent şi mai rezistent decît îţi închipui. Cum se face că nu te-a omorît şi pe tine ? Nu reuşesc să înţeleg cum de-ai scăpat de el.

Mîndria amestecată cu dezamăgirea se făcea auzită din nou.

— Acum vorbeşti de parcă ţi-ar părea rău că am scăpat.

— Păi, într-un fel îmi pare, dar nu că aş avea ceva cu dumneata. În principiu, n-ar fi trebuit să greşească. Nu cu calităţile şi antrenamentul lui. Dacă ai fi fost inamic pe care l-a lăsat să-i scape, consecinţele puteau fi foarte grave şi aş vrea să ştiu cum de s-a întîmplat şi dacă pot trage vreo învăţătură din asta, pentru oamenii mei. Spune-mi cum ai organizat lucrurile pînă acum. Cum de ai reuşit să mobilizezi Gărzile Naţionale atît de repede ?

— Aveau nişte aplicaţii programate pentru weekend. Aveau echipamentul gata pregătit şi tot ce le-a mai rămas de făcut a fost să îşi convoace băieţii mai devreme.

— Dar ăsta e un post de comandă civil. Unde e cartierul general militar ?

— Mai încolo, pe drum, într-un alt camion. Dar

ofiţerii ne-au lăsat nouă comanda. Vor să vadă cum li se descurcă subalternii şi nu fac altceva decît să monitorizeze acţiunea, aşa cum ar fi făcut în orice altă operaţiune de simulare.

— **Simulare**, pufni Trautman. Isuse, tuturor ne place să simulăm. De unde ştii că mai e pe-aici ?

— Pentru că toate drumurile din zonă sînt supravegheate încă de cînd am urcat după el. Nu avea cum să coboare neobservat. Şi chiar dacă ar fi făcut-o, l-aş fi simţit.

— Poftim ? !...

— Nu cred că pot să-ţi explic. E un simţ special pe care l-am căpătat după tot ce mi-a făcut. Nu contează. E acolo, sigur. Iar mîine o să-i pun pe urme atîţia inşi, încît or să fie omul şi copacul.

— Ceea ce, bineînţeles, nu e cu putinţă, deci tot el e în avantaj. E expert în lupta de gherilă, ştie să supravieţuiască numai din ce-i dă pămîntul, deci nu are problemele voastre de aprovizionare. A învăţat să aibă răbdare şi se poate ascunde să aştepte şi un an dacă e nevoie. E singur şi deci greu de reperat. E de capul lui, nu are ordine de urmat, nu trebuie să se sincronizeze cu mişcările altora, poate să se mişte repede, să tragă şi să se ascundă în altă parte, după care s-o ia de la capăt. Exact aşa cum a fost învăţat.

— Grozav, se mohorî Teasle. Acum învaţă-mă şi pe mine ce am de făcut.

3

Rambo se trezi în întuneric, pe piatra plată şi rece. Se trezi din cauza pieptului. Era atît de umflat şi de sfîşiat de durere, încît trebui să slăbească

cureaua cu care era încins şi chiar şi-aşa, cu fiecare respiraţie se crispa, căci coastele îl înjunghiau cumplit.

Nu ştia unde se află. Presupunea că e noapte, dar nu înţelegea de ce era întunericul atît de nepătruns, de ce nu erau şi nuanţe de cenuşiu amestecate cu negrul, de ce nu sclipeau stele şi de ce nu se zăreau reflexele stinse ale norilor. Clipi, dar bezna rămase aceeaşi ; temîndu-se că se întîmplase ceva cu ochii lui, întinse iute mîinile în faţă, pe piatra pe care stătea, pipăind împrejur, şi dădu de perete, de stîncă umedă. „O peşteră", se gîndi uimit. „Sînt într-o peşteră. Dar cum ?" Şi nedumerit încă, porni clătinîndu-se spre ieşire.

Fu nevoit să se oprească şi să se întoarcă acolo unde era cînd se trezise, fiindcă nu-şi luase puşca, dar mintea i se mai limpezi între timp şi realiză că o avusese permanent cu el, proptită între centură şi pantaloni, aşa că porni iar spre ieşire. Fundul peşterii era uşor înclinat şi, ştiind că intrarea era probabil undeva în sus, nu în jos, se întoarse din nou şi o luă în sens invers. Drecţia curentului de aer care străbătea tunelul ar fi trebuit să-l ghideze, dar nu-i trecu prin cap asta decît cînd se împiedică la un cot şi dădu de gura peşterii.

Afară noaptea era limpede ca de cristal, cu stele strălucitoare, cu lună nouă, cu contururile copacilor şi stîncilor vizibile în vale. Habar n-avea de cît timp leşinase şi nici cum ajunsese în peşteră. Ultimele detalii pe care şi le amintea erau că se chinuise să se ridice în picioare de unde zăcea, la marginea mărăcinişului, cînd răsărise soarele, că umblase la întîmplare prin pădure şi că se prăbuşise lîngă un izvor, să bea. Îşi amintea că se aruncase înadins în pîrîu şi lăsase apa rece să-l acopere, dîndu-i viaţă. Iar acum se afla în gura peşterii,

era noapte, iar el nu-şi amintea o întreagă zi şi o bună bucată de teren pe care o străbătuse. Cel puţin aşa credea, că fusese o singură zi. „Să fi fost mai mult ?“, îi trecu brusc prin minte.

Jos, în depărtare, se vedeau lumini, ca sute de scîntei galbene şi roşii mişcătoare. „Circulaţie pe un drum“, se gîndi. „Poate chiar pe o autostradă.“ Dar activitatea aceea era neobişnuit de intensă. Şi încă ceva : luminile păreau a nu avea nici o ţintă — încetineau, apoi se opreau în şir, de la stînga la dreapta, pe o lungime de vreo trei kilometri. Poate că se înşelase cînd calculase distanţa, dar cu siguranţă luminiţele erau legate de cei care îl urmăreau: „E atîta forfotă acolo jos“, îşi zise. „Teasle, probabil, îmi vrea pielea mai mult decît orice altceva pe lume.“

Noaptea era foarte rece, netulburată de insecte sau animale care să mişune prin pădure. Doar un vînt uşor făcea frunzele să foşnească şi ramurile goale să scrîşnească, atingîndu-se. Îşi strînse cămaşa de lînă de deasupra, tremurînd. Auzi elicopterul huruind înspre stînga. din ce în ce mai tare, apoi dispărînd departe, în spate. În urma lui venea altul, altul în dreapta lor şi, tot în dreapta, auzi slab lătratul cîinilor. În acel moment vîntul îşi schimbă direcţia De-acum bătea dinspre camioanele adunate acolo, jos, aducînd cu el lătratul altor cîini şi murmurul suprapus al motoarelor camioanelor grele. Fiindcă farurile au fost aprinse, motoarele trebuie ţinute în funcţiune“, îşi dădu el seama Încercă să numere luminiţele. dar din cauza distanţei nu prea reuşi. Înmulţi numărul lor neştiut cu numărul de oameni care încăpeau într-un camion — 25, poate 30. Teasle îi voia pielea cu tot dinadinsul. Şi, de data asta, nu mai risca să

dea greş, căci venea cu toţi oamenii, cu toate armele de care dispunea.

Dar Rambo nu mai voia să lupte împotriva lui. Îi era rău şi suferea şi, undeva, între momentul în care îl pierduse pe Teasle în mărăcini şi intrarea în peşteră, furia îi dispăruse. Începuse să se estompeze încă de cînd îl urmărea, el însuşi epuizat, în dorinţa disperată de a-l prinde, nu atît pentru păcerea de a-i da o lecţie, cît din nevoia de a termina odată, ca să poată pleca. Şi, după ce omorîse atîţia oameni şi îşi sacrificase atîta timp şi forţă de care ar fi avut nevoie ca să evadeze, nici măcar nu ieşise învingător. „Ce risipă prostească", se mustră el. Se simţea secat pe dinăuntru, dezgustat. La ce bun toate astea ? Ar fi trebuit să profite şi să fugă.

Ei bine, de data asta aşa va face. Luptase cu Teasle cinstit, iar Teasle supravieţuise. Şi cu asta basta.

„Ce faci acum, melodramă ?" Pe cine crezi că prosteşti ? Mureai să intri din nou în acţiune, erai al dracului de sigur că poţi să-l baţi, dar ai pierdut, şi-acum vine vremea socotelilor. N-are să pornească chiar acum în căutare. Nu pe întuneric, dar la răsăritul soarelui, are să vină după tine cu o mică armată, împotriva căreia nu ai nici o şansă. Nu pleci pentru că, în luptă dreaptă, el a cîştigat şi gata. Pur şi simplu vrei s-o ştergi cît mai ai vreme. Chiar dacă ţi-i aduce pe toţi în bătaia puştii, cu el în frunte, tot mai bine e s-o tuleşti şi să rămîi cu viaţa."

Apoi pricepu că nu va fi atît de uşor : cum stătea acolo tremurînd, ştergîndu-şi sudoarea de pe frunte şi sprîncene, de la rădăcina coloanei vertebrale pînă la baza craniului îl trecu un val de căldură, apoi un fior rece. Secvenţa se repetă iar el

constată că nu tremura din pricina frigului şi a vîntului. Era febra. Şi foarte mare, dacă îl făcea să tremure în aşa hal. Dacă încerca să o ia din loc, prin linia farurilor de jos, avea să sfîrşească prin a se prăbuşi. Şi-aşa, abia se ţinea pe picioare. Căldură — de ea avea nevoie. Şi de un adăpost, un loc unde să transpire, să gonească febra şi să-şi odihnească coastele rupte. Şi hrană. Nu mai mîncase de cînd găsise carnea uscată în buzunarele bătrînului care căzuse de pe stîncă, cît o fi fost de-atunci.

Tremura şi se clătina şi fu nevoit să se sprijine cu o mînă de peretele la intrarea în peşteră. Asta era, trebuia să se mulţumească cu peştera, căci nu avea putere să caute un loc mai bun. Îi slăbeau forţele atît de repede, încît nu mai era sigur nici măcar că va putea să-şi amenajeze peştera. Păi atunci, nu mai pierde vremea văitîndu-te. La treabă!

O luă de-a lungul unei fîşii cu grohotiş, pînă la copacii pe care îi văzuse în zare. Primii aveau ramuri subţiri, fără frunze, care nu-i foloseau, şi porni tîrşîindu-şi picioarele prin frunzele uscate pînă cînd, în sfîrşit, acestea se schimbară în ace elastice de brad ; căută crengi stufoase care să se rupă mai uşor, numai cîte o cracă din fiecare copac, ca să nu rămînă vizibil faptul că trecuse pe acolo şi le adunase.

După a cincea, mişcarea pe care trebuia să o facă ridicînd braţele, deveni prea anevoioasă pentru coastele lui rupte. Ar fi vrut mai multe, dar trebui să se mulţumească cu cinci. Le ridică greu pe umăr şi porni înapoi spre peşteră, clătinîndu-se şi mai tare acum din cauza poverii. Urcuşul pe panta cu grohotiş fu lucrul cel mai rău. O tot lua într-o parte în loc să meargă drept înainte. O dată îi alunecă piciorul şi căzu pe burtă icnind.

După ce ajunse în vîrf și puse crengile la intrarea peșterii, trebui să coboare din nou ca să adune frunze uscate și rămurele dintre cele risipite pe jos. Vîrî cît putu de multe în cămașa de lînă și își umplu brațele cu crengi mari, uscate, pe care le duse în peșteră în două drumuri, unul cu crengile uscate pe care le avea deja în brațe, apoi cu ramurile de brad. Acum gîndea mai limpede și făcu ce ar fi trebuit să facă de prima dată cînd începuse să se miște prin peșteră : cînd ajunse în fundul ei, dincolo de locul unde se trezise, începu să testeze podeaua cu piciorul, prudent, să nu dea de vreo fisură. Cu cît mergea mai în adînc, cu atît tavanul cobora mai jos și, cînd ajunse să meargă pe vine, forțîndu-și coastele, renunță. Durerea era insuportabilă.

Partea asta a peșterii era umedă și se grăbi să îngrămădească frunzele moarte într-un loc, cu crenguțele uscate deasupra și să le dea tuturor foc cu chibriturile pe care bătrînul cu distileria i le dăduse cu cîteva seri înainte. Chibriturile fuseseră udate de ploaie și de apa pîrîului dar avuseseră destulă vreme să se usuce și, după primele două care refuzaseră să se aprindă și al treilea, care se aprinse dar se stinse imediat, cel de-al patrulea rămase aprins și dădu foc frunzelor. Flacăra se întinse ; cu răbdare, adăugă alte frunze și alte crenguțe, alimentînd fiecare pîlpîire, pînă cînd toate, laolaltă, rămaseră pradă unui foc destul de întețit ca să poată pune bucăți mai mari de lemn, apoi crăcile mari.

Lemnul vechi nu scotea prea mult fum și puținul pe care îl făcea era dus de curentul de aer, dinspre gura peșterii, în tunel. Privea țintă văpaia, cu mîinile întinse spre ea, să se încălzească, tremurînd și, pentru prima dată, privirile îi căzură

pe pereții peșterii. Se înșelase. Nu era o peșt..., abia acum vedea. Cu ani în urmă cineva săpase aici o mină. Era evident din simetria pereților și a tavanului, din netezimea podelei. Nu rămăsese nici o unealtă aruncată, nici o roabă ruginită, nici un tîrnăcop rupt, nici o găleată putrezită — oricine ar fi fost cel care părăsise locul acesta, o făcuse cu respect, lăsînd ordine în urmă-i. Ar fi trebuit însă să blocheze și intrarea. Neglijența era ciudată. Stîlpii de susținere și traversele îmbătrîniseră și se coșcoviseră și, dacă veneau copii să exploreze locul, se puteau ciocni de vreo grindă sau face prea mult zgomot și o parte din acoperiș s-ar prăbuși peste ei. Dar ce să caute copiii aici ? Prima așezare locuită era la mulți kilometri depărtare. Dar el cum îl găsise ? Și alții ar putea să-l găsească. Da, or să-l găsească chiar mîine, și ar fi bine să aibă grijă s-o șteargă înainte de venirea lor. Luna nouă se ridicase arătînd, după părerea lui, ora 11,00. Mai avea cîteva ore de odihnă. Erau suficiente, își spuse. Sigur. Apoi putea să plece.

Focul era cald, îmbietor. Aduse crengile de brad aproape, le puse una peste alta ca o saltea și se întinse pe ele cu partea rănită spre foc. Ici-colo acele îl înțepau prin haine, dar nu avea ce face : avea nevoie de așternutul de ramuri ca să nu stea pe podeaua umedă. Epuizat, pînă la urmă i se părură moi și odihnitoare sub el și închise ochii, ascultînd pîrîiturile slabe ale lemnului care ardea. Mai încolo, în tunel, apa picura, stîrnind ecoul.

În prima clipă se așteptase să vadă pe pereții minei desene, picturi, animale cu coarne, oameni cu sulițe în mîini, la vînătoare. Văzuse așa ceva în niște fotografii, dar nu-și mai amintea cînd. Scenele de vînătoare îl fascinaseră întotdeauna.

Cînd era copil, acasă în Colorado, pleca adesea pe munte de unul singur şi, o dată, intrînd prudent într-o peşteră, după colţ, în lumina lanternei văzuse imaginea unui bizon, numai unul, galben, exact în centrul peretelui. Părea atît de real, de parcă la vederea lui ar fi stat să sară şi să o rupă la fugă; stătuse toată după-amiaza acolo şi se uitase la desen, pînă cînd lumina lanternei murise. După aceea, se întorsese în peşteră cel puţin o dată pe săptămînă. Stătea şi privea. Într-o seară taică-său îl bătuse rău, numai peste faţă, pentru că nu voia să spună unde fusese. Amintindu-şi, Rambo se felicită că nu o făcuse. Era multă vreme de cînd nu mai fusese în peştera aceea, dar locul acesta îl făcea să se simtă acum posesorul unei taine, ca şi atunci, demult. Un bizon cu cocoaşă mare, cu coarne scurte şi groase, care îl privea.

Aşa sus, în munţi, departe de locurile lui de baştină, de cînd o fi fost acolo şi cine oare l-a desenat ? Cine săpase mina aceea, şi cît timp trecuse de-atunci ?

Întotdeauna peştera îi amintise de o biserică; la fel ca şi locul în care se afla acum, numai că acea comparaţie îl stînjenea.

Nu-şi mai amintea să se fi simţit stînjenit din copilărie. Prima comuniune. Spovedania. Îşi aducea aminte cum fusese cînd împinsese pînza neagră, grea, de la intrarea în confesional, în genunchi, pe scîndura capitonată, vocea preotului, înăbuşită, acordînd iertarea păcătosului din partea cealaltă. Apoi paravanul de lemn se dăduse la o parte, iar el se mărturisise. **Acum ce putea să mărturisească?** Despre oamenii pe care tocmai îi ucisese. „A fost în legitimă apărare, părinte." „Dar ţi-a plăcut, fiule ? A fost un păcat !"

Asta îl făcea să se simtă şi mai puţin în largul

lui. Nu credea în păcat şi nu-i plăcea să se gîndească la el. Dar întrebarea revenea : a fost un păcat ? Şi, cu mintea moleşită de căldura focului, se întrebă ce-ar fi răspuns atunci, în copilărie. Poate ar fi spus da. Înşiruirea crimelor era un lucru foarte complicat. L-ar fi putut convinge pe preot că uciderea cîinilor şi a bătrînului în verde fusese în legitimă apărare. Dar după aceea, cînd avusese ocazia să fugă şi, în schimb, se luase după Teasle şi-i omorîse oamenii cînd îi prinsese pe picior greşit, — ăsta era un păcat. Iar acum Teasle avea să vină după el, o dată pentru totdeauna, gîndi ca şi înainte, şi va veni vremea scadenţei. În fundul tunelului apa picura sec.

În fundul tunelului. Ar fi trebuit verificat. Mina putea fi un foarte bun bîrlog pentru un urs. Sau pentru şerpi. Cum de nu controlase ? Luă o creangă aprinsă din foc, ca pe o torţă, şi o porni prin tunel. Tavanul cobora obligîndu-l să se aplece, chinuindu-şi coastele, dar trebuia. Dădu un cot şi ajunse acolo unde apa pe care o auzise picura din tavan, adunîndu-se într-o băltoacă, apoi se scurgea printr-o fisură în podea, şi gata. Cu torţa fîlfîind, gata să se stingă, ajunse la un ultim perete, din care pleca în jos o deschizătură de vreo 70 cm, şi hotărî că era în siguranţă. Cînd i se stinse torţa parcursese deja cea mai mare parte a drumului de întoarcere, vedea chiar reflexele tremurătoare ale flăcărilor.

Dar îşi aminti că mai are şi altele de făcut. Trebuia să verifice dacă nu cumva focul se vedea de-afară. Să facă rost de hrană. Şi ce altceva ? Odihna în mină sunase ca o idee atît de simplă la început, dar fu tentat s-o lase baltă şi să facă o încercare de a se strecura printre luminiţele din vale. Ajunse pînă la intrare, dar acolo îl luă un val

de ameţeală care îl obligă să se aşeze. Atunci, asta era. Nu avea de ales. Trebuia să se oprească o vreme.

Măcar o vreme

Primul foc de puşcă răsună de undeva din dreapta, jos. Alte trei îi urmară imediat. Era prea întuneric şi erau prea departe ca să fi fost îndreptate spre el. Răsunară alte trei împuşcături, apoi un vaiet stins de sirenă „Ce dracu' ? Ce se petrece ?"

Mîncare. „La asta trebuie să te gîndeşti acum. La mîncare." Ştia şi cu ce anume se va hrăni — o bufniţă mare îşi luase zborul dintr-un copac, cînd ieşise el prima oară din peşteră. Zburase, apoi, după cîteva minute, se întorsese. Îi văzuse umbra de două ori pînă acum. Pasărea era din nou plecată şi o aştepta să-şi încheie rondul.

Alte împuşcături, departe, în dreapta. Dar care le era rostul ? Rămase tremurînd în aşteptare, nedumerit. Cel puţin asta va face ca împuşcăturile lui să se amestece cu celelalte şi n-are să-i trădeze poziţia. Era întotdeauna greu de ochit noaptea, dar vopseaua fosforescentă pe care bătrînul de la distilerie o pusese pe cătare îi uşura sarcina...

Aştepta... şi, tocmai cînd sudoarea de pe faţă şi răceala de pe şira spinării începură să-l dovedească, auzi fîlfîitul singuratic şi privi în sus : văzu umbra iute coborînd şi aşezîndu-se pe o creangă. Unu, doi, şi ridică puşca la umăr, ochind pata întunecată. Trei, patru, tremura, încleştîndu-şi muşchii ca să-i poată stăpîni. Bum ! reculul îl izbi în coaste şi-l aruncă, clătinîndu-se de durere, spre intrarea în peşteră. Se gîndea că poate a ratat şi se temea că bufniţa ar putea să zboare şi să nu se mai întoarcă, dar o văzu mişcînd, foarte puţin. Apoi căzu plutind uşor din copac, se lovi de o ramură, se răsturnă şi dispăru în întuneric.

O auzi prăbuşindu-se cu un foşnet în frunzele uscate şi se grăbi să coboare grohotişul în direcţia copacului acela, neîndrăznind să-şi ia ochii de la locul unde i se păruse că picase pasărea. Pierdu însă reperele şi nu mai reuşi să o găsească ; după o lungă căutare dădu întîmplător peste ea.

Întors într-un tîrziu lîngă focul din peşteră, se aruncă pe crengile aşternute, cu capul învîrtindu-i-se, tremurînd violent. Se chinuia să-şi ignore durerea, concentrîndu-se asupra bufniţei, netezindu-i penele ciufulite. „Este o bufniţă bătrînă", hotărî el. Şi chiar îi plăcu mutra ei de ascet, dar nu-şi putea controla mişcările destul de bine ca să-i aranjeze penele cum trebuia.

4

Ambulanţa trecu vuind pe lîngă camion şi goni înapoi spre oraş cu alte trei camioane zdrăngănind în urma ei, încărcate cu civili, dintre care unii protestau sonor, ţipînd la soldaţii Gărzii Naţionale de pe marginea drumului. Imediat după acestea veneau două maşini de poliţie care îi ţineau pe toţi sub supraveghere. Teasle stătea la margine de drum şi luminile farurilor treceau pe lîngă el în întuneric ; scutură din cap şi se îndreptă încet spre camion.

— Nici o ştire despre cîţi au mai fost împuşcaţi? îl întrebă pe operatorul care stătea în spate.

Operatorul părea aureolat de becul atîrnat ceva mai încolo.

— Chiar acum, mă tem, spuse acesta încet şi rar. Unul de-ai lor. Unul de-ai noştri. Civilul a

fost împuşcat în genunchi, dar al nostru a luat-o în cap.

— Of.

Închise ochii pentru o clipă.

— Asistentul de pe ambulanţă spune că s-ar putea să nu mai ajungă la spital.

„S-ar putea, pe dracu' ", gîndi Teasle. „După cum au mers lucrurile în ultimele trei zile, sigur n-o să ajungă. Fără îndoială. Pur şi simplu n-o să ajungă.

— Îl ştiu şi eu ? Nu. Stai. Mai bine nu-mi spune. Au fost destul morţi pe care i-am cunoscut. Măcar i-a adunat cineva pe beţivii ăia, să nu mai împuşte şi pe alţii ? Ăştia din camioane, erau ultimii ?

— Kern spune că aşa crede, dar nu e sigur.

— Ceea ce înseamnă că ar mai putea fi încă o sută pe-acolo pe sus.

„Isuse, nu-i aşa, Teasle, că-ţi doreşti să existe şi o altă cale de a rezolva totul, doar tu şi puştiul, iar ? Cîţi or să mai moară pînă la sfîrşit ?"

Umblase prea mult. Ameţise iar şi se sprijini de spatele camionului, cu picioarele moi. Avea impresia că ochii i se vor da peste cap, în orbite. Ca la păpuşi, se gîndi.

— Poate ar trebui să urci să te odihneşti, îi recomandă operatorul. Chiar şi pe întuneric te văd cum transpiri, îţi văd faţa prin bandaje

Celălalt dădu slab din cap.

— Numai spune asta şi cînd e Kern prin preajmă. Dă-mi cafeaua ta, te rog.

Cînd luă cana, mîinile îi tremurau ; mai înghiţi încă două pastile a căror amăreală îi făcu şi limba şi gîtlejul să se îngreţoşeze. Chiar atunci Trautman se întoarse de la discuţia cu umbrele din Gărzile Naţionale. Îi aruncă lui Teasle o privire şi zise :

— Ar trebui să fii în pat.

— Nu înainte de a sfîrşi aici.

— Ei, asta s-ar putea să dureze ceva mai mult decît crezi. Aici nu e Coreea şi Choisin Reservoir. Un asalt cu trupe ar fi grozav, cu condiţia să ai două grupuri de oameni faţă-n faţă : dacă unul din flancuri slăbeşte, inamicul e destul de numeros ca să-l vezi venind la vreme şi să întăreşti flancul. Aici însă nu poţi. Nu cînd ai în faţă un singur om, şi mai ales pe el. La cel mai mic semn de slăbiciune în front se poate strecura fără să ştii, atît e de greu de reperat.

— Ai pus degetul pe destule răni. Nu poţi să ne dai şi o soluţie ?

O spusese mai dur decît intenţionase şi cînd Trautman îi răspunse „Da" cu vocea lui egală, se auzi o inflexiune nouă, distantă.

— Mai am cîteva detalii de pus la punct. Nu ştiu cum îţi conduci tu secţia de poliţie, dar mie îmi place să fiu sigur înainte de a începe o acţiune.

Teasle avea nevoie de colaborarea lui şi încercă imediat să-l domolească.

— Îmi pare rău. Acum eu sînt acela care vorbeşte ce nu trebuie. Nu mă băga în seamă. Pur şi simplu nu mă simt bine dacă nu mîrîi din cînd în cînd.

Şi din nou senzaţia stranie de suprapunere a prezentului peste trecut : cu două nopţi în urmă, cînd Orval observase — „Într-o oră se-ntunecă...", el sărise cu „Şi ce crezi, că nu ştiu ?" — Apoi îi ceruse scuze lui Orval, cu aproape aceleaşi cuvinte ca acum lui Trautman.

Poate din cauza pastilelor. Nu ştia ce era în ele, dar îşi făceau efectul, iar acum ameţeala îl părăsea şi creierul părea să nu i se mai învîrtească.

Îl îngrijora totuşi faptul că valurile de ameţeală erau din ce în ce mai dese şi mai indelungate. Dar măcar inima nu-i mai bătea aiurea.

Se apucă de marginea camionului să se urce, dar nu avea destulă putere.

— Hai, dă-mi mîna, zise operatorul.

Cu ajutorul lui reuşi să se caţere, dar nu prea repede, şi îi trebuiră clipe să se liniştească pînă să poată merge să se aşeze pe banchetă, să-şi relaxeze, în sfîrşit, umerii, sprijinindu-se de peretele camionului.

„Aşa. Gata." N-avea acum altceva de făcut decît să stea, să se odihnească. Era plăcerea oboselii şi uşurarea pe care o resimţea uneori după ce vomita.

Trautman urcă în camion cu uşurinţa aceea aparent inconştientă şi rămase în spate, cu ochii la el. Ceva, ceva ce spusese Trautman mai devreme îl sîcîia pe Teasle. Dar nu mai ştia ce. Ceva în legătură cu...

Îşi aminti.

— De unde ştii că am fost la Choisin Reservoir?

Trautman îl privi întrebător.

— Acum cîteva clipe, îi aminti Teasle. Ai pomenit...

— Da. Înainte de a pleca de la Fort Bragg am sunat la Washington şi i-am rugat să-mi citească dosarul tău.

Lui Teasle nu-i plăcu figura asta, cîtuşi de puţin.

— Trebuia, îi explică Trautman. Iarăşi, nu trebuie s-o iei ca pe ceva personal, nu vreau să mă bag în viaţa ta intimă. Trebuia să înţeleg ce fel de om eşti pentru cazul în care beleaua asta cu Rambo era din vina ta şi nu voiai decît să-l măcelăreşti, ca să pot anticipa necazurile pe care mi

le-ai fi putut face. Asta a fost una din greşelile pe care le-ai făcut tu cu el. Ai pornit în urmărirea unui om despre care nu ştiai nimic, nici cum îl cheamă. Noi avem o regulă : niciodată să nu te angajezi în luptă cu un inamic, pînă cînd nu-l cunoşti ca pe tine însuţi.

— Bine. Şi ce-ţi spune Choisin Reservoir despre mine ?

— În primul rînd, acum, că mi-ai povestit cîte ceva despre ce s-a întîmplat acolo sus, mă lămureşte, în parte, cum de-ai reuşit să scapi de el.

— Nu-i nici un mister. Am fugit mai repede.

Amintirea felului în care o rupsese la fugă, cuprins de panică, abandonîndu-l pe Shingleton, era dezgustătoare, amară.

— Tocmai asta e, spuse Trautman. N-ar fi fost normal ca tu să fugi mai repede. E mai tînăr decît tine, mai în formă, mai bine antrenat.

Operatorul stătea la masă şi asculta. Acum se uită de la unul la celălalt şi spuse :

— Nu înţeleg nimic din ce vorbiţi. Ce-i cu rezervorul ăla ?

— N-ai făcut armata ? întrebă Trautman.

— Ba bineînţeles că am făcut-o. La marină. Doi ani.

— De-aia n-ai auzit de el. Dacă ai fi fost în Infanteria Marină ai fi ştiut pe dinafară toate amănuntele şi te-ai fi lăudat cu ele. Choisin Reservoir e una din cele mai celebre bătălii ale războiului din Coreea. A fost de fapt o retragere ; dar sîngeroasă ca un atac — l-a costat pe inamic 37.000 de oameni. Teasle a fost chiar în mijlocul luptei. Destul ca să-i aducă Crucea de Merit.

Felul în care vorbea Trautman despre el, spunîndu-l pe nume, îl făcea pe Teasle să se simtă straniu, ca şi cînd n-ar fi fost acolo, împreună cu

el, ci afară. în spatele camionului, trăgînd cu urechea, în timp ce Trautman, fără să știe că e auzit, vorbea despre el.

— Ce vreau eu să știu, îi spuse Trautman lui Teasle, e dacă Rambo știa că ai luat parte la retragere.

Dădu din umeri.

— Diploma și decorația sînt pe perete, în biroul meu. Le-a văzut. Dacă i-or fi spus ceva...

— Oho, i-au spus, cu siguranță. **Asta ți-a salvat viața.**

— Nu prea văd cum. Cînd l-a împușcat pe Shingleton, mi-am pierdut capul și am fugit ca un șobolan fricos.

Acum, că mărturisea totul prin viu grai, se simțea mai bine. Făcuse o confesiune publică, deschisă, și nu va mai comenta nimeni pe la spatele lui.

— **Bineînțeles** că ți-ai pierdut capul și ai fugit, rosti Trautman. De ani de zile n-ai mai luat parte la acțiuni de felul ăsta. **Cine** n-ar fi fugit în locul tău ? Dar vezi tu, el nu se aștepta să fugi. El e profesionist și, normal, s-a gîndit că unul care are o decorație ca a ta e la fel, un profesionist, și eu bănuiesc că de la premisa asta a plecat cînd și-a organizat urmărirea. Ai văzut vreodată un joc de șah între un amator și un profesionist ? Amatorul cîștigă mai multe piese. Pentru că întotdeauna celălalt e obișnuit să joace cu persoane care au un motiv exact și un tipic pentru fiecare mutare, iar amatorul mută piesele la întîmplare pe tablă, fără să știe el însuși prea bine ce are de făcut, încercînd numai să obțină cît mai mult din puținul pe care îl știe. Ei bine, profesionistul se încurcă atît de tare din dorința de a distinge un tipic inexistent și a i se adapta, încît în scurt timp se trezește în de-

zavantaj. În cazul vostru, tu fugeai orbeşte, iar Rambo era pe urma ta, încercînd să anticipeze mişcările unuia ca el în căutare de adăpost. A bănuit că stai să-l aştepţi, că-i întinzi o cursă, iar asta i-a luat timp pentru că, atunci cînd a înţeles, probabil că a fost prea tîrziu.

Operatorul tocmai îşi puse căştile pe urechi şi asculta un raport. Teasle îl văzu cum se uita ţintă în podea, fără s-o vadă.

— Ce ? Ce s-a întîmplat ? îl întrebă.

— Al nostru. Cel împuşcat în cap. A murit.

„Sigur", se gîndi Teasle. „Sigur, fir-ar a dracului de treabă ! Şi de ce suferi ca şi cum nu te-ai fi aşteptat ? Ştiai că are să moară".

„Asta-i buba. Ştiam. El, şi cîţi alţii, înainte ca povestea asta să se sfîrşească."

— Dumnezeu să-l odihnească, spuse Teasle. Nu ştiu cum altfel să-l prind pe puşti, decît cu toţi oamenii ăştia, dar dacă ar fi după sufletul meu, atunci am fi din nou doar noi doi.

Operatorul îşi scoase căştile şi se ridică de la masă.

— Eram în schimburi diferite, dar am stat de cîteva ori de vorbă. Dacă nu vă supăraţi, o să mă duc pe-afară, să fac cîţiva paşi.

Coborî, trist, pe la spatele deschis al camionului, făcu o pauză, apoi reluă :

— Poate camioneta aia cu provizii mai e încă parcată pe şosea. O să aduc nişte gogoşi şi cafea. Sau văd eu ce.

Mai stătu o clipă, apoi se îndepărtă, dispărînd în întuneric.

— Şi dacă aţi fi numai tu şi el, din nou, începu Trautman, ar şti de data asta ce să-ţi facă. Ar veni direct după tine. Te-ar omorî, cu siguranţă.

— Nu, fiindcă acum n-aş mai fugi. Acolo, sus, mi-a fost frică de el. Acum nu-mi mai e.

— Ar trebui să-ţi fie.

— Nu, pentru că învăţ de la tine. „Nu înfrunta un inamic pînă cînd nu-l înţelegi." Aşa ai spus. Ei bine, acum ştiu destule despre el ca să-l pot învinge.

— Asta-i o prostie. Nu ţi-am spus mare lucru despre el. Poate un psihiatru de salon ar putea construi o teorie întreagă despre mama lui, care a murit de cancer cînd el era mic, tatăl care era alcoolic şi care a încercat să-l omoare cu un cuţit de bucătărie, despre cum a fugit de-acasă cu un arc cu săgeţi cu care a tras după taică-său, aproape omorîndu-l. Vreo teorie despre frustrări şi reprimări şi-aşa mai departe. Despre cum nu avea destui bani ca să-şi cumpere de mîncare şi a trebuit să abandoneze şcoala şi să lucreze într-un garaj. Ar putea părea logic, dar n-ar însemna nimic. Fiindcă noi nu primim dezaxaţi. Îi testăm pe toţi mai înainte, iar el e la fel de întreg la minte ca oricare dintre noi.

— Eu nu-mi cîştig traiul ucigînd.

— Sigur că nu. Tu tolerezi un sistem care îi pune pe alţii să ucidă pentru tine. Şi, cînd se întorc din război, vă put a moarte şi strîmbaţi din nas.

— La început n-am ştiut de unde vine.

— Dar ai văzut că nu se comportă normal şi n-ai încercat prea mult să înţelegi de ce. Ai spus că e vagabond. Ce dracu' putea fi altceva ? Şi-a pierdut trei ani din viaţă ca să se înroleze într-un război despre care credea că e drept pentru ţara lui şi singura meserie pe care a învăţat-o acolo a

fost cea de ucigaş. Unde să găsească o slujbă cu experienţa asta ?

— Putea să nu se înroleze, sau să se ducă înapoi la garaj.

— S-a înrolat pentru că s-a gîndit că oricum avea să fie convocat şi ştia că ofiţerii cei mai buni, care-ţi dau cele mai mari şanse de a rămîne în viaţă, nu se omoară după cei convocaţi, că le sînt dragi numai voluntarii. Spui că s-ar fi putut întoarce la garaj. Minunată consolare, nu ? După trei ani se alege cu Medalia de Onoare, o depresiune nervoasă şi o slujbă la gresatul maşinilor într-un garaj. Tu îmi vorbeşti de o înfruntare între tine şi el, unu la unu. Are să fie ultima ta surpriză, dar tot tu spui că un om care ucide ca să-şi cîştige traiul are ceva bolnav. Pe mine nu mă prosteşti, eşti la fel de soldat ca şi el şi tocmai de-aici au pornit toate. Sper că o să ai ocazia de a te lupta cu el, unu la unu. Are să fie ultima ta revelaţie. Pentru că el e un fenomen rar în ziua de azi. E un expert. Noi l-am împins acolo, în măcel, şi-acum vine înapoi cu tot ce-a învăţat. Ca să-i anticipezi reacţiile, ar trebui să-l studiezi ani de zile. Ar trebui să treci prin toate cursurile şi toate bătăliile prin care a trecut el.

— Pentru un căpitan, din felul în care vorbeşti nu s-ar zice că-i iubeşti prea mult pe soldaţi.

— Sigur că nu. Ce om întreg la minte i-ar iubi?

— Atunci de ce mai faci ceea ce faci, cu meseria ta care-i învaţă pe alţii să ucidă ?

— Nu asta-i învăţ. Eu îi învăţ **să supravieţuiască.** Atîta timp cît trimitem oameni prin alte părţi să se bată, cel mai important lucru pe care pot să-l fac e să mă asigur că măcar o parte din-

tre ei se mai întorc. Treaba mea e să salvez vieţi, nu să le iau.

— Zici că nu te-am păcălit, că sînt soldat în aceeaşi măsură ca şi el. Cred că greşeşti. Eu îmi fac datoria cît pot de cinstit. Dar să lăsăm asta o clipă. Fiindcă nici tu nu m-ai păcălit pe mine. Spui că ai venit să ne ajuţi, dar pînă acum asta e tot ce ai făcut — ai spus. Spui că vrei să salvezi vieţi, dar încă n-ai făcut nimic ca să-l împiedici să mai omoare şi pe alţii.

— Să presupunem altceva, îl potoli Trautman. Încet, îşi aprinse o ţigară dintr-un pachet de pe masa operatorului radio.

— Ai dreptate, n-am acţionat. Dar dacă aş fi făcut-o ? Gîndeşte-te. Ai vrea, cu adevărat ajutorul meu ? E cel mai bun elev pe care l-a scos şcoala noastră. Să mă lupt cu el ar însemna să mă lupt cu mine însumi, pentru că bănuiesc că a fost forţat să...

— Nu l-a forţat nimeni să ucidă cu briciul un poliţist. Să ne fie clar.

— Am să formulez altfel : eu aici trec printr-un conflict de interese.

— Printr-un ce ? La dracu', asta e...

— Lasă-mă să termin. Rambo îmi seamănă bine şi ar însemna să nu fiu cinstit dacă n-aş recunoaşte că sînt alături de el suficient ca să mă bucur dacă scapă. Pe de altă parte, e adevărat, a cam pierdut hăţurile. N-avea nevoie să te urmărească atunci cînd ai început să te retragi. Nu era nevoie ca oamenii aceia să moară, nu în condiţiile în care el putea să fugă. Asta e de neiertat. Dar indiferent ce gîndesc despre toate astea, tot sînt alături de el. Ce te faci dacă, fără să-mi dau seama, croiesc împotriva lui un plan care să-i dea posibilitatea să scape ?

— N-ai s-o faci. Chiar dacă scapă de-aici, tot va trebui vînat și alți oameni vor fi împușcați. Ai fost de acord, dacă e cel mai grozav elev al tău, dovedește-o. Ridică-i în cale toate obstacolele pe care le poți imagina. Și-apoi, dacă tot scapă, măcar îți vei fi făcut datoria și vei avea un dublu motiv să fii mîndru de el. Sînt mai multe motive pentru care nu-ți poți permite să nu ne ajuți.

Trautman își privi țigara, trase adînc din ea, apoi o aruncă din camion într-o ploaie de scîntei răspîndite în întuneric.

— Nici nu știu de ce am aprins-o. M-am lăsat de fumat acum trei luni.

— Nu te eschiva, spuse Teasle. Ai de gînd să ne ajuți, sau nu ?

Trautman se uită la hartă.

— Presupun că orice aș spune, nu are importanță. În cîțiva ani, astfel de urmăriri nici nu vor mai fi necesare. Avem acum niște instrumente care pot fi montate sub burta unui avion. Ca să găsești un om nu trebuie decît să zbori cu avionul pe deasupra zonei în care presupui că se află și mașinăria înregistrează căldura organismului. În momentul ăsta nu sînt destule astfel de instrumente. Cele mai multe sînt folosite în război. Dar cînd ne vom întoarce de-acolo, fugarii nu vor mai avea nici o speranță. Și nu va mai fi nevoie de oameni ca mine. Ăsta e un sfîrșit. Păcat. Pe cît urăsc de tare războiul, pe-atît mă tem de ziua în care mașinile vor înlocui oamenii. Acum, măcar, omul mai are șansa de a se descurca pe cît îl ajută capul.

— Te eschivezi.

— Da, am să vă ajut. Trebuie oprit și aș prefera să fie oprit de cineva ca mine, care-l înțelege și-i împărtășește suferința.

5

Cu o mînă, Rambo apucă spinarea moale, flexibilă a bufniței și cu cealaltă un smoc de pene de pe burtă, și trase. Se smulseră cu un sunet sec, ca de material sfîșiat. Îi plăcea atingerea penelor de mînă. Jumuli complet stîrvul, îi tăie capul, aripile și ghearele apoi își înfipse vîrful cuțitului la baza toracelui și tăie cu lama ascuțită pînă jos, între picioare. Desfăcu pasărea, băgă mîna înăuntru, apucă măruntaiele calde și umede și le trase ușor afară, cea mai mare parte din prima încercare, apoi curăță restul cu cuțitul. S-ar fi dus să spele pasărea în apa care picura din acoperișul minei, dar nu știa dacă apa nu era toxică și oricum, spălatul ar fi însemnat o complicație în plus acum, cînd nu mai dorea decît să termine, să mănînce și să plece. Și-așa cheltuise prea multă energie.

Luă o creangă lungă, nearsă, o ascuți și o înfipse în trupul bufniței, pe care o întinse deasupra flăcărilor. Penele rămase pe ea scoteau scîntei la atingerea focului. „Sare și piper ar trebui", se gîndi. „Fiindcă era bătrînă, pasărea asta are să fie probabil tare și ațoasă". Mirosul sîngelui ars era acru și carnea avea să fie la fel și ar fi dorit să aibă măcar niște sare și piper.

„Deci așa am ajuns", reflectă. „De la dormitul în sac, în pădure, cu mese din hamburgeri și Coca-Cola în iarba prăfuită de la marginea șoselei, la asta — un pat din crengi de brad într-o mină și o bufniță moartă, fără sare și piper măcar, fir-ar să fie."

Nu era mare diferență față de dormitul în pădure, dar atunci traiul cu minimum de necesar fusese un lux, o făcuse pentru că așa voia el. Acum

s-ar putea să fie obligat s-o ducă așa multă vreme. Și chiar că era grozav de puțin. Curînd se putea să nu le mai aibă nici pe acelea și să se gîndească cu nostalgie la noaptea liniștită, cînd a dormit cîteva ore în mină și a putut să-și frigă bufnița asta bătrînă și ațoasă. Nici nu mai visa la Mexic. Doar la masa următoare și la copacul în care va dormi. Cîte o zi. Cîte o noapte, pe rînd.

Pieptul îi zvîcnea și își ridică cele două cămăși să-și vadă coastele, uluit de cît de umflate păreau. „Arăt de parcă am o tumoare pe dinăuntru, sau ceva care crește în mine", își spuse. Și cîteva ore de somn n-aveau să-l vindece. Dar măcar îi trecuse amețeala. Zgîndări focul, să se frigă bufnița mai repede. Era timpul s-o ia din loc. Căldura flăcărilor îi atinse fruntea și nasul. Sau poate, se gîndi el, poate era febra. Mucoasa din gură îi era uscată și lipicioasă. Vru să bea din bidon, dar și-așa băuse prea mult și trebuia să păstreze pentru mai tîrziu. Dar, de cîte ori deschidea buzele, o peliculă subțire îi rămînea atîrnată între ele. Pînă la urmă luă o sorbitură, plimbă apa cu gust metalic prin gură, adunînd substanța mucoasă, deliberînd dacă-și putea permite risipa de a o scuipa, hotărî că nu și o înghiți cu greu.

Vocea îl făcu să tresară. Se reflecta neclar în tunel, de parcă cel care vorbea ar fi fost afară, cu o portavoce. De unde-au știut unde e ? Își însfăcă grăbit pistolul, cuțitul și gamela, agățate de centură, apucă pușca și bățul în care era înfiptă bufnița și se repezi spre gura peșterii. Curentul care venea de la intrare era proaspăt și răcoros. Chiar lîngă intrare încetini, asigurîndu-se că ceilalți nu erau afară, așteptîndu-l pe el. Dar nu văzu pe nimeni și atunci auzi din nou vocea. Era, sigur, de la o portavoce. Dintr-un elicopter. Motorul huruia

în întuneric peste creste şi, peste zgomotul luî un glas bubuitor de bărbat spunea :

— Grupurile 12 pînă la 31. Adunarea pe panta estică. Grupurile 31 pînă la 40. Împrăştiaţi-vă spre nord.

Jos în vale, departe, şirul, de luminiţe era la locul lui, în aşteptare.

Teasle chiar îi voia capul. Probabil că avea o mică armată acolo, jos. „Dar ce rost are portavocea ? Nu au destule aparate de radio pentru coordonarea grupurilor ? Sau zgomotul e făcut special ca să mă impresioneze ?", se gîndi el. „Sau să mă sperie. Să văd ce mulţi sînt pe urmele mele. Poate e un şiretlic, şi n-au pe nimeni la nord şi le est. Poate n-au destui decît pentru sud şi vest."

Rambo auzise o dată o portavoce folosită în felul ăsta, de Forţele Speciale, în război. De obicei adversarul, tentat să încerce să ghicească intenţiile celor din Forţele Speciale, era derutat. Exista şi o contraindicaţie, atunci cînd cineva încearcă să te facă să-i ghiceşti intenţiile, nici măcar să nu încerci. „ Ce-a mai bună reacţie e să-ţi vezi de treburile tale, ca şi cînd n-ai fi auzit."

Vocea repeta mesajul, scăzînd, căci elicopterul trecuse spre cealaltă creastă. Dar pe Rambo nu-l mai interesa ce spune. Dinspre partea lui Teasle putea să înconjoare muntele cu oameni, din toate părţile. Nu mai avea importanţă. Acolo unde avea să se ascundă, vor trece chiar pe lîngă el.

Privi spre est. Cerul era cenuşiu. Peste puţin timp va răsări soarele. Se aşeză pe pietrele reci de la intrarea în mină şi încercă pasărea cu degetul, să nu fie prea fierbinte. Apoi îşi tăie o fîşie şi o mestecă — era oribilă. Era mai rea decît se aştepta. Tare, aţoasă şi acră. Trebui să se forţeze să

muşte încă o bucată, pe care o mestecă vreme îndelungată înainte de a o putea înghiţi.

6

Teasle nu dormi deloc. Cu o oră înainte de răsăritul soarelui, Trautman se întinse pe podea şi închise ochii, dar Teasle rămase aşezat pe banchetă, cu spatele rezemat de perete, îi spuse operatorului să treacă sunetul de pe căşti pe boxe şi ascultă rapoartele de poziţie, cu ochii aţintiţi asupra hărţii. Curînd, rapoartele se răriră şi operatorul îşi lăsă capul pe braţe, iar Teasle rămase din nou singur.

Toate grupurile erau la locurile lor. Îi văzu, cu ochii minţii, pe poliţişti şi pe soldaţii din Garda Naţională, înşiraţi la marginea cîmpului sau a pădurii, călcînd pe mucurile de ţigară şi încărcîndu-şi armele. Grupurile erau de cîte cincizeci de inşi şi în fiecare din ele era un om cu un aparat portabil de emisie-recepţie ; la ora şase, prin aceste aparate, avea să se transmită de-a lungul liniilor ordinul de pornire. Împrăştiaţi acum într-un cerc larg, aveau să măture cîmp şi pădure, strîngîndu-se din toate punctele cardinale. Le trebuiau zile întregi ca să acopere tot teritoriul şi să ajungă să se întîlnească în centru, dar pînă la urmă îl puteau prinde. Dacă un grup se încurca pe un teren mai dificil, care să le încetinească mersul, cel cu aparatul le transmitea celorlalţi ordinul de a încetini pasul la rîndul lor, să-i aştepte. În felul acesta nu se putea întîmpla ca unul din grupuri să rămînă în urmă

destul ca să creeze o breşă şi apoi, imperceptibil, să-şi schimbe direcţia mergînd oblic şi să ajungă să acopere o suprafaţă deja bătută de alţii. Nu aveau să rămînă nici un fel de breşe, în afara celor dinainte planificate drept capcane, cu cîte un grup de oameni pregătiţi să-l captureze pe puşti dacă încerca să profite de vreunul din aceste spaţii. Puştiul. Nici acum, cînd ştia cum îl cheamă, Teasle nu se putea hotărî să-i spună pe nume.

Odată cu apropierea zorilor aerul păru să devină mai umed şi Teasle îl înveli pe Trautman, care dormea pe jos, cu o pătură cazonă. Se înveli şi el cu o a doua. Întotdeauna mai era ceva de făcut, în orice plan putea apărea o fisură ; îşi amintea asta din Coreea. Şi Trautman spusese acelaşi lucru, şi-acum încerca să revadă urmărirea din toate unghiurile posibile, căutînd detalii pe care le-ar fi putut omite. Trautman dorise patrule paraşutate din elicopter pe vîrfurile mai înalte, de unde l-ar fi putut repera pe puşti în cazul în care intenţiona să se apropie de linii. Operaţiunea de lansare în întuneric fusese primejdioasă, dar avuseseră noroc şi ea se încheiase fără accidente. Trautman dorise ca elicopterele să patruleze pe deasupra, difuzînd ordine false, ca să-l inducă pe puşti în eroare, ceea ce se şi făcea chiar acum. Trautman bănuia că puştiul va încerca să facă o breşă spre sud : asta fusese direcţia spre care se îndreptase, fugind, în război, şi exista o posibilitate ca el să facă acum la fel, deci linia sudică fusese întărită, cu excepţia punctelor slabe — capcană. Ochii îi ardeau de nesomn, dar Teasle nu putea dormi şi, cînd nu reuşi să găsească nici un aspect neverificat al planului, începu să se gîndească la lucruri pe care voia cu tot dinadinsul să le uite. Le

tot gonise din minte dar acum, odată cu durerea de cap, fantomele reveneau de bună voie.

Orval și Shingleton. Cinele de vineri seara, săptămînă de săptămînă, acasă la Orval.

— „E un mod plăcut de a începe weekendul", spunea d-na Kellerman, sunîndu-l întotdeauna la secție, joia seara, să-l întrebe ce voia să mănînce a doua zi.

În alte vremuri l-ar fi sunat azi, iar mîine ar fi mîncat... ce ar fi mîncat ? nu, chiar și ideea de mîncare care să-i umple gura îi era insuportabilă. Niciodată nu-i zicea Beatrice. Întotdeauna — doamna Kellerman. Așa hotărîseră cînd tatăl său fusese ucis și se mutase la ei. Nu se putuse hotărî să-i spună „mamă", iar „mătușă Beatrice" suna întotdeauna rău, așa că rămăsese „doamna Kellerman", ceea ce îi plăcuse lui Orval, care fusese învățat să le spună părinților lui „domnule" și „doamnă". Cu Orval lucrurile fuseseră altfel. El intrase în casa lui atît de des, încît Teasle se obișnuise să-i spună Orval și îi era greu să-și mai schimbe obiceiul. Da, cinele de vinerea. Ea gătea, iar el și Orval stăteau pe-afară, cu cîinii, apoi intrau în casă și beau un păhărel înainte de masă, dar Orval se lăsese de băut, de aceea îi lăsa doar pe el și pe d-na Kellerman. Orval bea suc de roșii cu sare și cu sos picant. La gîndul ăsta, lui Teasle îi lăsa gura apă ; încercă să nu se gîndească la mîncare, ci la felul în care începuse cearta lor și cum se sfîrșiseră cinele de vinerea. De ce nu-l lăsase pe Orval să aibă ultimul cuvînt ? Era chiar atît de important cum se ține pistolul sau cum se dresează un cîine, încît să se sfădească din cauza asta ? Orval îmbătrînise și trebuia să-i arate că e la fel de în putere ca totdeauna ! Poate că erau atît de apro-

piaţi, încît orice dezacord era ca o trădare şi trebuia să se prelungească într-o harţă. Sau poate eu am fost atît de orgolios şi trebuia să-i demonstrez că nu mai sînt copil, se gîndi Teasle, iar Orval nu putuse suporta ca fiul său vitreg să-i vorbească aşa cum el nu îndrăznise niciodată să-i vorbească propriului său tată. Doamna Kellerman avea 68 de ani. Era căsătorită de 40 de ani cu Orval şi acum ce-o să facă fără el ? Toată viaţa ei era legată de el. Pentru cine va mai găti acum ? Pentru cine va mai face curăţenie ? Pentru cine va mai spăla ?

Pentru mine, probabil, îşi zise Teasle.

Dar Shingleton şi concursurile de tir la care reprezentau împreună departamentul de poliţie ? Şi Shingleton avea o soţie şi trei copii mici. Ce-o să facă ea acum ? O să-şi ia o slujbă, o să vîndă casa, o să plătească pe cineva să stea cu copiii cît era ea la serviciu ? Şi cum o să le explic eu lor două cum le-au murit bărbaţii ?" se întrebă. Ar fi trebuit să le telefoneze încă de-acum cîteva ceasuri, dar nu se putuse hotărî s-o facă.

În paharul de hîrtie erau mucuri de ţigară îmbibate cu cafea. O aprinse pe ultima, mototoli pachetul simţindu-şi gîtlejul uscat, gîndindu-se la panica de care se lăsase cuprins în pădure, la strigătul lui Shingleton „Atenţie, Will ! M-a prins !", urmat de împuşcătură şi de fuga lui. Poate, dacă ar fi rămas, ar fi putut să tragă, poate, dacă ar fi ajuns cumva la Shingleton, l-ar fi găsit în viaţă şi l-ar fi salvat. Retrăindu-şi fuga isterică de pe coastă se cutremură dezgustat. „Ce tip grozav eşti, îşi spuse. Da, da, numai gura e de tine. Şi, dacă ar fi s-o iei de la capăt, ai face la fel".

„Nu, se contrazise. Nu, mai degrabă mort decît să fug iar".

Cadavrele de pe stîncă. Poliţia statală încercase să le recupereze cu un elicopter, dar de sus toate stîncile arătau la fel şi poliţiştii nu o găsiseră pe cea care trebuia, iar în cele din urmă fuseseră rechemaţi să participe la urmărire. Oare ploaia acoperise trupurile cu pămînt şi frunze ? Sau animalele le dădeau tîrcoale şi insectele li se tîrau pe obraji ? Ce mai rămăsese din Orval după căderea de pe stîncă ? Înmormîntarea lui Galt fusese ieri dimineaţă, în timp ce el se tîra pe cîmp. Se bucura că nu fusese de faţă. Ar fi vrut să nu fie obligat să se ducă nici la înmormîntarea tuturor celorlalţi, cînd în sfîrşit îi vor fi găsit şi îi vor aduce înapoi, atît cît va fi rămas din ei după cîteva zile în pădure. O înmormîntare colectivă. Toate sicriele aşezate la rînd, în faţa altarului, cu capacele închise şi tot oraşul de faţă, uitîndu-se la el, apoi la sicrie, apoi din nou la el. Cum putea el să le explice tuturor oamenilor acelora **de ce** lucrurile se petrecuseră aşa, **de ce** i se păruse că era mai bine să-l dea pe puşti afară din oraş şi **de ce** puştiul, în drama lui simţise nevoia să-l sfideze, şi **de ce** nici unul din ei nu se putuse opri odată lucrurile pornite ?

Îl privi pe Trautman care dormea pe podea, învelit în pătură, şi realiză că începea să-l vadă pe puşti prin ochii lui. Nu chiar, dar destul pentru ca să înţeleagă de ce puştiul făcuse ce făcuse şi chiar să-l compătimească puţin.

„Sigur, atîta doar că tu n-ai omorît pe nimeni cînd te-ai întors din Coreea, şi ai trecut acolo prin aproape tot atîtea ca şi el !"

Însă gîndul că puştiul ar fi trebuit să se poată controla n-avea să-i învie pe Orval, pe Shingleton şi pe ceilalţi, iar furia împotriva aceluia care îl ucisese pe Orval era de nesuportat. În ceasurile din urmă se lăsase copleşit de epuizarea fizică. Nu mai

putea nici să-şi evoce imaginile brutale şi plăcute ale răzbunării.

Continuă să mediteze şi, ameţit de nesomn, i se năzări, straniu, că lucrurile fuseseră scăpate de sub control încă înainte de întîlnirea cu puştiul, între el şi Anna, apoi venise puştiul şi războiul lui. Anna. Se mira că nu se gîndise la ea de două zile, de cînd începuseră asasinatele. Acum, pentru el, era mai departe decît în California şi durerea pierderii ei era diminuată de tot ce se întîmplase de luni încoace. Dar, deşi micşorată, durerea era acolo, prezentă, iar el ar fi vrut să n-o mai simtă.

Stomacul i se crispă. Trebui să mai înghită două pastile, al căror gust amar era cu mult mai rău acum, că-l şi aştepta. Prin spatele deschis al camionului văzu soarele abia răsărit, palid şi rece, trupele înşirate deja pe drum, scoţînd aburi de frig. Operatorul chema pe rînd fiecare grup, verificînd dacă erau pregătite.

Teasle se aplecă şi-l împinse pe Trautman, să-l trezească.

— Începe.

Trautman era însă deja treaz.

— Ştiu.

Kern opri maşina şi urcă grăbit în camion.

— Am controlat liniile pe toată lungimea. Totul pare să fie în regulă. Ce-i cu cartierul general al Gărzilor Naţionale ?

— Sînt pregătiţi. Cînd sîntem gata putem porni, răspunse operatorul.

— Atunci, asta e.

— De ce te uiţi la mine ? întrebă Teasle.

— Fiindcă tu eşti cel de la care a plecat totul, m-am gîndit că poate vrei să dai tu ordinul de pornire.

7

Lungit pe o coamă înaltă, Ramo privea în vale şi-i văzu venind, mai întîi în grupuri mici, cutreierînd pădurea, în depărtare, apoi o cercetare bine organizată, metodică, a ţinutului, cu mult mai mulţi oameni decît putea el număra. Erau la vreo doi kilometri depărtare, punctişoare minuscule care creşteau cu repeziciune. Pe deasupra zburau elicoptere, transmiţînd ordine pe care nu le lua în seamă, pentru că nu avea de unde să ştie dacă erau adevărate sau false.

Bănui că Teasle se aştepta ca el să se retragă din faţa trupelor spre centrul cercului. Dimpotrivă, el o porni direct către ei, stînd la adăpost, folosindu-se de orice ciot să se ascundă. Cînd ajunse jos o luă la stînga, ţinîndu-se cu o mînă de coaste. Curînd va putea să se mişte mai în voie. Dar acum nu putea să lase durerea să-i încetinească mersul. Poliţiştii erau la o distanţă de vreo cincizeci de minute. poate mai puţin dar, dacă ajungea acolo unde trebuia înaintea lor, avea timp destul să se odihnească. Urcă anevoie o pantă prin pădure, încetinind pasul în ciuda eforturilor şi. gîfîind. ajunse în vîrf şi zări pîrîul. Îl căuta încă de cînd ieşise din mină. Era acelaşi în care zăcuse după ce Teasle scăpase în mărăcini. Socotise că era în apropierea minei şi imediat se suise pe prima înălţime să-l repereze. Fără succes. Apa era prea mică şi ascunsă în desiş, iar el nu reuşise să zărească nici sclipirea ei, nici matca şerpuită printre stînci. Aproape că renunţase cînd îşi dădu seama că semnul pe care îl căuta fusese tot timpul sub ochii lui. Negura zorilor deasupra apei. Deci, se îndreptase

grăbit în direcția ei și acum, cuprins de durere, se îndrepta printre copaci într-acolo.

Ajunse într-un loc unde firul de apă curgea subțirel peste pietre, cu maluri netede, acoperite cu iarbă. Căută de-a lungul lor și dădu de un bazin adînc unde, în sfîrșit, malurile erau abrupte, dar tot acoperite cu iarbă, ca și pînă acum. Trecu mai departe, pînă găsi un alt bazin cu maluri abrupte dar, de data asta, mîloase. Pe partea unde se găsea era un copac cu rădăcinile scoase în afară, iar pămîntul de sub ele fusese erodat de apă. Nu putea călca în noroi fără să lase urme. Trebui să sară de pe iarba și frunzele de pe mal pe rădăcinile copacului și de acolo să se lase încet în apă, neîndrăznind să dizloce mîlul de pe fund, care ar fi tulburat apa și l-ar fi dat de gol. Se strecură între rădăcinile copacului și mal, acolo unde pămîntul de deasupra acoperea o cavitate și începu încet, meticulos, să se îngroape, acoperindu-și mai întîi picioarele cu noroi, apoi pieptul, trăgînd rădăcinile mai aproape în jurul lui, vîrîndu-se în mîl ca un crab, dîndu-și cu mîl și pe față, trăgîndu-l peste el pînă simți greutatea rece și umedă pe tot trupul ; respira greu prin spațiul cît o rămurică pe care și-l lăsase ca să aibă aer. Era tot ce putea face. Nu putea încerca altceva. Îi veni în minte o veche zicală : să dormi așa cum ți-ai așternut. Își așternuse singur, acum aștepta.

Mult le mai trebuia să ajungă. După aprecierea lui fuseseră la două creste distanță cînd găsise el pîrîul și făcuse socoteală că le vor trebui vreo 15 minute, poate puțin mai mult, ca să ajungă în dreptul lui. Dar cele 15 minute păreau să fi trecut și ei nu se auzeau venind. Își spuse că și-a pierdut simțul timpului, că, îngropat în noroi, cu nimic altceva de făcut decît să aștepte, i se păruse că cele

cîteva minute care trecuseră fuseseră, de fapt, mult mai multe. Avea mari probleme cu respirația din cauza noroiului care îl apăsa. Spațiul pe care și-l lăsase nu era suficient, dar nu-și putea permite să-l lărgească : cineva ar putea vedea orificiul și ar deveni curios. Umezeala începu să îi îngăleze nările. Ținea ochii închiși și mîlul i se întărea pe pleoape.

Tot nu se auzeau venind. Trebuia să găsească ceva def ăcut, ceva care să-l ajute să stea liniștit, căci presiunea noroiului îl irita ; începu să numere secundele, așteptînd, la sfîrșitul fiecărui minut, să-i audă, trecînd la următorul set de 60 fiindcă nu veneau, așteptînd iar să-i audă, dar în zadar. Cînd ajunse pentru a cincisprezecea oară la 60 se convinse că ceva nu era în regulă. Mîlul. Poate asta era. Poate că mîlul acoperise zgomotele și grupul de urmăritori trecuse de multă vreme pe lîngă el.

Poate, dar poate nu. Dacă nu-i auzise, atunci poate că nu trecuseră încă. Nu putea risca să iasă ca să vadă ; poate tocmai acum se apropiau de pîrîu și întîrziaseră din cauza desișului de pe dealuri. Așteptă, scîrbit de necurățeniile care îi inundau nările de parcă ar fi vrut să-l înece Dorința de a respira era înnebunitoare. Noroiul de pe față și de pe piept părea din ce în ce mai greu și simțea o dorință disperată să-l împingă la o parte și să iasă. Își amintea cum, jucîndu-se pe o dună de nisip în copilărie, săpase o grotă și se tîrîse înăuntrul ei, dar simțise pe neașteptate o dorință disperată de a ieși de-acolo, exact în momentul în care duna întreagă i se prăbușise în cap. Copleșit de spaimă, scormonise frenetic și se tîrîse afară în ciuda nisipului care încerca să-l acopere. Scăpase ca prin urechile acului și, în seara aceea, pe cînd încerca să adoarmă, fusese sigur că ceea ce îl împinsese să

iasă fusese o premoniţie a morţii. Acum, îngropat în mîl, se gîndea că dacă cineva venea şi se oprea pe mal, deasupra lui, o parte din acesta s-ar disloca şi ar cădea peste el, acoperindu-i complet aerisirea. Trebuia să iasă de-acolo, Dumnezeule mare, nu suporta gîndul că s-ar putea sufoca. Împinse stratul de noroi.

Şi, împietrind, îi auzi deodată. Sunetul înăbuşit al paşilor. Mulţi. Toţi deasupra lui. Voci neclare, lipăit de picioare în pîrîu, oameni umblînd. Paşii se apropiau. Unul se îndreptă spre el, tot mai aproape, chiar pe el, pe stratul de pămînt, pe pieptul lui, pe coastele lui rupte — durerea. Nu se putea mişca sau respira. Cît va putea rezista fără aer ? Trei minute. Măcar dacă ar fi inspirat adînc de cîteva ori, înainte. Atunci două minute. Să încerce să-şi ţină respiraţia două minute. Dar pentru el timpul era distorsionat, un minut îi părea cît două şi nevoia de a respira, disperată, l-ar putea împinge afară înainte de vreme. Numără : patru, cinci, şase. Pînă la patruzeci, apoi pînă la şaizeci, pe măsură ce avansa, numerele din mintea lui se suprapuneau peste bătăile inimii, din ce în ce mai puternice şi mai iuţi. Pieptul zdrobit i se contracta. Gata. Mîlul de deasupra se clinti, presiunea cedă, bărbatul de deasupra lui trecu mai departe. Dar nu destul de repede. Slavă cerului, vocile şi plescăiturile din pîrîu se îndreptară. Tot prea încet, încă nu putea ieşi. Poate mai erau ceva oameni rămaşi în urmă. Isuse Cristoase, hai mai repede ! Al doilea minut era la jumătate, 35, 36, 37, gîtlejul i se strîngea, 48, 49. Nu mai ajunse la 60, nu mai putu răbda şi, brusc, îi trecu prin cap că lipsa de aer o să-l lase atît de istovit, încît n-o să mai aibă nici puterea să iasă de-acolo. Împinge. Împinge, fir-ar să fie. Noroiul însă nu voia să cedeze ; se

zbătu să iasă şi, în sfîrşit, se trezi în aer liber, la lumină, pe jumătate prăvălit în apă. Cenuşiul de pe retină se schimbă în alb ; pieptul i se umflă într-o respiraţie uriaşă şi, cu coastele care-l muşcau pe dinăuntru, trase aer adînc în piept, îl dădu afară, inspiră din nou, violent. Prea mult zgomot. Vor auzi. Se uită repede după ei.

Nu mai erau prin preajmă. Se auzeau voci şi foşnet în tufişuri. Dar nu-i mai vedea, se duseseră, în sfîrşit scăpase de ei, mai avea un singur obstacol de trecut, trebuia să traverseze drumurile vecine. Se prăbuşi, rezemat de mal... Pe propriile lui puteri, acum. Liber.

„Nu, încă nu. Mai ai o grămadă de lucruri de făcut înainte de a te apropia măcar de drumurile acelea.

„Ce dracu', crezi că nu ştiu ?" îşi spuse. „Întotdeauna mai e ceva de făcut. Întotdeauna. Nu se termină niciodată".

„Atunci pune-te pe treabă".

„Într-o clipă".

Nu. Acum. Dacă te prind, o să ai tot timpul să te odihneşti după-aia".

Oftă dînd din cap, se ridică cu greu, proptindu-se în mal şi o luă prin apă spre rădăcinile expuse ale copacului. Astupă cu noroi gaura în care stătuse ascuns, între rădăcini, aranjîndu-l în aşa fel încît, dacă un grup trecea din nou pe-aici, să nu vadă că asta fusese ascunzătoarea, pe care n-o văzuseră cei din primul grup. Trebuia ca ei să-l creadă departe, în munţi, nu atît de aproape de şosea

Apoi puse puşca pe mal şi se scufundă în partea cea mai adîncă a pîrîului ca să se cureţe de noroi. Nu mai avea importanţă că stîrnea mîlul de

pe fund și-l ridica la suprafață ; oricum, cei care tocmai trecuseră pe-aici tulburaseră complet apa și următorii, care aveau să vină sau cei care aveau să se întoarcă, nu aveau nici un motiv să-i bănuiască prezența. Băgă capul în apă să-și spele mîlul din păr și de pe față, luă o gură de apă și o scuipă cu mizeria pe care o avea în gură, își suflă nasul să scape de noroiul care i se strecurase în nări. Numai fiindcă trăia ca un animal, se gîndi, nu însemna că trebuie să se și simtă ca un animal. Asta învățase în școală. Trebuie să fii cît mai curat. Reziști mai mult și lupți mai bine.

Ieși șiroind din pîrîu, culese de pe jos o crenguță mai subțire și se folosi de ea ca să-și curețe țeava puștii și să culeagă bucățelele de noroi de pe mecanismul de tragere. Acționă mecanismul de cîteva ori să-l facă să funcționeze, reîncărcă gloanțele pe care le dăduse afară și, în cele din urmă, o luă din loc mișcîndu-se prudent printre copaci, în direcția șoselei. Se bucura că se spălase de noroi în pîrîu ; se simțea bine, avea mai multă energie, știa că poate să scape.

Această stare îi dispăru cînd auzi cîinii, două haite, una lătrînd chiar înaintea lui și îndreptîndu-se spre el, cealaltă în stînga, în mișcare rapidă. Cei din față îi luaseră probabil urma din locul unde îl pierduse pe Teasle în mărăciniș și îl urmaseră pe drumul pe care îl făcuse semiconștient, spre pîrîu, apoi în sus spre munte și, în cele din urmă, în mină. Însemna că aceia din stînga erau pe drumul făcut în urmărirea lui Teasle printre mărăcini. Urmele erau mai vechi de o zi și, dacă oamenii cu cîinii nu erau foarte experimentați în treaba asta, nu puteau să-și dea seama care dintre ele ducea spre mărăciniș și care venea de la el înspre pîrîu. Și-atunci, ca să nu riște, le urmau pe amîndouă.

Faptul că înțelesese toate astea nu-l ajuta ajuta prea mult. Tot trebuia să scape de haita care se îndrepta acum spre apă și cu siguranță că nu era în stare să fugă mai repede decît ei, cu coastele care-l săgetau de durere. Putea să-i atragă într-o capcană și să-i omoare pe toți, așa cum făcuse cu grupul lui Teasle, dar sunetul împușcăturilor l-ar da de gol și, cu cît de mulți erau acum prin pădure, ei n-ar avea nici o dificultate în a-i tăia calea.

Deci, avea nevoie de un șiretlic pentru a scăpa pe ciinii de pe urmele sale. Bine că măcar avea un pic de timp la dispoziție. Nu puteau ajunge direct în partea aceea a pîrîului. Mai întîi va trebui s-o ia pe urme, îndepărtîndu-se de apă, în sus spre mină, și abia apoi din nou în jos, aici. S-ar putea îndrepta direct spre șosea, dar în cele din urmă ciinii ar prinde direcția și oamenilor nu le-ar fi greu să le-o comunice celor dinaintea lui.

Avea o idee. Nu era grozavă, dar era tot ce-i venea mai bun în minte acum. Refăcu în goană drumul printre copaci, pînă la locul unde stătuse îngropat, la marginea pîrîului ; intră repede în apă pînă la brîu și se îndreptă în josul ei spre șosea, anticipînd reacțiile ciinilor. Vor urma mirosul de la mină încoace, vor găsi drumul parcurs de la ascunzătoare prin pădure, il vor urma și se vor opri adulmecînd nedumeriți acolo unde urma dispărea brusc, în tufișuri. Le va lua tuturor mult timp pînă să-și dea seama că se reîntorsese pe propriile urme pînă la pîrîu și intrase în el ; pînă să înțeleagă ei asta, el va fi departe. Poate într-o mașină sau un camion pe care va reuși să-l fure.

Dar poliția va transmite prin radio să se caute o mașină furată.

Atunci o va abandona după cîțiva kilometri.

Şi-apoi ? Va fura alta, pe care o va abandona, la rîndul ei ? Va porni pe jos ca să se trezească iar cu haitele de cîini pe urme ?

Mergînd în josul apei şi încercînd cu disperare să găsească o soluţie, înţelese că îi va fi foarte greu, dacă nu chiar imposibil, să evadeze. Teasle se va ţine după el. N-o să-l lase în veci să-i scape, sau măcar să se odihnească.

Îngrijorat de lătratul apropiat al cîinilor, cu capul în jos ca să ocolească pietrele şi bolovanii scufundaţi de care ar fi putut să se împiedice, ţinîndu-se de coaste, nici nu îl văzu pe individ decît cînd ajunse lîngă el. De după un cot, iată-l, fără pantofi şi şosete, aşezat pe mal cu picioarele în apă. Avea ochi albaştri. Apucă bănuitor puşca. Probabil îl auzise pe Rambo venind şi se pregătise să-l întîmpine, dar era clar că nici el nu crezuse că va fi chiar Rambo pentru că, în momentul în care înţelese că el era, căscă gura şi rămase pe loc, paralizat, în timp ce Rambo făcea saltul spre el. Fără zgomot. Nu-şi putea permite să facă zgomot. Cu cuţitul pregătit. Rambo îi smulse puşca ; omul încercă să se caţere sus pe mal dar Rambo îl înjunghie adînc în stomac, înfigîndu-i lama pînă sus, în torace.

— Isuse, spuse omul surprins, şi ultima silabă i se prelungi într-un vaiet ascuţit, apoi muri

— Ce ? întrebă cineva.

Fără să vrea, Rambo tresări. Nu mai avea timp să se ascundă.

— Ţi-am mai spus să nu te mai vaiţi atîta de picioare spuse vocea.

Nu Nu.

— Hai, încalţă-te înainte s...

Un bărbat care ieşea dintr-o groapă închein-du-se la pantaloni, şi care la vederea lui Rambo, se mişcă mai iute decît prietenul lui. Se repezi spre

pușca rezemată de un copac și Rambo încercă să-i taie calea, dar nu reuși, căci tipul puse mîna pe pușcă și... nu... nu... avea degetul pe trăgaci și apăsa — o împușcătură trimisă la întîmplare, care spulberă toate temerile lui Rambo Cînd Rambo îi zbură creierii, tocmai căuta trăgaciul, pentru un al doilea foc. „Trebuia să tragi și să-i avertizezi, nu-i așa, idiotule ? Trebuia să mă bagi în cofă, că nu puteai altfel."

Doamne Dumnezeule, ce fac acum ?

Se auzeau strigăte în pădure. Desișul era însuflețit de zgomotele crengilor rupte, de oamenii alergînd de colo-colo. Haita de cîini mai apropiată începu să latre în direcția lui. Nu mai avea ce face, încotro să se îndrepte. Era înconjurat din toate părțile. S-a sfîrșit.

Era aproape bucuros că pierduse. S-a sfîrșit cu fuga, cu durerea din piept, îl vor duce la un doctor, îi vor da să mănînce, și un pat. Haine curate. Somn.

Dacă nu-l împușcau pe loc, suspectîndu-l că tot mai vrea să se opună.

Trebuia să arunce pușca, să-și ridice mîinile și să strige că se predă.

Ideea aceasta îl revoltă. Nu putea să stea așa, și să-i aștepte. Nu făcuse asta niciodată în viața lui. Era dezgustător. Trebuia să mai existe o cale de scăpare și-atunci îi veni în minte mina și ultima regulă : dacă urma să piardă, dacă tot aveau să-l prindă, măcar își putea alege locul unde avea s-o facă, și locul care îi oferea acum cele mai bune șanse era mina. Cine știe cum se puteau schimba lucrurile ? Poate, pe drum, se va gîndi la o posibilitate de scăpare.

Urmăritorii se apropiau zgomotos prin desiș. Încă nu se zăreau. Dar aveau să apară, curînd.

Bine, atunci hai către mină. Nu mai era timp de ez[illegible]ăm și deodată fiorul pe care i-l dădea acțiunea i se răspîndi prin tot trupul făcînd să-i dispară oboseala și se îndepărtă de apă, intrînd adînc în pădure. În față îi auzea mișcîndu-se cu viteză prin tufe. Se repezi spre stînga, ghemuit. Îi văzu, mult în stînga, cum alergau făcînd multă gălăgie spre pîrîu. Cu căști. Noaptea trecută, urmărind șirul de luminițe de la poalele muntelui, glumise amar cînd spusese că Teasle a puś o mică armată pe urmele lui dar, Isuse Cristoase, asta era chiar armata.

8

Soldații din Gardă raportaseră, pe măsură ce avansau, prezența stîncilor, a mlaștinilor și a grotelor, pe care ofițerul le notase pe harta goală ; acum Teasle stătea prăbușit, istovit și gol pe banchetă și îl urmărea cum marchează cu un X locul în care fuseseră găsite cadavrele celor doi civili, lîngă pîrîu. I se părea că-l vede de foarte departe, toropit cum era, în sfîrșit, de toate pastilele pe care le înghițise. Nu-i spusese nici lui Trautman nici lui Kern dar, la puțină vreme după receptarea raportului despre cadavrele înjunghiate și împușcate, simțise în apropierea inimii o crampă atît de puternică încît se speriase. Încă doi oameni uciși. Cîți erau pînă acum ? Cincisprezece ? Optsprezece ? Amesteca numerele în minte încercînd să evite un nou total.

— Probabil se îndrepta spre șosea cînd a fost depistat de către cei doi civili, spuse Tratman. Acum știe că-l așteptăm în apropierea șoselei și va

trebui să se întoarcă și să se îndrepte din nou spre munte. Cînd va crede că e în siguranță, va încerca să ajungă la șosea prin altă parte. De data asta, poate spre est.

— Atunci asta e, spuse Kern. L-am prins. Oamenii noștri sînt între el și munte, deci în direcția aia nu se poate duce. Nu poate să se îndrepte decît spre șosea, și acolo avem alți oameni care îl așteaptă.

Teasle continuase să privească harta. Acum se întoarse.

— Nu. N-ai auzit ? îi spuse lui Kern. Puștiul e probabil deja sus pe munte. E totul aici, pe hartă.

— Eu nu înțeleg. Și cum are să treacă printre oamenii noștri ?

— Simplu, spuse Trautman. Cînd au auzit împușcăturile în spatele lor, grupul din Garda Națională s-a întors să cerceteze, și a creat o breșă mai mult decît suficientă pentru ca el să se strecoare și să pornească din nou în sus. Ca și tine, toți se așteaptă ca el să se țină cît mai departe și nu să fie atît de aproape de ei. Ai face bine să le spui să-si continue drumul la deal înainte ca el să mărească distanța.

Teasle aștepta de multă vreme reacția asta a lui Kern. Ea veni acum :

— Știu și eu, spuse el. E prea complicat. Nici nu știu ce-ar fi mai bine să fac. Și dacă nu a gîndit așa ? Dacă nu și-a dat seama că s-a făcut o breșă în front și a rămas pe loc, între ai noștri și șosea ? Dacă le spun să meargă spre munte, distrug capcana.

Trautman ridică mîinile.

— N-ai decît să presupui ce vrei. Mie mi-e tot una. Oricum treaba asta nu mi-a plăcut de la bun

început. Dar vreau să vă ajut. Numai că nu sînt obligat să-ţi explic de o mie de ori ce cred eu că trebuie făcut şi-apoi să mă şi rog de tine să faci cum spun eu.

— Stai puţin, nu mă înţelege greşit. Nu-ţi pun la îndoială raţionamentul. Dar, în situaţia în care e, e posibil să nu mai judece logic. E posibil să se simtă prins în capcană şi să înceapă să fugă în cerc, ca un iepure înspăimîntat.

Pentru prima dată, mîndria din vocea lui Trautman deveni evidentă.

— N-o s-o facă.

— Dar dacă, dacă totuşi asta face, nu tu eşti acela care va răspunde pentru ordinul de a trimite oamenii într-o direcţie greşită, ci eu. Trebuie să cîntăresc situaţia asta foarte bine. La urma urmelor, noi aici ne ţinem de teorii. Nu avem nici o dovadă.

— Atunci lasă-mă pe mine să dau ordinul, spuse Teasle şi, odată cu gheara care-i cuprinse pieptul, mai cruntă ca altădată, podeaua camionului păru că se scufundă cu un metru. Făcu un mare efort să vorbească în continuare, încordîndu-se.

— Dacă ordinul e greşit, voi fi bucuros să răspund pentru el.

Ţeapăn, îşi ţinea respiraţia.

— Hei, ce-ai păţit ? spuse Trautman. Întinde-te, repede.

Făcu un gest să-l îndepărteze pe Trautman. În momentul acela operatorul spuse :

— Un raport, şi Teasle se luptă să ignore bătăile înnebunite, dureroase ale inimii şi să asculte.

— Întinde-te, spuse Trautman. Sau trebuie să te forţez ?

— Lasă-mă în pace ! Ascultă !

— Aici Garda Naţională, comandantul grupu-

lui 35. Nu înţeleg. Probabil că sîntem atît de mulţi încît cîinii au încurcat mirosurile. Trag înspre munte în loc să meargă spre şosea.

— Nu, n-au încurcat mirosurile, spuse Teasle, ţinîndu-se de piept cu mîna încleştată, cu vocea sugrumată de durere, către Kern. Dar pînă să te hotărăşti tu am pierdut o groază de timp. Acum crezi că poţi să-ţi iei inima-n dinţi să dai ordinul ăla ?

9

În urma lui Rambo care tocmai începuse să urce pe panta cu grohotiş, în stînga, un glonţ se turti de pietre, stîrnind ecouri prin pădure. Cu privirea fixată pe intrarea în peşteră alerga împiedicat spre tunel, apărîndu-şi faţa de aşchiile de stîncă pe care alte două gloanţe le aruncau în toate părţile. Departe, în fundul tunelului, la adăpost de gloanţe, se opri şi se rezemă de un perete, epuizat, gîfîind. Nu reuşise să-şi păstreze avansul faţă de ei. Coastele. Acum Garda Naţională era la mai puţin de o milă în spatele lui, şi se apropiau, trăgînd, înainte să aibă o ţintă clară, atît erau de întărîtaţi de vînătoare. Soldaţi de vacanţă. Antrenaţi, dar fără experienţă şi fără disciplină, care puteau reacţiona oricum în febra acţiunii. Se repezeau înainte prosteşte. Trăgeau la nimereală în tunel. Făcuse bine că venise aici. Dacă ar fi încercat să se predea lîngă pîrîu i-ar fi luat-o înainte şi l-ar fi împuşcat. Avea nevoie de un paravan între el şi ei, ca să nu-l omoare înainte de a fi apucat să le vorbească.

Se întoarse spre porțiunea mai luminată de la gura peșterii cercetînd tavanul. Găsi un loc în care era foarte tare fisurat și trase de grinzile de sprijin, aruncîndu-se înapoi și înainte ca tavanul să-i cadă în cap. Nu era îngrijorat de risc. Dacă se prăbușeau prea multe pietre și blocau complet intrarea lăsîndu-l fără aer, știa că aveau să-l scoată de-acolo înainte să se sufoce. Dar cînd scoase grinzile de tot, tavanul rămase la locul lui ; fu nevoit să treacă la rîndul următor, trei metri mai încolo, dar de data asta, cînd împinse, pietrele se prăvăliră, ratîndu-l de puțin și făcînd să-i țiuie urechile de zgomot. Praful îl făcu să se înece, să se retragă tușind, așteptînd ca atmosfera să se mai limpezească pentru a vedea cîte pietre căzuseră. Prin tot praful acela se vedea o rază slabă de lumină, apoi praful se așeză și văzu că, între podea și tavanul aproape complet distrus, rămăsese un spațiu de 30-40 cm. Dizlocă încă vreo cîțiva bolovani și spațiul se reduse la 20 de centimetri. Curentul subțiat de aer duse o parte din praf în tunel. Se făcu mai rece. Se lăsă să alunece pe perete pînă se aseză pe podeaua umedă, ascultînd tavanul cum crăpa, se reașeza și, foarte curînd, auzi voci afară.

— Crezi că l-a omorît ?

— Nu vrei să te duci să vezi ?

— Eu ?

Se auziră rîsete și Rambo zîmbi.

— E o peșteră sau o mină, spuse altul.

Vocea îi suna tare, măsurat, și Rambo presupuse că vorbea printr-un radio de campanie.

— L-am văzut intrînd, apoi tavanul s-a surpat peste el. Să fii văzut ce praf era. L-am încolțit, asta-i sigur. Stați puțin, așteptați.

Și apoi, ca și cum ar fi vorbit cu cineva de-afară :

— Mutați-vă fundurile din dreptul intrării. Dacă mai trăiește, s-ar putea să tragă după voi.

Rambo se tîrî în sus pe mormanul de bolovani, cu genunchii lipiți de muchiile ascuțite, să arunce o privire prin crăpătura de deasupra. Cele două laturi ale intrării încadrau panta cu grohotiș și copacii desfrunziți și cerul, și un soldat îi trecu prin față, de la stînga la dreapta, cu gamela lovindu-se de coapsă în alergare.

— Hei, n-ai auzit să nu stai în dreptul intrării ? spuse vocea de undeva din dreapta intrării, în afara razei lui vizuale.

— De-acolo nu aud ce spui tu în aparatul ăla.

— Fir-ar a dracului de treabă !

Ar trebui să încheie toată povestea.

— Îl vreau pe Teasle, strigă deschizătura îngustă. Vreau să mă predau.

— Ce ?

— Aduceți-l pe Teasle aici. Vreau să mă predau.

Cuvintele i se rostogoleau prin tunel. Ascultă atent tavanul, nu cumva să i se prăbușească în cap.

— Acolo, înăuntru. El e.

— Rămîneți pe recepție, e înăuntru, trăiește, spuse soldatul în aparat. Spune ceva.

Urmă o pauză, apoi vocea se auzi mult mai aproape de intrare, dar omul rămase nevăzut.

— Ce-ai zis că vrei ?

— M-am plictisit de cînd repet. Vreau să-l aduceți pe Teasle și vreau să mă predau.

Șoptiră ceva între ei, apoi cel cu radioul îi transmise mesajul ; Rambo nu mai avea răbdare. N-ar fi crezut că îi va fi atît de greu să se predea. Acum că lupta se sfîrșise, era sigur că-și exagerase atît oboseala cît și durerea din coaste. Ar fi putut

să mai reziste, ştia. Îşi schimbă poziţia şi mușcătura din coaste îi spuse că nu exagerase.

— Hei, tu de colo, strigă cel de-afară, invizibil. Mă auzi ? Teasle spune că nu poate să urce pînă aici.

— Ce dracu', asta aştepta, nu ? Spuneţi-i să facă bine să se mişte pînă aici.

— Nu ştiu. Tot ce mi-au spus a fost că nu poate veni.

— Mai înainte spuneai că Teasle ţi-a spus, acum sînt „ei". Ai vorbit cu Teasle sau nu ? Pe el îl vreau aici. Vreau ca el să-mi garanteze că nu mă împuşcă cineva din greşeală.

— Nu te speria. Dacă te împuşcă cineva, nu din greşeală o s-o facă. Ieşi încetişor de-acolo şi n-o să greşească nimeni.

Se gîndi puţin.

— Bine. Dar am nevoie de ajutor să împing toate pietroaiele astea. Nu le pot împinge singur.

Îi auzi iar şoptind între ei, şi-apoi vocea spuse:

— Puşca şi cuţitul. Aruncă-le afară.

— O să arunc chiar şi pistolul. Am un revolver despre care voi nici nu ştiaţi. Acum joc cinstit. Nu sînt destul de nebun ca să încerc să-mi fac drum printre voi, aşa că spune-le oamenilor tăi să ia mîna de pe trăgaci.

— O să le spun, după ce te aud aruncînd afară armele.

— Uite-acum.

Nu-i plăcea că trebuia să se despartă de ele. Nu-i plăcea senzaţia de neputinţă pe care o va avea fără ele. Privi prin spaţiul dintre tavan şi stîncile căzute la pădurea desfrunzită, la cerul de dincolo de ea ; îi plăcu adierea care intra în tunel, atingerea ei pe faţă.

— N-aud armele alea venind, spuse bărbatul invizibil. Să ştii că avem şi gaz lacrimogen.

Aşa deci. Şi puiul de lele nici măcar nu voia să se deranjeze să vină pînă aici.

Tocmai scotea prin deschizătură puşca. Se pregătea să-i dea drumul, cînd pricepu. Adierea. Adierea din tunel. Era atît de puternică încît nu se putea să nu existe o altă deschizătură. Curentul trecea prin fisura îngustă din fundul minei şi de-acolo ieşea printr-o altă cale de acces în stîncă. O altă ieşire, numai asta putea fi explicaţia. Altfel aerul nu s-ar fi putut mişca şi n-ar fi circulat. În stomac, adrenalina începu să-i fiarbă. Încă nu pierduse totul.

— Te-am întrebat unde-s armele, îi spuse cel de-afară.

— Uite-aici, spuse Rambo în gînd. Trase puşca înapoi şi, cu inima bătîndu-i, nerăbdător, porni grăbit spre fundul tunelului. Jarul focului pe care îl făcuse era stins şi fu nevoit să caute pe bîjbîite locul unde stătuse la foc. Înşfăcă ramurile de brad şi beţele nearse şi le luă cu el ; cu capul aplecat din pricina tavanului jos, merse pînă auzi apa picurînd şi se izbi de zidul care bloca tunelul. Trebuia să facă alt foc care să-l ajute să găsească drumul. Fumul crengilor de brad îi va indica direcţia curentului atunci cînd nu va mai avea destulă lumină. Doamne, poate, cine ştie...

10

Durerea reveni şi Teasle se chirci pe banchetă, cu privirea fixată pe o pată întunecată de ulei de pe jos. Ştia că nu va mai rezista mult. Avea ne-

voie de somn. Mare nevoie. Un doctor. Habar n-avea cît era de mare răul pe care şi-l făcea acum singur. Mulţumită lui Dumnezeu, sfîrşitul era aproape.

Încă puţin, îşi spuse. Atît. Rezistă încă puţin, şi-l vor prinde.

Aşteptă ca Trautman şi Kern să se uite în altă parte şi mai luă două pastile.

— Cutia aia era plină aseară, spuse Trautman, surprinzîndu-l. N-ar trebui să iei atîtea.

— Nu, am vărsat-o şi-am mai pierdut din ele.

— Cînd asta ? Eu n-am văzut.

— Cînd dormeai. Chiar înainte de răsăritul soarelui.

— Nu puteai să pierzi atîtea. N-ar trebui să iei aşa multe. Şi nu cu cafea.

— N-am nimic. Doar o crampă.

— Te duci la un doctor ?

— Nu. Nu încă.

— Atunci o să chem un doctor aici.

— **Nu înainte să-l prindem.**

Veni şi Kern. De ce nu-l lăsau în pace ?

— Dar l-am prins, spuse Kern.

— Nu, doar l-am încolţit. Nu-i acelaşi lucru.

— E ca şi prins. Acum nu mai e decît o chestiune de timp. Ce rost are să stai acolo, îndurînd toate chinurile astea inutil şi aşteptînd să punem efectiv mîna pe el ?

— Nu pot să vă explic cum trebuie. N-aţi înţelege.

— Atunci cheamă un doctor, îi spuse Trautman operatorului. Şi o maşină să-l ducă înapoi în oraş.

— V-am spus că nu plec. Am promis.

— Cui ? Ce tot spui ?

— Am promis că stau pînă la sfîrşit.

— Cui ?

— Lor.

— Celor din poteră ? Tipului ăluia, Orval, şi celorlalţi care au murit ?

N-avea chef să mai discute subiectul.

— Da.

Trautman schimbă o privire cu Kern şi dădu din cap.

— V-am spus că nu puteţi înţelege, spuse Teasle.

Se întoarse cu faţa spre soarele care răsărea şi lumina îi înţepă ochii. I se făcu frică, lumina dispăru şi căzu pe spate, pe podeaua maşinii. Mai auzi scîndurile trosnind sub el, în cădătură.

— Vă previn, nu chemaţi doctorul, spuse încet, incapabil să se mişte. Stau puţin aici să mă odihnesc.

11

Flăcările luminau fisura şi curentul împingea în ea şuviţe de fum. Rambo ezită o secundă, apoi îşi vîrî puşca între centură şi pantaloni, îşi făcu o torţă şi se strecură între cei doi pereţi de piatră ; podeaua era umedă şi alunecoasă, şi se înclina. Îşi lipi bine spatele de unul din pereţi ca să nu-l atingă pe celălalt prea tare cu pieptul ; cu cît avansa cu atît tavanul cobora mai jos pînă cînd tavan şi pereţi se uniră şi, în lumina torţei, văzu puţul care cobora chiar sub picioarele lui. Lumina torţei, deasupra, nu-i arăta prea mult, doar o parte dintr-o

deschizătură în formă de pîlnie. Scoase un cartuş din puşcă şi-l lăsă să cadă, numărînd — unu, doi, trei, şi cartuşul atinse fundul cu un zgomot metalic. Trei secunde ; însemna că puţul nu era prea adînc. Îşi lăsă în jos mai întîi un picior, apoi celălalt, şi se strecură încet cu tot corpul. Cînd ajunse în dreptul pieptului, coastele îi rămaseră înţepenite şi durerea fu prea mare ca să poată continua. Privi la focul de la intrare, învăluit de fumul care îi irita nările şi auzi zgomote afară. Pietre care cădeau, se gîndi. Nu. Voci care se suprapuneau şi se rostogoleau spre el. Veneau, deja. Îşi supse pieptul, forţă coastele să intre în pîlnie, cu ochii închişi, şiroind de sudoare, împinse şi în sfîrşit, trecu.

Durerea din piept aproape că-l făcu să-şi dea drumul. Dar nu putea să facă asta. Nu ştia ce-l aşteaptă dedesubt. Cu capul tot deasupra puţului, se încăpăţînă să stea sprijinit în mîini şi în coate şi să încerce, cu picioarele, să-şi găsească un punct de sprijin. Greutatea propriului corp îi întindea toracele şi coastele îl spintecau pe dinăuntru. Auzi strigăte înăbuşite în mină şi, cu ochii lăcrimîndu-i din cauza fumului, tocmai voia să-şi dea drumul la întîmplare, în speranţa că dedesubt nu erau pietre de care să se zdrobească în cădere, cînd atinse cu picioarele ceva prelung şi rotunjit, care părea să fie lemn.

Treapta de sus a unei scări. O scară din mină, se gîndi. Cel care a săpat mina trebuie că a explorat locul. Se lăsă uşor pe treaptă. Se îndoi, dar îl ţinu ; puse piciorul pe a doua treaptă care se rupse, iar el căzu rupînd încă două înainte de a se opri. Zgomotul căderii umplu încăperea, înfricoşîndu-l. Cînd ecourile se potoliră încercă să audă glasurile celor de sus dar, cu capul sub nivelul deschizăturii, nu mai auzea nimic. Apoi, mai re-

laxat, simţi lemnul de sub el cedînd şi, temîndu-se că va cădea de data asta pînă jos, întinse torţa să vadă ce e dedesubt. Încă patru trepte şi apoi o podea plată. Cînd plouă, se gîndi el, probabil că apa se adună aici. De aceea e piatră netedă, tocită.

Atinse fundul tremurînd. Privi în jur. O singură ieşire, o fisură ceva mai largă, care mergea tot în adîncime. De perete era rezemat un tîrnăcop vechi, cu fierul ruginit, cu lemnul murdar şi putred de la umezeală. În lumina pîlpîindă a torţei, tîrnăcopul arunca o umbră pe perete. Nu înţelegea de ce minerul îşi lăsase uneltele aici, dar nu şi în galeria de sus. Urmă tunelul care cotea şi în care, undeva, se auzea clipocind apa, şi dădu peste el. Ce mai rămăsese din el. În lumina portocalie, scheletul era la fel de respingător ca şi primul soldat mutilat pe care îl văzuse în viaţa lui. Avea în gură un gust ca de aramă ; rămase la distanţă cîteva clipe, apoi se apropie cîţiva paşi de schelet. Oasele aveau o nuanţă portocalie din pricina luminii, dar ştia sigur că adevărata lor culoare era cenuşie, ca mucegaiul adunat în jur. Erau perfect aranjate. Nici un os nu era dizlocat sau rupt. Nu era nici un indiciu care să arate de ce murise omul. Era ca şi cînd s-ar fi aşezat acolo să doarmă, şi nu s-ar mai fi trezit niciodată. Poate un atac de cord.

Sau gaze otrăvitoare. Rambo adulmecă bănuitor, dar nu simţi altceva decît mirosul umed al apei stătute. Nu i se învîrtea capul şi nici nu-i era greaţă sau alte simptome ale prezenţei gazelor toxice.

Şi-atunci, cum naiba murise omul ăsta ?

Se cutremură din nou, impresionat de scheletul perfect aranjat şi păşi peste el, dornic să scape. Ideea cu fumul fusese proastă. Se dispersase de-

acum destul de tare ca să nu mai poată fi urmat; și îi afectase și simțul mirosului, care nu-l mai ajuta. Torța ardea, pe sfîrșite, în aerul umed, aruncînd sclipiri în toate direcțiile. Nu-i mai rămînea decît, ca în jocul de copii, să-și moaie un deget în gură și să-l țină mai întîi la o deschizătură, apoi la cealaltă. Pe degetul umed simți adierea răcoroasă mergînd înspre dreapta și o urmă nesigur, obligat uneori să se strecoare cu greu, alteori să se aplece. În aerul umed, torța scădea din ce în ce mai tare. Ajunse din nou în dreptul a două deschizături și-i păru rău că nu are niște frînghie pe care să o întindă în urmă, să-l ajute să regăsească drumul dacă se rătăcește.

Păi da, și n-ai vrea cumva și o lanternă ? Și o busolă ? De ce nu dai o fugă pînă la magazin, să le cumperi ?

Ce-ar fi să te lași de bancuri ?

Briza părea s-o ia din nou la dreapta dar, pe măsură ce înainta, galeria era tot mai întortochiată. Tot coturi și curbe. Și fundături. Curînd, nu mai știu cum ajunsese acolo. Scheletul părea să fie la o distanță indefinită în urma lui. I se părea ciudat că, în momentul în care începu să se gîndească să se întoarcă pe propriile urme, realiză că nu ar fi putut-o face, pentru că se rătăcise. Încă nu voia cu adevărat să se întoarcă, dar se gîndea la posibilitatea asta și ar fi preferat să știe că o poate face dacă e nevoie și dacă curentul de aer murea pe neașteptate. Doamne, ar putea să umble la nesfîrșit pe-aici, pînă ar ajunge ca oasele alea.

Murmurele îl scoaseră din panică — se gîndi că erau pe urmele lui, dar cum de-l găsiseră în tot labirintul ăsta ? Apoi își dădu seama că era zgomotul îndepărtat al unui curs de apă. Fără să-și dea seama, mări viteza : avea, în sfîrșit, o țintă și

se îndreptă spre ea izbindu-se de pereţi, cu privirea fixată în întunericul dinaintea lui

Pe neaşteptate, sunetul dispăru şi-l lăsă din nou singur. Încetini şi se opri, rezemat de un perete, deznădăjduit. Nu existase nici un zgomot de apă. Fusese doar imaginaţia lui.

Dar păruse a fi atît de real. Nu putea crede că propria imaginaţie îl putea înşela într-o asemenea măsură.

Atunci ce se întîmplase cu zgomotul ? Dacă fusese atît de real, unde dispăruse ?

Vreun cot mascat, înţelese în cele din urmă. În graba lui de a ajunge la sursa zgomotului, nu mai verificase şi celelalte deschizături în stîncă. Trebuia să meargă înapoi Să vadă Şi, întorcîndu-se, îl auzi, găsi deschizătura, pe partea întunecată a unei curbe, şi se strecură în ea, în timp ce sunetele se auzeau tot mai clar.

Acum erau asurzitoare. Cu flacăra torţei stînd să se stingă, ajunse în dreptul unei fisuri care se sfirşea pe o muchie de piatră — şi dedesubt, departe, apele unui rîu se aruncau printr-o gaură făcută în stîncă, mugind de-a lungul unui canal şi se pierdeau sub o lespede. Deci aici. Pe-aici trecea curentul.

Dar nu era aşa Apa bolborosea deasupra lespezii, nelăsînd spaţiu pentru aer să intre. Şi totuşi, aici curentul se simţea mai tare : trebuia să existe o altă ieşire, aproape. Torţa începu să fîsîie şi privi repede în jur, încercînd cu disperare să memoreze forma lespezii, apoi se trezi în întuneric mai complet şi mai solid decît oricînd altcîndva în viaţa lui, accentuat de cascada de la picioarele lui, în care putea oricînd să cadă dacă nu-şi alegea cu multă atenţie drumul. Se încordă şi aşteptă să se obişnuiască cu

întunericul. Nu putea. Își pierdu echilibrul și începu să se clatine; în cele din urmă căzu în genunchi și, în patru labe, se tîrî spre locul îngust de la capătul lespezii de piatră pe care îl zărise chiar înainte ca torța să i se stingă. Trebui să se întindă pe burtă ca să încapă prin gaură. Stînca era zimțuită. Îi sfîșie hainele și-i zgîrîie pielea și-i împunse coastele pînă cînd începu să geamă.

Apoi țipă. Nu numai din cauza coastelor rupte. Pentru că atunci cînd trecu din gaură într-o încăpere unde avea loc destul ca să-și ridice capul, întinse mîna să se tîrască și dădu de ceva moale, scîrbos. Un strop de mizerie udă îl plesni pe gît, ceva îl mușcă de deget și altceva mic i se urcă repede pe braț. Zăcea într-un strat gros de murdărie, care-i trecea prin cele două cămăși sfîșiate și i se întindea pe abdomen. Auzi chițăituri deasupra și zgomotul ca de carton al aripilor. Dumnezeule, lilieci, iar el era întins în rahatul lor și ce avea acum pe mîini, plimbîndu-i-se și ciugulindu-i, erau vreo zece-doisprezece gîndaci grași, care se hrănesc cu excremente și cu liliecii morți sau bolnavi. Erau în stare să curețe un schelet de carne și îl ciupeau de brațe, iar el se tîrî înnebunit înapoi prin gaură, scuturîndu-i de pe mîini și brațe, lovindu-se cu capul de stînca joasă, zdrelindu-și și mai tare coastele. Doamne Dumnezeule, turbarea! A treia parte din orice colonie de lilieci e purtătoare de turbare. Dacă se trezeau și-l simțeau acolo, puteau să-l atace și să-l muște. Potolește-te, își spuse. Ai să-i aduci aici. Nu mai țipa. Deja auzea fîlfîitul aripilor. Dar nu se putea opri: urla, dînd înapoi tîrîș. În sfîrșit ajunse la loc pe lespede, și își șterse mîinile și brațele frecînd, controlînd și răscontrolînd să nu mai aibă vreun gîndac pe el, încă cu senzația scîrboasă a multelor picioare

umblîndu-i pe piele. Dacă vin după mine, își spuse și se trase înapoi de la gaură, dezorientat în întuneric, cu un picior atîrnat deasupra apei, legănîndu-i-se. Spaima de a nu cădea în gol îl puse în mișcare. Se tîrî în direcția apusă pînă se izbi de peretele de piatră și rămase dîrdîind, ștergîndu-se isteric de mizeria de pe mîini pe piatră, trăgînd de cămașă s-o curețe. Cămașa. Ceva îi umbla pe piele, pe sub ea. Băgă o mînă și-l apucă, îl strînse între degete pînă pocni și-i simți interiorul moale prelingîndu-i-se în palmă și-l azvîrli cît colo, spre cascadă.

Lilieci. O grotă fetidă. Molima. Mirosul putred al excrementelor, care îi înțepa nările. Așa murise omul care săpase mina. Turbare. Îl mușcaseră fără să-și dea seama și, cîteva zile mai tîrziu, boala se declanșase scoțîndu-l din minți ; umblase aiurea prin pădure, în tunel, afară, iar în tunel și mai departe, prin fisură, intrase și ieșise pînă se prăbușise acolo și-și dăduse duhul. Bietul om, probabil își închipuise că singurătatea era aceea care îi lua mințile. Măcar la început. Și, cînd începuse să delireze. era prea tîrziu ca să mai poată face ceva. Sau poate, la sfîrșit, își dăduse seama că nu are scăpare și se afundase acolo ca să nu poată face rău nimănui.

Poate... Ce naiba știi tu despre el ? Dacă ar fi turbat, n-ar fi suportat apropierea apei, nici mirosul ei, nici măcar gîndul la ea și deci n-ar fi coborît niciodată în umezeala grotei. Acum îți imaginezi cum o să mori tu. Dacă nu te mănîncă de viu.

Ce tot spui ? Liliecii nu te mănîncă. Nu ăștia care trăiesc prin locurile astea.

Ei nu, dar gîndacii ?

Încă dîrdîia, încercînd să se calmeze. În încă-

perea aceea, curentul era destul de puternic, dar nu putea s-o ia pe-acolo. Nu ştia însă nici să se întoarcă în galeria superioară. Trebuia să recunoască. Asta era. Era încolţit.

Doar că nu putea accepta ideea asta. Trebuia să-şi învingă panica şi să se prefacă a crede că exista o soluţie ; se va rezema de perete şi va încerca să se relaxeze şi, dacă se gîndea bine, poate chiar descoperea soluţia. Dar nu exista decît o cale de ieşire şi o ştia : pe urma curentului de aer, prin grota liliecilor. Îşi linse buzele şi luă o înghiţitură de apă călduţă, cu gust de ţeavă de fier din gamelă. Ştii că trebuie să intri acolo, cu liliecii, nu ? îşi spuse. Ori asta, ori rămîi să mori de foame şi de umezeală.

Sau poţi să te sinucizi. Ai fost învăţat că poţi să faci şi asta. Dacă nu mai suporţi.

Dar tu ştii că n-ai s-o faci. Chiar dacă-ţi pierzi puterile şi ştii că urmezi să mori, mai există întotdeauna şansa ca ei să ajungă aici cu căutările şi să te găsească, leşinat.

Numai că n-or să ajungă aici. Ştii că nu-ţi rămîne decît să urmezi curentul acolo, la lilieci. Nu-i aşa ? Ştii asta.

12

Atunci, hai, dă-i drumul, să terminăm odată, îşi spuse.

Totuşi continuă să stea pe lespede, ascultînd mugetul apei sub el. Era conştient de efectul zgomotului, al murmurului monoton, care îl trăgea, puţin cîte puţin, la somn. Scutură din cap ca să

rămînă treaz și hotărî să intre în grota cu lilieci cît mai avea destulă putere s-o facă; dar nu se putea mișca; apa răsuna, curgînd; și se trezi din nou la marginea lespezii, cu o mînă atîrnată în gol. Dar era toropit de somn și de data asta pericolul de a cădea nu-l mai înspăimîntă atît de tare. Era prea ostenit ca să-i mai pese. Era atît de bine să stai întîns, cu un braț lăsat peste margine, leneș. Atras de gîndul somnului, trupul nu mai înregistra nici o senzație, nici măcar coastele nu-l mai dureau, și ele îi amorțiseră.

Ai să mori aici, se gîndi. Dacă nu te miști odată, întunericul și zgomotul ăsta or să te sugă de toate puterile.

Nu pot să mă mișc. Am făcut atîta drum. Trebuie să mă odihnesc.

În război ai făcut un drum mult mai lung.

Da. Și de-aia nu mai sînt acum în stare de nimic.

Bine, atunci mori.

Nu vreau să mor. Dar acum nu mai am putere.

— Fira-ar a dracului de treabă, mișcă-te, spuse cu voce tare și, peste mugetul apei, cuvintele îi răsunară plat și fără ecou. Acum, repede. Intră și treci repede printre ei, și vei fi trecut de ce-i mai rău.

— La dracu', așa e, spuse, apoi așteptă și mai spuse încă o dată. Dar dacă după asta vine altceva, mai rău, n-o să mai rezist.

Nu. Asta e partea cea mai grea. Nu se poate să vină altceva, mai rău.

Așa cred și eu.

Încet, fără voie, se tîrî prin întuneric spre intrarea în grotă. Se opri, adunîndu-și puterile, și se strecură înăuntru. Prefă-te că te bălăcești în

cremă de vanilie, își spuse și reuși să și zîmbească la propria lui glumă. Dar cînd întinse mîna și dădu de mizeria scîrboasă și apucă, prin ea, ceva mișcător, reflexul îl făcu să se retragă iute. Mirosul de excremente și putregai era sulfuros. Gazul era toxic ; odată intrat înăuntru, va trebui să se grăbească. Vezi că ai niște rahat de liliac în ochi, își spuse, încercînd să se prefacă a glumi din nou, apoi se repezi înainte și se ridică în picioare. Deja era confuz și amețit din cauza gazelor. Mizeria îi ajungea pînă la genunchi și diverse obiecte i se loveau de pantaloni în timp ce se bălăcea prin ea. Curentul ducea drept înainte.

Nu. Se înșela iar. Curentul venea din față. Era alt curent. Cel pe care îl urmase pînă aici o luase probabil în altă direcție.

Și mai greșise o dată. Indiferent cît ar fi vrut să se grăbească, își aduse aminte că era mai bine să n-o facă. Podeaua putea avea găuri. Trebuia să încerce fiecare pas cu talpa, și, la fiecare pas, spera să nu mai dea de excremente și murdărie, ci de loc gol.

Zgomotele se schimbaseră ; pînă auzise chițăituri și foșnet de aripi, dar acum nu mai auzea decît plescăitul picioarelor în mlaștină și sunetul îndepărtat al cascadei de partea cealaltă a intrării. Liliecii dispăruseră. Probabil dormise mai mult decît crezuse și se înnoptase, iar ei ieșiseră la vînătoare. Lipăi mai departe, în direcția curentului de aer, amețit de miros, dar măcar ceva mai liniștit, acum că liliecii plecaseră. Un strop de materie putredă îi căzu pe nas.

Se șterse și părul de pe ceafă i se zbîrli cînd grota explodă de zgomotul miilor de aripi. Pesemne surzise dormind atîta vreme pe lespede, lîngă apă. Liliecii fuseseră acolo tot timpul, chițăind și

fluturîndu-şi aripile, dar avusese urechile prea înfundate şi nu-i auzise ; acum erau pretutindeni şi zburau şuierat pe lîngă el — îşi acoperi capul cu mîinile, urlînd.

Se ciocneau de el, atingîndu-i faţa cu aripile de piele şi ţipîndu-i în urechi. Îi lovi dînd din mîini, îşi acoperi iar capul, şi iar încercă să-i gonească. Porni înainte, disperat să iasă de-acolo, se împiedică, alunecă şi căzu în genunchi iar mizeria îi ajunse în dreptul şoldurilor, şi îi intră în pantaloni. Liliecii din ce în ce mai mulţi, un stol fără sfîrşit, se învîrteau pe lîngă el. Aerul era plin de ei. Nu mai putea nici să respire. Dădu iar din mîini şi se ghemui, apărîndu-se. Veneau din dreapta şi-l atingeau, fîlfîindu-i prin păr. Se întoarse cu spatele şi se ghemui şi mai tare, cu pielea ca de găină. „Isuse! Isuse Cristoase !" O luă spre stînga şi alunecă din nou şi se lovi cu obrazul de stîncă. Lovitura îi goli creierul de orice gînd şi abia dacă mai avu putere să se îndrepte, clătinîndu-se şi ţinîndu-se de obrazul umflat, de-a lungul peretelui, cu toţi liliecii care se repezeau continuu la el. Disperat, înfrînt şi aproape inconştient, simţi cum ceva în el umflă şi plesneşte, ceva care nu avea legătură cu trupul lui ; ceva ce îl ţinuse în viaţă pînă acum, dar care acum se sfîrşise. Încetă să se mai lupte cu ei, abandonă şi se lăsă împins de lilieci, împiedicat, cu braţele atîrnate pe lîngă el şi, în momentul acela minunat de eliberare de frică şi disperare, complet pasiv şi lipsit de speranţă, liber ca niciodată şi fără să-i pese ce i se întîmplă, înţelese ce vor. Nu îl atacau pe el. Zburau să iasă din grotă. Nu-şi mai putu stăpîni rîsul, tremurînd de uşurare. Afară era, cu siguranţă, noapte. O simţiseră, conducătorul lor dăduse semnalul şi, ca unul, se desprinseseră de tavanul grotei îndreptîndu-se spre ieşire chiar cînd

era el acolo, îngrozit de atacul lor. Ai vrut o sfoară să te ajute prin labirint ? își spuse. Tîmpit și orb cum ești, ai căpătat-o. Te-ai bătut cu ei și, în tot timpul ăsta, ei încercau să-ți arate drumul. Urcă împreună cu ei pe creste ascuțite, prudent să nu dea de vreo gaură, pipăindu-și calea. Curînd, atingerile și chițăitul lor îi deveniră familiare, așteptate, ca ale unor tovarăși de drum, pînă cînd îl depășiră și numai cîțiva mai rămaseră în urmă, cu el, apoi rămase singur ; singurele sunete pe care le mai auzea erau cele ale mîinilor și picioarelor lui pe piatră. Adierea dulce și răcoroasă îi atingea fața și, aplecîndu-se spre ea și gîndindu-se cum îl ajutaseră să găsească drumul spre ieșire, începu să simtă pentru lilieci o afecțiune ciudată și să le simtă lipsa acum că plecaseră ca și cum ceva s-ar fi rupt prin plecarea lor. Respiră, fericit să-și poată curăța nările, gîtlejul, plămînii, ștergînd mirosul de excremente pe care îl mai avea încă în gură. Atingerea pietrei pe mîini era fermă și curată, pentru prima dată o conștientiza ca pe ceva real și inima începu să-i bată mai tare cînd, întinzînd mîna, dădu de pămînt ; îl pipăi, era aspru, amestecat cu pietricele, minunat. Dar încă nu ieșise la lumină. Era numai pămîntul adus de ploi prin crăpăturile stîncii, dar era aproape, simțea, și continuă să urce, încet și egal, fără să se grăbească, savurînd atingerea grăunțoasă a pămîntului. Ieși pe o coastă de deal minunată. Prăvălit acolo, adulmeca aerul de-afară, bucurîndu-se de el : frunzele uscate, vîntul prin iarba lungă, fumul focurilor de lemn din pădure. Încă vreo cîțiva metri. Întinse mîna, prudent, și dădu de un obstacol de piatră. Pipăi în jur, bariera era pe trei părți. Un bazin. Cît de înalt ? Putea să se înalțe la nesfîrșit — așa de-aproape, și totuși prins în capcană. Pe cît se simțea

de bine şi de mulţumit de el însuşi, tot nu credea că va avea puterea să se caţere pe pereţii de piatră.

Atunci renunţă la ideea căţăratului, îşi spuse: Nu te mai gîndi. Ori scapi, ori nu. Dacă pereţii sînt prea înalţi, nu mai e nimic de făcut. Poţi să-ţi iei gîndul.

Stătea şi medita, aşezat confortabil pe pămînt, odihnindu-se, încercînd să se obişnuiască cu schimbarea ce se petrecea în el. Nu fusese niciodată atît de conştient de prezenţa lucrurilor din jur, nu le simţise atît de aproape. E adevărat că avusese momente în trecut, în acţiune, cînd se simţise cam cum se simţea acum. Făcea fiecare gest uşor, fără efort — fie că alerga, se întorcea să tragă, apăsa încet pe trăgaci şi se lăsa împins de recul, cînd viaţa lui depindea de graţia mişcărilor şi era complet absorbit, cu mintea aiurea, doar corpul acolo în acel moment, perfect încordat. În război, băştinaşii îi spuneau calea lui Zen, călătoria către momentul pur, îngheţat, atins numai după ceasuri lungi de antrenament dur şi concentrat, cu dorinţa de a atinge perfecţiunea. O parte a mişcării atunci cînd mişcarea însăşi a încetat. Nu exista o traducere exactă a denumirii şi, spuneau ei, chiar dacă ar fi existat, momentul nu putea fi explicat în cuvinte. Trăirea trecea dincolo de timp, nu putea fi descrisă temporal, ar fi putut fi comparată cu un orgasm dar nici aceasă comparaţie nu era perfectă, fiindcă senzaţia nu avea un centru fizic; era perfect răspîndită în tot corpul.

De data asta însă, ce simţea acum, era altceva! Acum nu exista mişcare, iar emoţia nu era izolată într-o secundă, eternă. Era în fiecare secundă ; aşezat pe pămîntul moale, cu spatele sprijinit confortabil de stîncă, îşi cercetă vocabularul şi se

hotărî în cele din urmă asupra cuvîntului „bine": Nu se simţise niciodată atît de bine.

Se întrebă dacă nu cumva îşi pierdea minţile. Poate gazele îl afectaseră mai mult decît îşi închipuise şi ce simţea acum nu era decît ameţeala. Sau poate, după ce renunţase să mai spere că va trăi era acum copleşit de fericirea de-a fi scăpat cu viaţă. Poate după ce trecuse prin iadul acela, orice altceva i se va părea încîntător.

Dar n-ai să te bucuri prea mult de starea asta dacă te laşi prins aici, îşi spuse şi se ridică în picioare, pe întuneric, după ce testase golul de deasupra lui, să nu dea cu capul de vreo piatră. Totuşi, îşi zdreli fruntea şi, ferindu-se, îşi dădu seama că obiectul de care se lovise era capătul unei crengi. Era un tufiş ; cînd întinse mîinile atinse marginea bazinului, la nivelul mijlocului. Afară: Fusese în aer liber tot timpul, dar cerul acoperit de nori îl păcălise şi-l convinsese că era încă în galerie.

Atent la coaste, se trase sub tufiş şi inspiră adînc, gustînd prospeţimea aerului şi mirosul lemnos al cojii. Jos, departe, printre copaci se vedea un mic foc. După întunericul total din peşteră, focul i se părea strălucitor, vesel şi viu.

Se încordă. Auzise o voce înăbuşită lîngă foc. Apoi o mişcare pe pietrele din apropiere şi scrîşnetul ascuţit al chibritului pe hîrtia cu fosfor. Apoi flacăra chibritului se stinse şi văzu sclipirea molcomă a unei ţigări.

Deci erau acolo, şi îl aşteptau. Teasle ghicise de ce se retrăsese spre peşteri. Înconjurase dealul cu oameni, pentru cazul în care mai erau şi alte ieşiri. Totuşi, ei nu vedeau mare lucru acum noaptea, în timp ce el, după experienţa din subteran, era în întuneric ca acasă ; de îndată ce se odihnea su-

ficient, avea să treacă pe lingă ei. Acum îi va fi ușor s-o facă. Îl credeau încă în peșteră și avea timp să ajungă departe. Și ar fi bine să nu-i taie nimeni drumul. Zău că ar fi mai bine. Fiindcă nu se va da înapoi de la nimic. Nimic nu-l va putea opri să păstreze sentimentul pe care îl cîștigase.

13

Era din nou întuneric și Teasle nu reușea să înțeleagă cum se făcea că era iar în pădure. Trautman, Kern, camionul. Unde erau ? Ce se întîmplase cu ziua ? De ce fugea atît de disperat, împiedicîndu-se printre umbrele compacte ale copacilor ?

Cu respirația tăiată, se sprijini de trunchiul întunecat al unui copac ; durerea din piept ieșea iar la suprafață, biruind amorțeala. Era atît de dezorientat că se înspăimîntă. Nu-și pierduse simțul direcției. Știa că trebuie să meargă drept înainte, trebuia să ajungă undeva, înainte, dar nu înțelegea de ce, cum ?

Trautman. Asta își amintea. Trautman voise să-l ducă la doctor. Își aminti că zăcea întins pe spate pe podeaua de lemn a camionului. Se căzni să-și amintească cum ajunsese de acolo, aici. Se bătuse cu Trautman să nu-l ducă la doctor ? Poate scăpase și se aruncase din camion, după care o luase la fugă peste cîmp, spre pădure. Orice, numai să nu-și abandoneze veghea înainte de vreme. Să se apropie de puști Să ajute la prinderea lui.

Dar știa că nu fusese așa. Nu se putea în halul în care era, nu s-ar fi putut lupta cu Trautman.

Nu mai putea raţiona. Trebuia să se grăbească în ciuda durerii din piept şi a senzaţiei că cineva îl urmărea, sau îl va urmări cît de curînd. Puştiul. Oare el îl urmărea ?

Pătura de nori se dispersă şi apăru luna nouă, luminînd copacii ; văzu că era înconjurat de caroserii de maşini, îngrămădite unele peste altele, sprijinite de trunchiuri de copaci, cu sutele, lovite, schilodite şi ruginite. Era ca un cimitir grotesc, în care luna se reflecta pe formele ovale.

Şi tăcute. Nici cînd se mişcă printre frunze moarte, bare de protecţie îndoite şi parbrize sparte, nu făcu nici un zgomot. Aluneca. Şi, fără să ştie nici el cum, ştiu că nu puştiul era acela care îl urmărea, ci altcineva. Dar ce îl făcea să se teamă la vederea şoselei, dincolo de carcasele fantomatice ? De ce se temea de şirul de camioane ale Gărzilor Naţionale parcate de-a lungul drumului ? Isuse, ce se întîmpla cu el ? Îşi pierduse minţile ?

Nu era nimeni în jur. Şi nici pe lîngă camioane. Frica îl părăsi. O maşină de poliţie goală, ultima din şir, cea mai apropiată de oraş. Fericit, se tîrî dintre epavele fără uşi, cu canapelele sfîşiate şi capotele ridicate, peste cîmp, încet, pînă la maşina goală.

Un zgomot neaşteptat îl sperie, zgomot de sticlă spartă în timpane. Clipi. Era din nou întins pe spate. Trăsese cineva în el pe cîmp ? Se pipăi, căutînd rana, dădu în schimb de o pătură. Sub el nu era pămîntul, ci perne moi. Un sicriu. Tresări, cuprins de panică, şi înţelese. O canapea. Dar Dumnezeu, unde era ? Ce se întîmpla ? Bîjbîi după lumină, răsturnă o lampă şi, după ce o aprinse, clipi mirat, descoperind că era în propriul său birou. Dar pădurea, maşinile, şoseaua ? Ştia bine că fuseseră adevărate. Se uită la ceas, dar nu-l mai avea

la mînă, apoi la cel de pe birou, era douăsprezece fără un sfert. Prin transperante vedea întunericul de afară. Deci douăsprezece însemna miezul nopţii, dar ultimele lui amintiri erau ziua. Şi puştiul ? Ce se întîmplase ?

Încercă să se ridice, ţinîndu-se cu mîinile de cap ca să nu-i plesnească, dar cineva îi ridicase podeaua biroului şi o trăsese departe de el. Înjură, dar din gură nu-i ieşi nici un cuvînt. O luă la deal spre uşă, apucă de clanţă cu ambele mîini şi smuci, dar uşa era înţepenită şi trebui să tragă cu toată puterea ca s-o deschidă ; cînd reuşi, uşa aproape că-l trimise iar la vale, pînă pe canapea. Îşi azvîrli braţele în lături să-şi păstreze echilibrul, ca un dansator pe frînghie ; ieşi pe culoar, simţind sub picioarele goale trecerea de la covorul moale la dalele reci. Culoarul era întunecat, dar era lumină în primul birou ; la jumătatea drumului pînă la el fu nevoit să se ţină de perete.

— Te-ai trezit, şefule, spuse o voce, ceva mai încolo pe coridor. Eşti O.K. ?

Era prea complicat să-i răspundă. Încă încerca să se adune. Pe spate, pe podeaua lucioasă a camionului, zgîindu-se la prelata soioasă, pe post de tavan. Vocea din aparatul de radio :

— Dumnezeule mare, nu mai răspunde. A intrat în mină.

Lupta cu Trautman, ca să nu fie dus la doctor. Dar pădurea, întunericul...

— Te-am întrebat dacă eşti O.K., şefule, spuse vocea, mai tare, însoţită acum de paşi pe culoare. Paşii aveau ecou.

— Puştiul, reuşi să îngaime. Puştiul e în pădure.

— Ce ?

Vocea era chiar lîngă el. Ridică privirea.

— N-ar trebui să fii pe picioare. Odihnește-te! Nici tu, nici puștiul nu mai sînteți în pădure. Nu te mai urmărește.

Era un ofițer și Teasle știa sigur că-l cunoaște, dar nu-și amintea cine e. Încercă. Un cuvînt i se învîrtea prin minte. „Harris". Da, asta era. Harris.

— Harris, spuse triumfător.

— Hai mai bine în birou, să te așezi și să bei un pic de cafea. Tocmai făceau un ibric proaspăt. Am spart o carafă cînd am adus apa de la chiuvetă. Sper că nu asta te-a trezit.

Apă. Toaleta. Da. Vocea lui Harris avea ecou și gustul imaginat al cafelei îi reveni în gură și-l înecă. Toaleta. Ieși clătinîndu-se pe ușa batantă și ajunse la toaletă unde vomită. Harris îl susținea și-i spunea :

— Așează-te aici, jos, dar ecoul dispăruse și el începea să-și revină.

— Nu. Fața. Apă.

Se stropi pe obraji și pe ochi cu apă rece și imaginea aceea îi reveni, de data asta nu ca în vis, ci reală.

— Puștiul, spuse. Puștiul e în pădure, lîngă șosea. În cimitirul de mașini.

— Stai, nu te repezi. Încearcă să-ți amintești. l-au încolțit pe puști într-o mină iar el s-a înfundat într-un labirint de galerii. Hai, dă-mi brațul.

Îl dădu la o parte și se sprijini de lavoar ; apa îi șiroia pe față.

— Iar eu îți spun că puștiul nu mai e acolo.

— Dar n-ai de unde să știi.

— Cum am ajuns aici ? Unde-i Trautman ?

— La camion. A trimis niște oameni să te ducă la spital.

— Porcul. I-am spus că nu vreau. Şi cum de-am ajuns aici în loc de spital ?

— Nici asta nu-ţi aminteşti ? Mamă doamne, le-ai dat ceva bătaie de cap. Ai zbierat şi te-ai zbătut în maşină şi te-ai agăţat de volan să nu cotească pe drumul spre spital. Strigai că, dacă vor neapărat să te ducă undeva, să te aducă aici. Că, dacă e după tine, nimeni nu te va lega de un pat de spital. Şi pînă la urmă le-a fost frică să nu-ţi facă mai rău luptîndu-se cu tine şi au cedat. Ca să fiu sincer, cred că s-au bucurat să scape de tine, cu cît scandal ai făcut. La un moment dat, cînd te-ai apucat cu mîinile de volan, era să intraţi într-un camion. Te-au aşezat în pat aici şi, de îndată ce au plecat, ai ieşit în stradă şi te-ai suit într-o maşină să te duci înapoi ; am încercat să te opresc, dar n-a mai fost o problemă, ai leşinat la volan, înainte să găseşti contactul. Chiar nu-ţi aminteşti nimic ? Imediat a venit un doctor care te-a controlat şi a spus că eşti încă oarecum întreg, numai că eşti epuizat şi ai luat prea multe pastile. Sînt o combinaţie de stimulenţi şi sedative la un loc şi-ai luat aşa de multe că ai început să aiurezi. Doctorul a zis că se miră că n-ai făcut mai urît — şi mai curînd — decît ai făcut-o.

Teasle umpluse lavoarul cu apă rece şi-şi vîrîse faţa în ea, iar acum se ştergea cu un prosop de hîrtie.

— Unde-mi sînt pantofii şi şosetele ? Unde le-ai pus ?

— De ce ?

— Treaba mea de ce. Tu spune-mi unde le-ai pus.

— N-ai de gînd să te întorci acolo, nu ? De ce nu stai să te odihneşti ? Sînt o groază de oameni care bîntuie prin galeriile alea. N-ai cu ce să-i

ajuţi. Au spus să nu-ţi faci griji, or să sune de îndată ce dau de urma lui.

— Ţi-am spus că nu e... Unde dracu' îmi sînt pantofii şi ciorapii, te-am întrebat.

Departe, în primul birou, telefonul începu să sune stins. Harris păru mulţumit că poate să scape şi se duse să răspundă. Ţîşni pe uşă ; telefonul mai sună o dată, apoi încă o dată şi se întrerupse brusc. Teasle îşi clăti gura cu apă şi scuipă un lichid opac. Nu îndrăznea să bea ca să nu i se facă rău iar. Se uită la dalele pătrate şi murdare din podeaua toaletei, se gîndi fără nici o legătură că femeile de serviciu nu-şi făceau cum trebuie datoria şi ieşi grăbit pe culoar. Harris stătea la capătul celălalt, acoperind lumina cu corpul, stînjenit.

— Ei ? spuse Teasle.

— Nici nu ştiu dacă ar trebui să-ţi spun. E pentru tine.

— E în legătură cu puştiul ? spuse Teasle şi se însenină. E la cimitirul de maşini ?

— Nu.

— Atunci ce e ? Ce s-a întîmplat ?

— E o convorbire interurbană — e soţia ta.

Nu ştia dacă din cauza oboselii sau a şocului, dar trebui să se sprijine de perete Era ca şi cînd ar fi primit o veste de la un mort. Cu tot ce se întîmplase din pricina puştiului. reuşise s-o gonească din minte atît de complet încît acum nu-şi mai amintea nici cum arăta. Încercă. fără să reuşească. Dar, Doamne Dumnezeule, de ce ar fi vrut să-şi amintească ? Voia să trăiască din nou toată durerea aceea ?

— Dacă îţi face rău, spuse Harris, poate e mai bine să nu vorbeşti cu ea. Pot să-i spun că nu eşti aici.

Anna!

— Nu. Fă-mi legătura în biroul meu.

— Eşti sigur ? Nu mi-e greu să-i spun că eşti plecat.

— Haide, fă-mi legătura.

14

Se aşeză în scaunul rotativ de la birou şi îşi aprinse o ţigară. Ţigara avea, fie să-i limpezească mintea, fie că-l ameţească, dar merita să încerce fiindcă nu putea vorbi cu ea aşa nesigur cum era acum. Aşteptă, constată că se simte mai bine şi ridică receptorul.

— Alo, spuse încet, Anna.

— Will ?

— Da.

Avea vocea mai groasă decît şi-o amintea el, răguşită, ezitantă uneori.

— Will, eşti rănit ? Am fost îngrijorată.

— Nu.

— Nu te mint. Fie că mă crezi sau nu, chiar am fost îngrijorată.

Trase încet din ţigară. Începeau din nou să vorbească paralel:

— Am vrut să spun că nu, nu sînt rănit.

— Slavă cerului.

Făcu o pauză, ca şi cînd şi ea ar fi tras dintr-o ţigară.

— Nu m-am uitat la televizor, n-am citit ziare, dar astă-seară am aflat ce ţi se întîmplă şi m-am înspăimîntat. Eşti sigur că n-ai nimic ?

— Da.

Se gîndi să-i povestească tot, dar ar putea părea că încearcă să-i stîrnească mila.

— Pe cuvînt, te-aş fi sunat mai demult, dar abia acum am aflat. N-aş fi vrut să crezi că nu-mi pasă ce ţi se întîmplă.

— Ştiu.

Privi la pătura mototolită de pe canapea. Erau atîtea lucruri importante de spus, dar nu se putea hotărî s-o facă. Oricum, pentru el nu mai aveau importanţă. Tăcerea era prea lungă. Trebuia să spună ceva.

— Eşti răcită ? Vorbeşti de parcă ai avea guturai.

— E pe vindecate.

— Orval e mort.

O auzi ţinîndu-şi respiraţia.

— Ah. Ţineam la el.

— Ştiu. Se dovedeşte acum că şi eu ţineam la el mai mult chiar decît am crezut. Şi Shingleton e mort. Şi ofiţerul ăla nou, Glat, şi...

— Te rog, nu-mi mai spune. Nu vreau să mai ştiu.

Se gîndi puţin, dar chiar nu mai era mare lucru de spus după asta. Vocea ei nu-l făcea să tînjească după ea aşa cum se temuse, şi, în sfîrşit, se simţi liber, simţi că ajunseseră la capăt.

— Eşti tot în California ?

Nu-i răspunse.

— Presupun că nu e treaba mea, spuse el.

— Nu-i nimic, nu mă deranjează. Da, sînt tot în California.

— Ai probleme ? Ai nevoie de bani ?

— Will ?

— Ce e ?

— Te rog. Nu pentru asta te-am sunat.

— Nu, dar ai nevoie de bani ?

— Nu pot să primesc bani de la tine.

— N-ai înţeles. Cred... cred că acum lucrurile se vor linişti. Adică, mi-e mult mai uşor acum.

— Mă bucur. Şi de-asta am fost îngrijorată. Nu vreau să te rănesc.

— Ce vreau să-ţi spun e că acum mă simt mult mai bine şi că poţi să primeşti bani de la mine fără să te gîndeşti că încerc să te ţin legată de mine şi să te oblig să te întorci.

— Nu.

— Măcar lasă-mă să plătesc eu convorbirea. Dă-mi voie să o achit eu.

— Nu pot.

— Atunci lasă-mă s-o pun pe nota de la birou. Nu plătesc eu, ci primăria. Pentru numele lui Dumnezeu, dă-mi voie să fac ceva pentru tine.

— Nu pot. Te rog, încetează. Nu mă face să-mi pară rău că am sunat. Mi-a fost frică, de asta şi era să n-o fac.

Telefonul îi transpirase în palmă.

— Nu te mai întorci, nu-i aşa ?

— Nu e bine. Nu asta am vrut să discutăm. Nu de-aia te-am sunat.

— Dar nu te întorci.

— Nu. Nu mă întorc. Îmi pare rău.

Nu voia decît s-o strîngă în braţe, nimic altceva decît să o strîngă în braţe. Strivi ţigara cu gesturi încete, apoi aprinse alta.

— Cît e ceasul acolo ?

— Nouă. Sînt încă dezorientată de fusele orare. Cînd am venit aici, am dormit paisprezece ore, ca să mă adaptez. La ei era unsprezece, iar pentru mine era deja trecut de miezul nopţii cu două ore. Cît e acum acolo, miezul nopţii ?

— Da.

— Trebuie să închid, Will.

— Așa de repede ? De ce ?

Apoi se stăpîni.

— Nu. Lasă. Nici asta nu mă privește.

— Ești sigur că nu ești rănit ?

— M-am bandajat, dar n-am decît niște zgîrieturi. Stai tot cu sora ta ? Măcar asta poți să-mi spui ?

— M-am mutat într-un apartament.

— De ce ?

— Chiar trebuie să închid. Îmi pare rău.

— Mai spune-mi ce faci, din cînd în cînd ?

— Dacă crezi că te ajută. N-am crezut că are să fie atît de greu. Nu știu cum să ți-o spun.

Părea că suspină.

— La revedere.

— La revedere.

Așteptă, încercînd să rămînă cu ea cît mai mult. Apoi ea închise și rămase ascultînd tonul. Dormiseră în același pat patru ani de zile. Cum reușise să se îndepărteze atît ? Nu prea ușor. Suspinele. Avusese dreptate, nici pentru ea nu era ușor, și pentru asta îi părea rău.

15

S-a terminat. Fă ceva. Mișcă-te. Mută-ți gîndul acolo unde trebuie, la puști. Puștiul. La volanul unei mașini. Gonind.

Își văzu pantofii și ciorapii lîngă fișet și le încălță în grabă. Luă un pistol Browning din rastel, îi puse un încărcător nou și își puse hamul, pe care îl încheie înclinat înspre spate, după cum observă,

așa cum îi spusese întotdeauna Orval. Ieși pe culoar și cînd trecu prin fața biroului, Harris îl privi.

— Nu-mi spune, îi spuse lui Harris. Nu-mi spune că n-ar trebui să mă întorc acolo.

— Bine, atunci, nu-ți spun.

Afară erau luminile aprinse și aerul proaspăt pe care îl trase în piept. O mașină de poliție era parcată la bordură. Tocmai urca în ea cînd își aruncă privirea spre stînga și văzu orașul luminat și flăcările reflectate în valuri de plafonul de nori.

Pe trepte, Harris striga :

— Puștiul ! A ieșit din peșteri ! Ne-au transmis chiar acum că a furat o mașină de poliție !

— Știu.

— Da, dar de unde ?

Forța exploziilor făcu ferestrele secției de poliție să zdrăngăne. BUUM ! BUUM ! BUUM ! În șir, dinspre șosea spre oraș. BUUM ! BUUM !

— Dumnezeule atotputernic, ce-a fost asta ? spuse Harris.

Dar Teasle deja știa ce e și băga mașina în viteză, și ieși nebunește din parcare ca să ajungă la vreme.

16

Gonind spre centrul orașului și ocolind un motociclist care se oprise să privească stupefiat, Rambo văzu în oglinda retrovizoare strada inundată de flăcările care lingeau copacii de pe margine. Flăcările violente încălzeau mașina. Apăsă acceleratorul pînă la podea, gonind pe strada principală, cu exploziile care bubuiau în urma lui, trasînd o

traiectorie de foc. Acum vor fi nevoiţi să piardă vremea cu ocolişurile. Dar ca să fie sigur, trebuia s-o mai facă o dată. Cu cît mai multe diversiuni, cu atît mai mare confuzia. Încercînd să stingă focurile, vor trebui să amîne urmărirea.

Unul din becurile de la felinarele dinaintea lui era ars. Sub el se vedeau stopurile unei maşini, din care şoferul tocmai cobora să se uite înapoi la flăcări. Rambo trecu pe banda din stînga, ţinîndu-se aproape de stopurile joase ale unei maşini sport. Maşina trase pe banda din dreapta, să se ferească de el, tocmai cînd şi el făcea acelaşi lucru ; continuă să se apropie pînă cînd maşina din faţă se urcă pe trotuar, smulse un aparat de taxare şi intră în vitrina unui magazin de mobilă. Sofale şi scaune, gîndi Rambo. Să-ţi fie aterizarea moale !

Cu piciorul bine înfipt pe pedală, se mira că nu erau mai multe maşini pe stradă. Ce fel de oraş era ăsta ? Erau doar cîteva minute după miezul nopţii şi toată lumea dormea. Luminile magazinelor erau stinse. Din baruri nu ieşea nimeni cîntînd. Ei bine, acum oraşul avea să fie mai animat. Goana maşinii, zgomotul puternic al motorului, îi aminteau de serile de sîmbătă, cu ani în urmă, cînd alerga în maşini închiriate ; se simţea la fel de grozav ca atunci. El, maşina şi şoseaua. Totul avea să fie bine. O să reuşească. Fusese uşor să-şi facă drum nevăzut din munţi pînă la şosea. Poliţiştii din maşină erau probabil sus, cu ceilalţi, sau undeva mai departe, pe drum, cu şoferii camioanelor. Cheile nu erau în contact dar nu fusese greu să înnoade două fire şi acum, cum trecea în viteză printr-o intersecţie pe roşu, forţa motorului părea să treacă prin pedala de acceleraţie şi să-i inunde trupul şi ştiu că nu peste multe ceasuri va fi liber. Se simţea prea bine ca să nu reuşească. Sigur. po-

liția o să transmită celor din fața lui ordinul de a încerca să-l oprească, dar probabil cea mai mare parte a forțelor lor erau prinse în operațiunea de urmărire, și nu vor opune cine știe ce rezistență. Va traversa orașul, apoi o va lua pe drumuri lăturalnice și va ascunde mașina. Și va fugi pe jos mai departe. Sau poate se va sui într-un tren de marfă. Sau într-un camion. Sau poate va fura un avion. Avea o mie de posibilități.

— Rambo.

Vocea, venită din aparatul de radio al mașinii, îl sperie.

— Rambo, ascultă-mă. Știu că mă auzi.

Vocea îi era familiară, dar venea de foarte departe în timp. N-o recunoștea.

— Ascultă-mă.

Fiecare cuvînt era limpede, sonor.

— Sînt Sam Trautman. Am fost directorul școlii unde ți-ai făcut instrucția.

Da. Sigur. Niciodată vizibil. Vocea pătrunzătoare la megafoanele de pe terenurile de antrenament. La orice oră. În fiecare zi. Mai mulți kilometri de alergat, mai puțină mîncare, mai puține ore de somn. Vocea care întotdeauna prevestea greutățile. Deci asta era. Teasle îl chemase în ajutor pe Trautman. Asta era explicația unora din tacticile folosite de urmăritori. Nenorocitul. Se întorcea împotriva alor lui.

— Rambo, vreau să te oprești și să te predai înainte să te omoare

Sigur. nenorocitule.

— Ascultă-mă. Știu că ți-e greu să înțelegi, dar îi ajut pentru că nu vreau să te omoare. Au început deja mobilizările de trupe înaintea ta, alte trupe le vin în ajutor și te vor strivi. Dacă aș fi știut că ai cea mai mică șansă de scăpare, te-aș în-

demna bucuros să fugi. Dar ştiu că nu ai cum să scapi. Crede-mă. Te rog. Ştiu. Acum cît mai poţi, predă-te ca să scapi cu viaţă. N-ai altceva de făcut.

Aşteaptă şi-ai să vezi.

În timp ce un alt lanţ de explozii se auzea în spatele lui, cîrmi, cu cauciucurile scrîşnind, într-o staţie de benzină, goală, cu luminile stinse pe timpul nopţii. Ieşi în goană din maşină, sparse dintr-un şut uşa staţiei, intră şi conectă pompele la reţeaua electrică. Apoi însfăcă un levier şi fugi afară să spargă lacătele de la pompe. Erau patru şi fiecare avea două furtunuri ; apăsă şi benzina se revărsă pe stradă. Blocă pompele, lăsîndu-le să curgă. Cînd ajunse cu maşina mai spre capătul străzii, staţia era toată o baltă de benzină. Un chibrit aprins şi ffssst ! noaptea se va transforma în zi şi din trotuar în trotuar se va întinde un lac de flăcări înalte de şapte metri, care vor face faţadele magazinelor să trosnească şi geamurile să se spargă, iar căldura îl va urmări, dogoritoare. Gonea cu maşina în timp ce incendiul se întindea în spatele lui către şirul de maşini parcate. BUUM ! BUUM ! explozii ca de rachetă. BUUM ! Era vina lor Semnul de pe stîlp zicea că parcarea era interzisă după miezul nopţii. Se gîndi la ce se va întîmpla cînd presiunea din rezervoarele subterane va scădea. Flăcările vor intra pe furtun, apoi în rezervoare şi va exploda întregul cvartal. Asta are să-i ţină în loc. Cu siguranţă.

— Rambo, spuse Trautman prin radio. Te rog! Te rog să te opreşti. Nu are nici un rost. Ce faci e fără sens.

Aşteaptă şi-ai să vezi, spuse din nou şi închise radioul. Aproape trecuse de centrul oraşului. Cîteva minute şi va fi în partea cealaltă.

Teasle aștepta Mașina bloca strada principală la ieșirea din piață iar el se sprijinea de o aripă, peste capotă, cu pistolul în mînă. Din direcția flăcărilor se vedeau venind luminițele unor faruri. Poate puștiul fusese mai iute decît el, poate trecuse deja și ieșise din oraș, dar nu credea. Vedea totul din două perspective în același timp — prin ochii puștiului, din mașina furată care se îndrepta în viteză spre piață, și ai lui, în așteptarea luminițelor care creșteau, se făceau discuri strălucitoare, deasupra cărora se vedea bine acum sirena. Sirena unei mașini de poliție. Trase piedica pistolului și ochi atent. Trebuia să-l nimerească. Nu va avea altă șansă. Trebuia să se asigure că era puștiul și nu vreun polițist rătăcit. Motorul se auzea tot mai tare. Luminile farurilor îl acoperiră. Își concentră privirea asupra conturului șoferului. Erau trei zile de cînd îl văzuse pe puști, dar nu putea confunda forma capului cu smocurile de păr tuns scurt. El era Acum, în sfîrșit față în față nu în pădure ci în oraș, unde el era pe teren propriu.

Luminile îl orbeau și ținti mai intîi una și-apoi pe cealaltă și cartușele îi zburară din pistol și căzură ca un clinchet sonor pe asfalt. Cum îți place ? Ochi și puștiul se aruncă sub bordul mașinii ; trase imediat în cauciucurile din față și reculul triplu îi săltă mîna pe capotă. Mașina se învîrti, scăpată de sub control. Teasle sări într-o parte chiar cînd, cu zgomot de metal și sticlă, cealaltă mașină o lovi pe-a lui, învîrtind-o în loc și ricoșînd înspre trotuarul de vis-à-vis. Un capac de roată o porni zdrăngănind în josul străzii, un șuvoi de benzină împroșcă strada și Teasle se repezi ghemuit spre

mașina puștiului, trăgînd în serie în ușă, ajunse la ea. se aplecă înăuntru și trase în spațiul de sub bord. Dar puștiul nu mai era acolo, nu era decît scaunul șoferului pătat de sînge și Teasle se aruncă la pămînt, zdrelindu-și coatele și aruncînd priviri furișe în jur. Văzu pe sub mașină pantofii pușlui alergînd, traversînd trotuarul și intrînd într-o alee.

O porni după el, ajunse la zidul de cărămidă învecinat și-și luă avînt să înceapă să tragă. Nu înțelegea de unde erau petele de sînge de pe asfalt. Nu credea că-l nimerise cu vreun glonț. Poate se lovise cînd se ciocniseră mașinile. Era mult sînge. Asta era bine. O să-l mai încetinească. Din alee auzi zgomot de lemn izbit, de parcă puștiul ar fi încercat să spargă o ușă. Cîte gloanțe mai avea? Două în faruri, unul în parbriz, două în cauciucuri, cinci în ușă. Mai rămîneau trei. Nu era suficient.

Grăbit, scoase încărcătorul din pat. puse unul nou, tremurînd își ținu respirația și ieși în alee trăgînd unul, două, trei și cartușele goale zburau prin aer pe cînd el se arunca în spatele unor lăzi de gunoi ; ușa de la magazinul lui Ogden era deschisă. Lăzile de gunoi erau prea subțiri ca să-l apere de gloanțe, dar măcar îl ascundeau pînă vedea dacă puștiul era într-adevăr în magazin sau ușa deschisă era doar o păcăleală și puștiul îl aștepta ceva mai încolo, în alee. Cercetă din priviri aleea, dar puștiul nu era acolo. Se îndreptă spre ușă, cînd obiectul zbură pe lîngă el, aruncînd scîntei. Ce dra... Dinamită, cu fitilul prea scurt ca să o poată arunca mai departe, prea scurt ca să ajungă la ea s-o stingă. Ca și cum ar fi fugit de un șarpe, ieși din alee și se adăposti lîngă zidul de cărămidă, cu mîinile la urechi, dar explozia îl împietri, în timp ce pe lîngă el zburau bucăți de me-

tal și lemn, cartoane arzînd și împroșcînd strada! Vru să se repeadă din nou la ușa deschisă, dar se opri. Gîndește-te. Gîndește-te. Puștiul trebuie s-o șteargă înainte de sosirea întăriturilor. N-are timp să stea să se bată cu tine. Dinamita e numai ca să te țină pe loc. Lasă aleea. Vezi ușa principală.

Dădu iute colțul și îl văzu pe puști, de mult afară din magazin, la o distanță bunicică, cum traversează strada și se afundă în umbra tribunalului. Distanța era prea mare pentru un pistol. Oricum, va încerca, și se lăsă într-un genunchi ca și cum ar fi făcut o genuflexiune, cu celălalt genunchi ridicat ca să-și sprijine cotul și, ținînd pistolul cu ambele mîini, ochi și trase. Dar rată. Glonțul se turti cu zgomot de zidul de piatră al clădirii. O flacără cît un vîrf de ac, un pocnet de pușcă într-o latură a tribunalului și un glonț trecu printr-o cutie de scrisori din apropierea lui Teasle. I se păru că vede forma întunecată dînd colțul în spate, și se repezi după ea, cînd un șir de trei explozii luminară tribunalul și flăcările îl inundară ; tot felul de lucruri erau aruncate prin ferestrele făcute țăndări. Dumnezeule, și-a ieșit din minți, își spuse Teasle, și își înteți goana. Asta nu mai e ca să mă țină pe mine pe loc. Vrea să arunce în aer întregul oraș.

În tribunal, lemnul era vechi și uscat. Flăcările înghițeau încăperile de sus. Alergînd, Teasle se ținea de piept, unde o gheară strîngea zdravăn, hotărît să nu lase asta să-l încetinească, să ajungă cît mai departe înainte ca puțina energie pe care reușise s-o adune să-l părăsească, și să se prăbușească. Focul din tribunal pîrîia și trosnea și fumul umplea strada și îl împiedica să vadă unde era puștiul. În dreapta, vis-à-vis de tribunal, pe trep-

tele secției de poliție se mișca cineva și crezu că e puștiul, dar era Harris, care privea focul.

— Harris, strigă, într-o încercare de a spune totul dintr-o dată. Puștiul ! Înapoi ! Plecă de-aici !

Dar vorbele îi fură înghițite de cea mai puternică explozie de pînă acum, care cutremură secția și o dezintegră, ștergîndu-l pe Harris într-un val de flăcări și sfărîmături. Unda de șoc a exploziei îl împietri pe Teasle. Harris. Secția. Era tot ce-i mai rămăsese, iar acum dispăruseră toate, biroul, armele, trofeele, Crucea de Merit ; se gîndi din nou la Harris și-l blestemă pe puști urlînd, într-un nou val de furie care-l propulsă pe trotuar, în direcția focului. Pui de cățea, se gîndi. Nu aveai nici un motiv să faci asta, nici un motiv.

În fața lui, în dreapta, erau încă două fațade de magazine, apoi venea pajiștea din fața secției de poliție, acoperită cu bucăți de lemn arzînd. Cum alergă blestemînd, un glonț lovi asfaltul de la picioarele lui și ricoșă. Se aruncă în rigolă. Strada era luminată, dar în spatele clădirii mai era încă întuneric ; răspunse împușcăturii puștiului, țintind spre punctul de unde văzuse țîșnind flacăra de la țeava puștii. Mai trase de două ori dar, cînd se ridică, genunchiul îi cedă și se prăvăli de-a latul trotuarului. În sfîrșit, îl lăsaseră puterile. Eforturile din ultimele zile își spuneau cuvîntul.

Stătea întins pe trotuar și se gîndea la puști. Puștiul pierdea sînge și nici el nu era mai breaz. Sigur, asta n-avea să-l oprească. Și dacă puștiul mai rezista, atunci va rezista și el.

Dar era atît de obosit, îi venea atît de greu să se miște.

Atunci toată povestea aia cu lupta cu puștiul, unu la unu, pentru ca nimeni altcineva să nu mai aibă de suferit, fusese o minciună, nu ? Și Orval

şi Shingleton şi toţi ceilalţi, şi promisiunea făcută, şi astea au fost minciuni, nu ?

Nu poţi face promisiuni unor morţi. Promisiuni ca astea nu contează.

Nu, dar ţi-ai promis ţie însuţi, şi asta contează. Dacă nu-ţi mişti fundul acum, n-ai să mai faci doi bani nici în ochii tăi, nici în ai altora. Nu oboseala te ţine. Frica.

Suspină, se tîrî cîţiva paşi, se ridică cu greu în picioare. Puştiul era pe partea dreaptă, în spatele secţiei. Nu avea cum să scape pe-acolo, fiindcă secţia avea în spate un gard des de sîrmă ghimpată, iar de partea cealaltă a gardului erau fundaţiile adînci ale noului supermarket. Puştiul nu va avea timpul necesar ca să escaladeze gardul şi să treacă de groapă. Va fugi paralel cu strada, în direcţia în care erau două case, un teren de joacă, apoi un teren viran care aparţinea primăriei şi care era acoperit cu ierburi înalte şi tufe de fragi şi unde era un şopron construit de copii.

Făcu iar cîţiva paşi nesiguri, adăpostindu-se în panta din faţa secţiei, şi încercînd să-l zărească pe puşti prin vălătucii de fum, fără să se uite iar la rămăşiţele lui Harris împrăştiate pe stradă. Era acum în spaţiul dintre tribunal şi secţia de poliţie, luminat de flăcările lor, cu ochii arşi de fum, cu faţa şi pielea iritate de căldură. Se lăsă mai jos, ca să nu fie văzut în lumină. Fumul se dispersă o secundă şi văzu că locuitorii celor două case din apropierea secţiei ieşiseră în verande şi stăteau de vorbă, gesticulînd. Dumnezeule, puştiul ar putea oricînd să le arunce în aer casele. Şi să-i omoare ca pe Harris.

Încercă să ajungă repede la ei, fără să fie văzut de puşti.

— Plecați dracului de-aicea ! strigă el. Intrați în casă !

— Ce ? strigă cineva.

— E lîngă voi ! Fugiți ! Plecați de-aici !

— Ce ? N-aud ce spui !

18

Ghemuit lîngă veranda ultimei case, pe partea mai îndepărtată, îl ochi pe Teasle. Bărbatul și cele două femei erau atît de concentrați în dialogul lor țipat cu Teasle, că nu-l văzuseră ascuns chiar în apropierea lor. Dar probabil că auziseră mișcarea încărcătorului, căci se simți mișcare pe podeaua de lemn de deasupra lui și una din femei se aplecă spre el peste balustradă și spuse :

— Doamne Dumnezeule mare.

Fu destul ca să-l avertizeze pe Teasle, care se prelinse de-a lungul trotuarului și, peste pajiște, pînă la adăpostul verandei casei celei mai apropiate. Totuși Rambo trase, dacă nu să-l lovească, măcar să-l sperie. Femeia țipă. Scoase cartușul gol de pe țeavă și ochi colțul verandei. În lumina flăcărilor, se vedea limpede unul din pantofii lui Teasle. Apăsă pe trăgaci, dar nu se întîmplă nimic. Pușca era goală și nu avea timp acum să stea să încarce, o aruncă și scoase revolverul, dar între timp pantoful lui Teasle dispăruse. Femeia continua să țipe.

— Ah, pentru numele lui Dumnezeu, taci din gură, doamnă, îi spuse și o rupse la fugă spre spatele casei, studiind umbrele din curte. Teasle nu va risca să apară din față, unde flăcările îl puteau

transforma într-o ţinută uşoară. Se va strecura prin spatele primei case, apoi în spatele celei de-a doua. Rambo se apropie mai tare de colţul casei, cu ochii aţintiţi dincolo de o bicicletă şi un şopron, la pîndă. Avea capul spart de cînd maşina lui o lovise pe cea a lui Teasle şi-l dăduse cu capul de aparatul de radio, şi mîneca lipicioasă de la sîngele pe care şi-l tot ştergea ca să nu-i intre în ochi. Ciocnirea îi trezise şi durerea din coaste şi-acum nu mai ştia care era mai rea.

Aşteptînd, aţipi la un moment dat, apoi se trezi. Nu se auzea nici-un sunet, dar de-a lungul gardului din spate, printre tufele de merişor, se strecura o umbră întunecată. Îşi şterse sîngele de pe ochi, ţinti dar nu se putu hotărî să tragă. Nu înainte de a se asigura că era într-adevăr Teasle. Dacă umbra fusese doar o festă pe care i-o jucau ochii, atunci zgomotul împuşcăturii avea să-l dea de gol. Şi, în acelaşi timp, avea să-i consume un glonţ : mai avea doar cinci în rezervor, una din camere era goală. Browningul lui Teasle avea treisprezece ; n-avea decît să şi le irosească el, dacă voia. Îşi putea permite.

Şi mai era un motiv pentru care nu trăsese imediat după umbră : ultima dată cînd se ştersese la ochi de sînge, imaginea rămăsese dublă, ca şi cum nu s-ar fi şters bine. Nu mai putea distinge umbra de cele ale tufelor, toate erau amestecate şi durerea de cap părea că stă să-i plesnească acolo, înăuntru.

De ce nu mişca umbra ? Sau se mişca şi nu vedea el ? Totuşi, ar fi trebuit ca Teasle să facă oarece zgomot. Hai, scoate un sunet, de ce nu vrei? Deja se auzeau, în apropiere, sirenele. Poate pompierii. Dar poate era poliţia. Haide, Teasle. Îi auzi pe cei din casă vorbind speriaţi. Simţi ceva şi se

uită peste umăr să vadă dacă nu cumva pe verandă apăruse cineva cu vreo puşcă sau altă armă, şi, Isuse, îl văzu pe Teasle care traversa pajiştea spre el. Surprins, Rambo trase înainte de a-şi da seama ce face şi Teasle se prăbuşi strigînd, pe spate, într-un arc încheiat pe trotuar, dar Rambo nu înţelegea ce i se întîmpla lui însuşi, de ce s-a aruncat pe spate, şi într-o parte şi de ce a aterizat cu faţa-n jos în iarbă. Mîinile lipite de piept îi erau calde şi umede şi, într-o clipă, îi deveniră lipicioase. Dumnezeule, era lovit. Teasle reuşise să tragă şi să-l nimerească. Pieptul îi era amorţit, cu nervii paralizaţi. Trebuie să te mişti. Să o ştergi de-aici. Sirenele.

Nu se putu ridica în picioare. Se tîrî. Pe-o parte a casei era un gard de sîrmă. Dincolo de el, obiecte voluminoase, întunecate în noapte. Erau bine luminate de flăcările de la tribunal şi de la secţie. I se limpezi şi reuşi să vadă. Leagăne, şi cuvîntul îi răsună spart în creier. Balansoare. Tobogane. Un teren de joacă. Se tîrî spre ele centimetru cu centimetru, pe burtă ; zgomotul focului ajungea la el ca vîjîitul furtunii printre copaci.

— Pun eu mîna pe puşcă. Unde mi-e puşca ? strigă bărbatul din casă.

— Nu, te rog, spuse o femeie. Nu ieşi. Stai cuminte.

— Unde mi-e puşca ? Unde mi-ai pus puşca ? Ţi-am spus să nu-i mai schimbi locul.

Cu coatele înfipte în iarbă, se tîrî mai repede. Ajunse în dreptul unui gard, găsi poarta, o deschise, trecu dincolo de ea în genunchi. În urma lui se auzeau paşi pe scîndura verandei.

— Unde e ? spunea bărbatul, iar vocea i se auzea clar, în aer liber. Unde s-a dus ?

— Acolo ! striga isteric a doua femeie, aceea care îl văzuse şi în faţa casei. Acolo ! La poartă !

Nenorociţii dracului, gîndi Rambo şi se întoarse să-i vadă. În lumina puternică a flăcărilor, îl văzu pe bărbat lîngă magazia de scule, cu o puşcă în mînă, ochind. O făcea stîngaci şi îi fu imediat recunoscător lui Rambo cînd îl împuşcă : îşi apucă repede umărul cu mîna, se răsuci uşor, şi se prăbuşi perfect peste bicicleta rezemată de magazie ; redeveni stîngaci cînd bicicleta cedă sub el şi se prăbuşiră amîndoi la pămînt, într-o mică grămadă de lanţuri şi spiţe.

— Isuse Cristoase, sînt rănit, gemu omul. M-a nimerit. Sînt rănit.

Nici nu ştia ce noroc avusese. Rambo ţintise nu umărul, ci pieptul. Fără a mai fi în stare nici să ochească bine nici să ţină nemişcat în mînă arma, cu sîngele care i se scurgea rapid din piept, nu mai avea nici o speranţă de scăpare, nici un mijloc să se apere eficient, nimic. În afară, poate, de dinamita pe care încă o avea în buzunar. Dinamita, se gîndi. Dă-o dracului de dinamită. Cu puţinele puteri care îi mai rămăseseră, nu va fi în stare s-o arunce nici la trei metri.

— M-a rănit, gemea omul în continuare. M-a lovit. Sînt rănit.

Ei bine, şi eu sînt, amice, dar pe mine nu mă auzi văicărindu-mă atîta, gîndi şi, fiindcă nu putea să stea degeaba şi să-i aştepte pe cei din maşinile cu sirene să vină să-l ridice, începu să se tîrască din nou. Nimeri într-un bazin gol de la capătul terenului de joacă. Ajuns acolo, fibrele nervoase recăpătară viaţă, şi, încet-încet, începu să înregistreze durerea. Glonţul lui Teasle îi străpunsese coastele plesnite, ca o chiuretă care deschide un imens abces şi lasă să iasă puroiul. Durerea îl

copleşea. Îşi sfîşie pieptul cu mîna făcută gheară. Scutură din cap şi se încordă, atît de bîntuit de durere că furia îl ridică în picioare şi ieşi din bazin, cu capul aplecat, cu umerii încovoiaţi şi porni clătinîndu-se spre gardul de sîrmă de la celălalt capăt al terenului. Era destul de jos şi se aplecă peste el gîfîind şi se împinse în picioare ; într-un salt grotesc, căzu pe partea cealaltă, aşteptîndu-se să cadă cu spinarea de pămînt ; căzu într-un desiş de ghimpi şi crengi desfrunzite. Un cîmp acoperit cu ţepi. Fragi. Mai trecuse pe-aici, dar nu-şi mai amintea cînd. Mai trecuse sigur pe-aici. Nu. Nu, se înşela. Teasle trecuse prin asta, acolo sus, în munţi, cînd scăpase prin mărăciniş. Da, asta era. Teasle intrase în mărăcini atunci. Acum era rîndul lui. Ghimpii îi intrau în carne. Şi îi făceau atît de bine, fiindcă îl ajutau să scape de durerea dinainte. Atunci, Teasle scăpase printr-un desiş de mărăcini, ca ăsta. El de ce n-ar scăpa ?

19

Teasle zăcea întins pe spate pe asfaltul trotuarului, fără să ia în seamă flăcările, dar privind fascinat un felinar galben. Dacă ar fi fost vară, se gîndi, în jurul becului ar fi zburat muşte şi ţînţari. Apoi se întrebă de ce se gîndise tocmai la asta. Privirea i se împăienjenea şi clipi, cu mîinile strîns încleştate pe gaura din stomac. Îl uimea că, în afara unei mîncărimi sîcîitoare în intestine, nu simţea nimic. Ştia că are şi în spate o gaură mare, dar şi aia nu îi dădea decît o mîncărime. Ce răni

mari și cît de mică e durerea, se gîndi. Ca și cînd trupul nu i-ar mai fi aparținut.

Auzi sirenele, mai întîi una, apoi un grup, țipînd undeva dincolo de incendiu. Uneori i se părea că erau departe, alteori că erau chiar acolo, pe stradă. „Pe stradă", spuse tare, să se audă ; vocea îi suna îndepărtat, de parcă mintea și trupul i-ar fi fost separate. Mișcă un picior, apoi pe celălalt, își săltă capul, își arcui spinarea. Ei, măcar glonțul îl străpunsese dintr-o parte în alta fără să-i zdrobească coloana vertebrală. Chestia e, își spuse, că ești pe moarte. Cu ditamai gaura și atît de puțină durere, ești pe moarte, ce mai, și asta era un alt lucru care îl mira — că se putea gîndi atît de calm la asta.

Își mută privirea de la felinar la tribunalul incendiat, care ardea acum pînă la acoperiș, la secția de poliție, prin ale cărei ferestre ieșeau flăcări. Și abia am zugrăvit pereții ăia, gîndi.

Era cineva lîngă el. Îngenunchiată. O femeie. Bătrîna.

— Pot să te ajut cumva ? îl întrebă, blînd.

Grozavă femeie ești, se gîndi el. Cu tot sîngele ăsta, și totuși ai avut curajul să vii pînă aici.

— Nu. Nu, mulțumesc, spuse și vocea îi suna îndepărtat. Nu cred că puteți face nimic. Sau. L-am nimerit, știți ? E mort ?

— Cred că a căzut, spuse ea. Eu locuiesc în casa de-alături. De lîngă secție. Nu știu sigur.

— Asta e, spuse el.

— Casa mea a luat foc. Cei care locuiesc aici, cred că cineva a fost împușcat. Să-ți aduc o pătură? Niște apă ? Ai buzele uscate.

— Da ? Nu. Nu, mulțumesc.

Era fascinant, vocea lui atît de departe, dar a ei foarte aproape, chiar în timpan, și sirenele, ah,

sirenele care îi urlau chiar în cap. Totul era pe dos, el era în afara ființei lui proprii, dar toți ceilalți erau acolo, înăuntru. Fascinant. Trebuia să-i spună. Ea merita să știe. Cînd ridică privirea, însă, n-o mai găsi acolo ; era ca și cînd o fantomă ar fi trecut pe lîngă el. Ce însemna faptul că habar n-avea cînd plecase ? Sirenele. Prea tare. Scrîșnindu-i ca tot atîtea cuțite prin creier. Săltă capul și se uită dincolo de incendii, spre capătul pieței, unde mașinile poliției tocmai dădeau colțul și se îndreptau în viteză spre el, cu luminile aprinse. Numără șase. Niciodată nu văzuse totul atît de clar, cu toate detaliile, mai ales luminile colorate, cele roșii ale mașinilor, roșii de la faruri, oamenii din spatele parbrizelor scăldați în portocaliul flăcărilor. Imaginile erau prea puternice. Strada începu să se învîrtească și îl sili să închidă ochii, ca să nu vomite. Numai asta nu-i mai trebuia. Să verse și să-și deschidă și mai tare rana din stomac și eventual să moară înainte de a afla cum aveau să se sfîrșească toate. Era o minune că nu i se făcuse rău pînă acum. De mult i s-ar fi putut întîmpla. Să se stăpînească. Era tot ce mai putea face. Dacă era să moară, și era sigur de asta, nu avea voie s-o facă încă. Nu înainte de a se sfîrși totul.

Auzi cauciucurile scîrțîind și, cînd deschise ochii din nou, mașinile tocmai opreau în spatele secției și polițiștii săreau înainte de a se fi oprit, lăsînd sirenele să se stingă. Un polițist arătă spre el și se apropiară toți alergînd, printre flăcările incendiilor, protejîndu-și fețele cu mîinile de căldură, cu pantofii tîrșîindu-se pe asfalt, și printre ei îl văzu pe Trautman. Aveau pistoalele pregătite. Trautman avea un pistol automat pe care trebuie că-l luase dintr-una din mașini.

Îl văzu şi pe Kern printre ei. Tocmai îi spunea, alergînd, unui poliţist :

— Du-te înapoi la maşină. Cheamă o ambulanţă.

Arătînd în toate părţile, le spuse celorlalţi :

— Daţi-i pe toţi la o parte ! Împingeţi-i înapoi!

Care toţi ? Nu înţelegea. Privi la zecile de oameni care se materializaseră dintr-o dată. Apariţia lor bruscă îl sperie. Priveau la incendii. Era ceva pe feţele lor. Se strînseseră în jurul lui, cu ochii strălucind şi trupurile înţepenite, şi îşi ridică mîinile să-i îndepărteze, bîntuit de o spaimă iraţională, vrînd să strige :

— Nu încă ! dar poliţiştii ajunseră în dreptul lui şi îl despărţiră de ei, înconjurîndu-l.

— Puştiul, spuse.

— Nu vorbi, îi spuse Kern.

— Cred că l-am nimerit.

O spuse calm. Se concentră, încercînd să-şi închipuie că e puştiul.

— Da, l-am nimerit.

— Cruţă-ţi puterile, ai nevoie de ele. Nu mai vorbi. O să vină un doctor. Am fi ajuns mai devreme, dar a trebuit să ocolim zonele incendiate...

— Ascultă-mă.

— Stai liniştit. Ai făcut tot ce era în puterea ta. Lasă-ne pe noi acum.

— Dar trebuie să vă spun unde e.

— Aici ! strigă o femeie de pe pajişte din faţa uneia din case. Aici ! Aduceţi un doctor !

— Voi opt veniţi cu mine, spuse Kern. Împrăştiaţi-vă. Jumătate pe partea aia a casei, jumătate pe partea asta. Aveţi grijă. Restul, împrăştiaţi lumea asta.

— Dar nu e acolo.

Prea tîrziu. Kern şi oamenii lui dispăruseră.

— Nu e acolo, repetă pentru sine. Kern. Ce naiba are de nu vrea să asculte.

Era mai bine că nu-l aşteptase pe Kern cînd începuse vînătoarea, se hotărî. Cu el, potera ar fi fost de două ori mai dezorientată, şi oamenii lui ar fi murit odată cu ceilalţi. Trautman nu scosese nici un cuvînt. Puţinii poliţişti rămaşi încercau să ocolească vederea sîngelui. El însă, nu.

— Nu, tu nu, Trautman. Pe tine nu te deranjează sîngele. Eşti obişnuit cu el.

Trautman nu-i răspunse, continuă să-l privească.

Un poliţist spuse :

— Poate Kern are dreptate, poate n-ar trebui să vorbeşti.

— Sigur, asta i-am spus şi eu lui Orval, cînd l-a împuşcat. Dar el nu voia să tacă din gură, aşa cum nici eu nu vreau. Hei, Trautman, am reuşit. Ţi-am spus că o să reuşesc, nu ?

— Ce tot zice ? întrebă poliţistul. Nu înţeleg.

— Uită-te la el, spuse un altul. Uite-i ochii. A luat-o razna.

Cu privirea fixă, Trautman le făcu semn să tacă.

— Ţi-am spus că pot să-l înţeleg, nu ?

Avea o voce ca de copil triumfător. Nu-i plăcea cum suna, dar nu se putea opri. Ceva dinăuntrul lui îl făcea să vorbească, să-şi spună taina.

— Era acolo, lîngă veranda aia, iar eu eram lîngă casa vecină şi ştiam că mă aşteaptă. L-aţi antrenat bine, Trautman, la şcoala aia. A făcut exact aşa cum fusese învăţat, şi de-aia am putut să-i anticipez reacţiile.

Rana îl mînca şi se scărpină stîrnind iar sîngele şi, cu fiecare clipă, se mira mai tare că poate să continue să vorbească. Ar fi trebuit să se sufoce,

să stoarcă fiecare cuvînt, dar iată-le că-i veneau într-un şir neîntrerupt, ca o panglică desfăşurată.

— M-am pus în locul lui. Înţelegi ? M-am gîndit la el atît de mult încît acum ştiu cum reacţionează. Atunci, ascunşi pe după verande, mi-am imaginat ce urmează să facă şi deodată am ştiut ce-i în capul lui : că n-am să apar dinspre stradă, unde era lumină de la focuri, ci am să vin pe la spate, prin curţi, printre copaci. Printre copaci, Trautman, înţelegi ? L-aţi antrenat pentru lupta de gherilă în munţi, şi instinctiv s-a îndreptat spre copaci şi pajişte, spre tufişurile de-acolo. Dar eu, după ce-mi făcuse sus în munţi, să mă bată Dumnezeu dacă aveam să mă mai las atras într-o luptă pe terenul lui. De data asta era terenul **meu.** Ţii minte că ţi-am spus asta ? Oraşul **meu.** Şi dacă era să mor, aveam s-o fac pe strada **mea,** în faţa caselor **mele,** cu luminile din biroul **meu** aprinse. Şi aşa am făcut. Am fost mai deştept decît el, Trautman, a luat glonţul meu în plin piept.

Trautman tot nu spuse nimic. Privi lung înainte de a arăta spre caverna din pieptul lui Teasle.

— Asta ? Asta îmi arăţi ? Ţi-am spus. L-aţi antrenat bine. Dumnezeule, ce reflexe !

Departe în noapte, dincolo de vîlvătăile incendiilor, se auzi o bubuitură sonoră şi tot cerul se lumină în partea aia. Ecoul se rostogoli înapoi peste oraş.

— Prea devreme. A fost prea devreme, spuse poliţistul dezgustat.

— Prea devreme pentru ce ?

Kern se întorcea de după casă, traversînd pajiştea înclinată.

— Nu-i acolo.

— Ştiu. Am încercat să-ţi spun.

— L-a împuşcat pe unui în umăr. De-aia urla femeia aceea aşa. Oamenii mei încearcă să-i ia urma. Am găsit sînge.

Atenţia îi fu atrasă de valurile de lumină care inundau capătul oraşului.

— Ce-i asta ? Ce-a fost explozia aia ? întrebă Teasle.

— Doamne, cred că n-au avut timp.

— Pentru ce ?

— Staţiile de benzină. A dat foc la două din ele. I-am auzit prin radio pe pompierii de-acolo. Pompele şi clădirile principale sînt atît de tare cuprinse de flăcări încît n-au reuşit să intre să oprească benzina. Voiau să închidă curentul electric în toată zona, dar şi-au dat seama că, dacă opresc pompele presiunea are să absoarbă flacăra, o s-o ducă pînă în rezervoarele principale şi tot cartierul va sări în aer. Am trimis o echipă să-i ajute să evacueze zona. Unul din incendii era într-un cvartal de case. Sper că au ajuns la vreme ; şi mai e unul, şi mă întreb cîţi oameni vor mai muri pînă se termină toată povestea asta.

Se auzi un strigăt dintr-una din case :

— A trecut prin terenul de joacă de colo !

— Bine, nu ţipaţi atît de tare, ca să afle şi el că ştim !

— Stai liniştit, nu mai e pe terenul de joacă, spuse Teasle.

— N-ai de unde să ştii. Eşti de prea multă vreme aici. Poate să fie oriunde.

— Nu, trebuie să te pui în locul lui. Trebuie să judeci ca el. S-a tîrît pe teren şi s-a aruncat peste gardul de colo ; acum e în tufele de fragi, în mărăciniş. Eu am scăpat de el tot prin mărăcini, acum încearcă el, dar e prea grav rănit. Durerea

pe care o simte e incredibilă. E acolo un şopron, construit de nişte copii, spre el se îndreaptă.

Kern se încruntă întrebător spre Trautman şi cei doi poliţişti.

— Ce-a făcut cît am lipsit eu ? Ce i s-a întîmplat ?

Unul din puşti clătină din cap, contrariat.

— Crede că e puştiul.

— Ce ?

— A înnebunit, spuse celălalt.

— Staţi şi păziţi-l. Vreau să stea liniştit, spuse Kern.

Îngenunchie lîngă el.

— Aşteaptă, o să vină doctorul. Nu mai întîrzie mult. Îţi promit.

— Nu mai are importanţă.

— Încearcă. Te rog eu.

Se auzi bătaie de clopote şi zgomot de sirene şi două maşini de pompieri îşi făcură apariţia în piaţă şi încetiniră, oprind greoi lîngă maşinile poliţiei. Pompierii în mantale de cauciuc săreau jos şi se repezeau să deschidă hidranţii şi să desfăşoare furtunurile.

Din casă se auzi un nou strigăt :

— A tăiat terenul de joacă ! E sînge peste tot! Aici e un cîmp şi nişte tufe !

— Ţi-am mai spus să nu ţipi.

Apoi lui, pe trotuar :

— OK, hai să aflăm. Să vedem dacă e acolo unde-ai spus.

— Stai puţin.

— O să scape. Trebuie să mă duc.

— Nu. Aşteaptă. Trebuie să-mi promiţi.

— Ţi-am promis. Doctorul e pe drum. Pe cuvîntul meu.

— Nu. Altceva. Trebuie să-mi promiți. Cînd îl găsiți, să mă lăsați să văd sfîrșitul. Am dreptul ăsta. Am trecut prin prea multe ca să nu văd sfîrșitul.

— Atît de tare îl urăști ?

— Nu-l urăsc. Nu înțelegi. El vrea asta. Vrea ca eu să fiu acolo.

— Isuse.

Kern privea uluit de la Trautman la ceilalți.

— Isuse.

— După ce l-am împușcat, dintr-o dată am încetat să-l mai urăsc. Îmi pare numai rău pentru el.

— Bine, sigur.

— Nu pentru că m-a împușcat și pe mine. N-ar fi avut nici o însemnătate. Tot mi-ar fi părut rău. Dar tu trebuie să-mi promiți că voi fi acolo cînd se sfîrșește totul. I-o datorez. Trebuie să fiu cu el pînă la capăt.

— Isuse.

— Promite-mi.

— Bine.

— Nu minții. Știu ce crezi, că sînt prea grav rănit ca să mă duceți acolo, pe cîmp.

— Nu te mint, spuse Kern. Acum trebuie să plec.

Se ridică, le făcu celorlalți semn spre casă, iar ei îl urmară, și se împrăștiară, temători, în direcția terenului de joacă și a cîmpului de dincolo de el.

Toți, în afară de Trautman.

— Nu, tu nu, Trautman, spuse Teasle. Încă vrei să te ții la o parte, nu ? Dar nu crezi că ar trebui să vezi ? Nu crezi că ar trebui să fii acolo, să vezi ce face pînă la coadă ?

Cînd, în sfîrșit, Trautman se hotărî să vorbească,

vocea îi suna uscat ca lemnul din tribunal înainte de a fi luat foc.

— Cît eşti de grav rănit ?

— Nu simt nimic. Ba nu. Betonul e foarte moale.

— Ah.

O altă explozie uriaşă lumină cerul în aceeaşi direcţie. Trautman privi într-acolo. A doua staţie de benzină.

— Mai pune un punct în favoarea elevului tău, spuse Teasle. Da, da, a scos ceva din el şcoala aia a ta. Fără nici un dubiu.

Trautman privi la pompierii care stropeau cu furtunurile clădirile tribunalului şi secţiei de poliţie, apoi gaura din stomacul lui Teasle, şi ochii îi scînteiară. Băgă un cartuş pe ţeava pistolului şi porni spre spatele casei, traversînd pajiştea.

— De ce ai făcut asta ? îl întrebă Teasle.

Dar ştia deja răspunsul.

— Aşteaptă.

Trautman nu răspunse. Îi vedea spatele dispărînd printre luminile reflectate ale flăcărilor, spre singura zonă mai umbrită, din spatele casei.

— Stai, strigă Teasle, panicat. Nu poţi să faci una ca asta ! Nu ai dreptul s-o faci !

Ca şi Kern ceva mai devreme, Trautman dispăruse.

— Aşteaptă, fir-ar să fie.

Se rostogoli pe trotuar, se întoarse pe burtă, încercînd să se ridice în picioare.

— Trebuie să fiu de faţă ! E datoria mea !

Se ridică în patru labe şi tuşi : sîngele i se scurgea din stomac pe asfaltul trotuarului. Cei doi poliţişti îl apucară şi încercară să îl facă să se aşeze.

— Trebuie să te odihnești, spuse unul. Ia-o mai încet.

— Lăsați-mă în pace ! Vorbesc serios !

Se căznea să-l țină. Iar el se agita sălbatic.

— E dreptul meu ! Eu am început totul !

— Mai bine dă-i drumul. Dacă se mai zbate mult, are să se facă bucăți.

— Uite cît sînge am pe mine. Cît crezi că poate să mai aibă în el ?

Destul, se gîndea Teasle. Destul. Se ridică din nou, bîjbîind, în patru labe, își trase un picior sub el, apoi pe celălalt, și se concentră să se țină pe picioare. În gură simțea gustul sărat al sîngelui. Eu am început totul, Trautman, gîndea. E al meu. Nu al tău. El pe mine mă vrea.

Se încordă să se ridice, făcu un pas, se clătină, abia-abia ținîndu-și echilibrul. Dacă se prăbușea acum, era sigur că nu se va mai putea ridica niciodată. Trebuia să se țină, clătinîndu-se pe pajiște în direcția casei. Știu sigur, Trautman, se gîndea. El pe mine mă vrea. Nu pe tine. Pe mine.

20

În agonie, Rambo se tîra prin mărăcini, spre șopron. Lumina incendiilor îl acoperea slab lăsînd să se vadă un perete înclinat înspre înăuntru, acoperișul strîmb ; înăuntru însă, nu se vedea nimic dincolo de ușa pe jumătate deschisă întunercul era absolut. Mergea tîrîș, dar i se păru că-i trebuie mult prea mult timp ca să acopere o distanță atît de mică, și își dădu seama că nu făcea decît miș-

cările respective, fără să înainteze vreun pic. Făcu încă un efort, și se mai apropie un pic de șopron.

Cînd ajunse însă în dreptul intrării întunecate, refuză să facă pasul. Semăna prea bine cu groapa în care îl ţinuseră prizonier în război, întunecată, strîmtă, opresivă. În mod straniu îi amintea de dușul unde îl obligase Teasle să se spele, și de celula în care voise să-l încuie. Erau puternic luminate, ce-i drept, dar repulsia fusese aceeași. Erau tot ce-i fusese mai urît în viață și se întreba singur cum de putuse fi atît de obosit încît să se gîndească acolo fără să se împotrivească.

Oricum, lupta se terminase. Văzuse mult prea mulți oameni uciși de gloanțe ca să nu-și dea seama că era pe moarte. Durerea din piept era continuă, ca și cea din cap, accentuate la fiecare bătaie a inimii, dar picioarele îi erau reci și amorțite din cauza sîngelui pierdut, de aceea nu se mai putea tîrî ; de asemenea, nu mai simțea nimic în degete, sau în mîini, extremitățile nervoase se închideau pe rînd. Nu mai avea prea multă viață în vine. Dar măcar își mai putea încă alege locul unde să moară. Nu acolo, ca în peşteră. Era hotărît să nu mai treacă încă o dată prin ce trecuse acolo : nu, afară, sub cerul liber. Unde putea respira aerul nopții, netulburat.

Se tîrî spre dreapta șopronului, adîncindu-se în tufe. Asta era locul. Aici e bine. Un loc confortabil si primitor. Îi convenea. Îl liniștea. Dar locul trebuia găsit înainte de a fi prea tîrziu. O adîncitură nu prea mare, lungă cît el, i se păru promițătoare, dar cînd se întinse în ea i se păru că seamănă prea bine cu un mormînt. Avea timp destul de stat în mormînt. Altceva îi trebuia, tocmai pe dos, un loc ridicat, fără margini stricte, pentru ultimele clipe.

Continuînd să se tîrască, privi înainte prin desiş şi văzu o ridicătură ; ajunse la ea, era movilă cu pante line pe fiecare parte, acoperite cu tufe, dar cu creştetul îmbrăcat în iarbă de toamnă, uscată. Nu destul de înaltă. Dar era deasupra nivelului cîmpului şi era plăcut să te întinzi pe iarbă, ca pe o saltea umplută cu paie. Privi desenele minunate, portocalii, pe care focurile le proiectau pe plafonul de nori. Liniştit acum. Găsise locul.

Măcar mintea îi era împăcată. Fiindcă durerile se înteţiră, sfîşietoare, în timp ce, prin contrast, amorţeala îi urca spre coate şi genunchi. Va ajunge curînd în dreptul pieptului. gonind durerea, şi apoi? Spre cap ? Sau, înainte de a ajunge acolo, va fi mort ?

Gata. Mai bine să se gîndească dacă mai era ceva de făcut, dacă uitase ceva important. Durerea îl înţepeni. Nu, nu părea să mai fie nimic de făcut.

Şi Dumnezeu ?

Gîndul îl stînjenea. Numai în momentele de spaimă absolută se gîndea la Dumnezeu şi se ruga, întotdeauna jenat fiindcă nu credea, şi se simţea ipocrit cînd se ruga de frică, de parcă în ciuda lipsei lui de credinţă Dumnezeu ar fi existat, Dumnezeu, care nu putea fi păcălit de o rugăciune ipocrită. Crezuse, în copilărie. Atunci chiar crezuse. Unde se dusese rugăciunea obişnuită de fiecare seară ? Cuvintele îi veneau greu, nefamiliare. Dumnezeul meu, mă căiesc din suflet pentru... pentru ce ?

Pentru tot ce s-a întîmplat în ultimele zile. Îmi pare rău că a trebuit să se întîmple aşa. Dar trebuia. Regret, dar, dacă ar fi fost din nou luni, ar fi procedat exact la fel cum procedase pînă acum, aşa cum ştia că şi Teasle ar fi făcut la fel. Nimic nu s-ar fi putut evita. Dacă mîndria fusese motivul

luptei dintre ei, atunci mai fusese şi un altul, mai important.

Care ?

Tot felul de aiureli : libertate, drepturi. De fapt el nu încercase să apere un principiu. Voise să arate ce păţeşte oricine îndrăzneşte să-l calce pe bătături, şi asta era altceva — nu din motive etice, ci personale, afective. Ucisese mulţi oameni şi se putea preface că o făcuse din necesitate, pentru că erau o parte din cei ce-l călcau pe bătături, și făceau ca existenţa să fie imposibilă pentru cei ca el. Dar nici el nu credea asta în totalitate. Prea mult îi plăcuse lupta în sine, riscul, acțiunea. Poate rămăsese influenţat de război. Poate se obișnuise pînă într-atît cu acțiunea că nu mai putea altfel.

Nu, nici asta nu era chiar adevărat. Ar fi putut să se stăpînească dacă ar fi vrut. Dar pur și simplu nu dorise asta. Ca să trăiască așa cum voia el, fusese dispus să se bată cu oricine s-ar fi împotrivit. Deci, pînă la urmă, tot pentru un principiu fusese. Dar nu era atît de simplu, căci fusese mîndru şi bucuros să arate ce poate. Nu-şi găsiseră omul pe care să-l sîcîie, zău așa, acum urma să moară și care-i ăla care moare de bună voie, așa că toate poveştile astea legate de principii nu erau decît justificări goale. Gîndul că ar lua-o oricînd de la capăt era doar un șiretlic, pentru a se convinge că tot ce se întîmplase fusese inevitabil. Isuse Cristoase, acum lucrurile erau exact așa cum trebuia și nu mai putea face nimic şi nici principiile, nici mîndria nu mai avea vreo importanţă în faţa a ceea ce avea să vină. Ar fi trebuit să mîngîie mai multe fete, să bea mai multă apă de la gheaţă şi să mănînce mai mulţi pepeni. Dar şi asta era o aiureală, ce ar fi trebuit să facă, iar toată dizertaţia

asta despre Dumnezeu nu făcea decît să dea o formă mult mai complicată unui lucru pe care îl acceptase : dacă amorţeala din antebraţe şi din pulpe prevestea o moarte uşoară, era însă şi o moarte lipsită de eroism. Neputincioasă. Pasivă. Singura opţiune care îi mai rămăsese era felul în care va muri, iar acesta nu va fi ca la un animal încolţit şi rănit, o deteriorare tăcută, patetică, o trecere spre nesimţire. Ci bruscă. O explozie a simţurilor .

De cînd văzuse pentru prima oară un om mutilat de băştinaşii din junglă, începuse să se teamă de ce se va întîmpla cu trupul său atunci cînd v-a muri. Ca şi cum acestuia i-ar mai fi rămas terminaţii nervoase încă active, îşi imaginase, îngheţat de scîrbă, cum vinele i se vor goli de sînge, înlocuit cu lichidul de îmbălsămare, cum i se vor scoate organele centrale şi cavitatea toracică umplută cu substanţe conservante. Îşi imaginase cum va fi cînd cioclul îi va coase buzele una de alta, şi pleoapele. închise, imagine care îi făcea rău. Moartea — era ciudat că moartea în sine nu-l neliniştea atît cît îl neliniştea gîndul la ce avea să i se întîmple după aceea. Ei bine, dacă nu vor mai găsi nimic din el, nu vor avea cui să-i mai facă toate astea. Măcar aşa, făcîndu-şi-o cu mîna lui, avea posibilitatea să-şi mai ofere o plăcere.

Scoase din buzunar ultimul baton de dinamită, deschise cutia moale în care avea fitilele şi detonatoarele, înfipse cîte unul în baton, pe care şi-l aranjă între pantaloni şi stomac. Ezita să aprindă fitilul. Toată tîmpenia asta despre Dumnezeu, nu făcea decît să complice lucrurile. Ce voia să facă se chema sinucidere, iar ea îl putea condamna pentru totdeauna să stea în iad. Dacă ar fi crezut. Dar

el nu credea şi convieţuise multă vreme cu ideea sinuciderii, în război avusese tot timpul capsula cu otravă pe care comandantul le-o dăduse ca să împiedice capturarea, tortura. Apoi, cînd fusese capturat, nu avusese timp să o înghită. De data asta însă, va aprinde fitilul.

Şi dacă Dumnezeu **exista** ? Ei bine, dacă El exista, atunci nu-l va putea învinui pentru că fusese pînă la capăt credincios necredinţei lui. O singură senzaţie, intensă, care îl mai aştepta. Fără durere. Prea scurtă pentru durere. O singură flacără orbitoare, distrugătoare. Asta măcar va fi ceva. Amorţeala îi urcase pînă la şold, şi se pregăti să aprindă fitilul. Apoi, aruncînd o ultimă privire împăienjenită peste cîmp, terenului de joacă, văzu, în lumina incendiilor, imaginea dublă a unui bărbat în uniforma Beretelor Verzi, cercetînd prudent locul la adăpostul leagănelor şi toboganelor. Avea o puşcă. Sau un pistol mitralieră. Ochii nu-l mai ajutau şi n-ar fi putut spune care din ele. Dar distingea uniforma şi ştia că e Trautman. Nu avea cine altcineva să fie. Şi în spatele lui Trautman, împleticindu-se printre leagăne, cu mîna încleştată în stomac, venea Teasle, el trebuia să fie, ascuns acum după un labirint rectangular de bare, iar Rambo ştiu că mai există o cale, mai frumoasă.

21

Teasle stătea agăţat de bare şi se odihnea ; apoi se împinse în ele şi se îndreptă spre gard. Se temuse, disperat, că Trautman va ajunge înaintea lui, dar acum totul era în regulă — Trautman era

doar la cîțiva pași înaintea lui, ghemuit lîngă o bancă, examinînd tufele dese de pe cîmp. Numai cu cîțiva pași în fața lui. Întinse mîna și se prinse de bancă să nu cadă ; se rezemă de ea, respirînd greu.

Fără să-și ia ochii de pe cîmp, Trautman îi spuse.

— Stai jos. O să te vadă cu siguranță.

— Aș sta, dar n-aș mai putea să mă ridic în veci.

— Și ce nevoie ai să te ridici ? Tot nu poți să faci nimic în halul în care ești. Stai de-o parte. Te sinucizi.

— Să stau și să te las să-l termini tu în locul meu ? Nici nu mă gîndesc. Tot am să mor.

În sfîrșit, Trautman îl privi.

Kern era undeva în apropiere, nevăzut, și striga:

— Stai dracului jos ! Are un adăpost perfect și eu nu risc viețile oamenilor mei trimițîndu-i acolo. Am cerut benzină. Dacă-i place să se joace cu focul, cu focul o să-l scoatem din vizuină.

Da, ăsta e stilul tău, Kern, se gîndi. Își apucă cu mîna rana din stomac, încercînd s-o acopere și făcu cîțiva pași nesiguri înainte, pînă ajunse să se țină de gard.

— Stai dracului jos ! strigă Kern din nou.

Du-te dracului. Vrei să-i dai foc, Kern ? E exact genul de idee pe care o așteptam de la tine, se gîndi. Și pot să jur că, înainte ca focul să-l ajungă, va trece pe-aici trăgînd în stînga și-n dreapta ca să mai ia pe cîțiva din oamenii tăi cu el. Nu există decît o cale, și ea e deschisă numai unuia ca mine, care oricum nu mai are nici o speranță, să se ducă după el și să-l lichideze. Nu ai pierdut încă destui oameni, altfel ai ști și tu asta.

— Ce dracu' a fost asta ? strigă Kern, și Teasle realiză că ce gîndea spusese cu voce tare.

Asta îl sperie și îl făcu să sară gardul cît mai avea încă forță. Pe gard era sînge. Al puștiului. Bun. O să sară prin același loc. Cu sîngele amestecîndu-se cu cel al puștiului, își adună puterile și se răsturnă peste gard. Presupuse că se lovise zdravăn în cădere, dar creierul nu înregistrase șocul.

În pas alergător, Trautman se desprinse de bancă, sări peste gard și ateriză perfect, ghemuit, într-o tufă, pe partea cealaltă.

— Nu te băga, îi spuse Teasle.

— Ba mă bag, și taci, o să afle tot ce avem de gînd.

— Nu e atît de aproape ca să ne audă. E departe, în mijlocul cîmpului. Uite ce e, știi și tu că el pe mine mă vrea. E dreptul meu să fiu acolo în clipa din urmă. Știi foarte bine.

— Da.

— Atunci nu-ți băga nasul unde nu-ți fierbe oala.

— Eu am început chestia asta cu mult înaintea ta și am de gînd să te ajut. Nu e nici o rușine să accepți ajutor. Acum taci și hai să mergem cît mai ai putere.

— Bine, vrei să mă ajuți ? Atunci ajută-mă să mă țin pe picioare. Singur nu pot.

— Vorbești serios ? Ce porcărie are să fie.

— Asta a spus și Shingleton.

— Ce ?

— Nimic.

Trautman îl ridică în picioare și dispăru tîrîș în mărăcini ; Teasle rămase pe loc, cu capul deasupra tufelor, căutînd din priviri și gîndid : du-te. Tîrăște-te tu cît poți de repede. Oricum n-are nici

o importanţă ce faci tu. O să ajung la el înaintea ta. .

Tuşi şi scuipă ceva sărat, apoi porni înainte prin desiş, direct spre şopron. Era evident că încoace se îndreptase puştiul, care lăsase o urmă vizibilă, marcată de crengi rupte. Mergea încet, nevrînd să rişte să cadă. Chiar şi aşa fu surprins să constate cît de repede ajunsese la şopron. Dar, exact cînd se pregătea să intre, simţi instinctiv că puştiul nu e acolo. Privi în jur şi, ca atras de un magnet, se îndreptă împleticit spre o movilă mare, pe o altă urmă, la fel de evidentă. Acolo. Puştiul era acolo. Ştia, simţea asta. Nu mai avea nici o îndoială.

Pe cînd stătea întins pe trotuar, cineva spusese că aiurează. Dar se înşelase. Nu aiura. Atunci nu. Acum, da. Acum era în delir, trupul părea să i se topească şi numai mintea îi rămase să plutească pe deasupra tufelor spre movilă, în timp ce noaptea se schimba în zi, strălucitoare şi reflexele portocalii ale flăcărilor erau tot mai aprinse, înlănţuite într-un dans sălbatic. La poalele movilei încetă să mai plutească şi rămase transpus, învăluit în lumina vie. Era aproape. Nu mai avea timp. Ca şi cînd n-ar fi fost voinţa lui ci a altcuiva, îşi văzu braţul ridicat în faţă, cu pistolul aţintit asupra movilei.

22

Amorţeala îi ajunsese acum lui Rambo pînă la umeri, în dreptul buricului ; avea impresia că încearcă să ochească ţinînd pistolul cu ajutorul a două crengi uscate. Îl văzu pe Teasle dispersat într-o

imagine triplă acolo, jos, cu ochii strălucind, încercînd să ochească, şi înţelese că nu exista o altă cale. Nu va fi o trecere pasivă în nimic. Şi nici un fitil aprins şi o explozie. Va fi aşa, singura cale adevărată, într-o ultimă luptă, o ultimă încercare de a-l ucide pe Teasle. Cu ochii şi mîinile care îl trădau, nu era sigur că îl va nimeri. Dar trebuia să încerce ; şi dacă ratează, Teasle o să vadă flacăra pistolului şi o să poată să tragă. Şi măcar voi fi murit după ce-am făcut tot ce-am putut. Se căzni să apese pe trăgaci, luînd ca ţintă imaginea din centru a lui Teasle. Ţeava pistolului tremura, n-avea să-l nimerească niciodată. Dar nu putea să-şi bată joc. Trebuia să încerce. Comandă mîinii să apese pe trăgaci, dar mîna nu-l asculta şi, în timp ce se concentra asupra ei, încercînd să o convingă să strîngă, pistolul luă foc fără voia lui. Neglijent şi dezlînat. Se înjură. Nu fusese lupta adevărată pe care şi-o dorise, acum Teasle îl va împuşca fără s-o merite. Aşteptă. Ar fi trebuit să vină deja. Îşi mijii ochii să-şi limpezească privirea şi-l văzu pe Teasle lat în tufele de la poalele movilei. Doamne, îl nimerise. Dar nu asta dorise, iar acum amorţeala îl copleşea, nu va mai putea să aprindă fitilul ăla înainte de a paraliza complet. Atît de lipsit de eroism. Urît şi fără eroism. În sfîrşit, moartea veni, dar nu ca un somn adînc, fără fund şi tulbure, aşa cum se aşteptase, ci mai degrabă ca ceea ce ar fi crezut că va fi dinamita, numai că explozia veni din cap şi nu din stomac, iar el nu mai putea înţelege de ce, ceea ce îl înspăimîntă. Apoi, fiindcă era tot ce mai rămăsese, o lăsă să se întîmple, i se abandonă şi erupse liber din spatele popriului craniu, catapultat spre cer, prin

miliarde de spectre, departe, afară, uluitor, nesfîrşit, plin de strălucire şi mai apucă să gîndească : Dacă ţine aşa destul, s-ar putea să fi greşit şi, pînă la urmă, să existe Dumnezeu.

23

Ei, gîndi Teasle. Ei. Zăcea pe spate în tufe, admirînd stelele şi repetîndu-şi că nu ştie dacă l-a nimerit. N-avea nici o idee. Văzuse flacăra pistolului şi căzuse, dar căderea fusese blîndă şi nedureroasă, aşa că nu ştia ce-l lovise, nu simţise nimic, nu reacţionase. Se gîndi la Anna, dar nu mult, nu pentru că amintirea ar fi fost amară ci pentru că, după tot ce se întîmplase, ea nu mai părea atît de importantă.

Auzi paşi rupînd încet crengile în desiş. Puştiul, vine, se gîndi. Dar încet, foarte încet. Sigur, e rănit.

Dar nu era decît Trautman care stătea lîngă el, îi vedea bine conturul capului pe cer şi uniforma lucioasă din cauza luminii ; ochii însă îi erau tulburi.

— Cum e ? îl întrebă Trautman. E rău ?

— Nu, răspunse. De fapt, e chiar plăcut, într-un fel. Dacă nu mă gîndesc la ce urmează. Ce-a fost explozia pe care am auzit-o ? Parcă era o altă staţie de benzină.

— Eu. Cred că eu am fost. I-am zburat creierii cu pistolul ăsta.

— Şi cum te simţi ?

— Mai bine decît cînd ştiam că suferă.

— Da.

Trautman zvîrli cartuşul gol din încărcător şi Teasle urmări arcul larg pe care acesta îl făcu sclipind prin aer. Se gîndi din nou la Anna, şi din nou i se păru lipsit de interes subiectul. Se gîndi la casa pe care o reparase, în pădure ; la pisici, dar nici ele nu-l mai interesau. Se gîndi la puşti şi, cuprins de dragoste pentru el, cu o secundă înainte ca tubul gol al cartuşului să-şi încheie arcul sclipitor şi să cadă, se relaxă şi acceptă, mulţumit. Şi muri.

Consultant : **Ioan Dan Nicolescu**

Tiparul executat la „Grafica Prahoveană" S.A.

1 9 9 3

Tiraj : 5 000 + 25 000 ex.

DAVID MORRELL

RAMBO I

SINGUR CONTRA TUTUROR

America are nevoie de eroi. Perfecți. Singurul dintre ei, care s-a impus publicului cu o viteză amețitoare, este Rambo.

El este perfect cînd luptă și cînd gîndește.

Ca și America.

Paradoxul acestui volum e că Rambo luptă împotriva propriei țări.

Un om singur împotriva S.U.A.?! Pare incredibil!

EDITURA ELIT COMENTATOR
BUCUREȘTI 1993

VOL.I, II și III - 1500 LEI